

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"The Daevabad Trilogy nails everything I
want in a big fantasy series." —VOX

THE RIVER OF SILVER

TALES FROM THE DAEVABAD TRILOGY

S. A. CHAKRABORTY

AUTHOR OF *THE CITY OF BRASS*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE
*R*iver
OF *Silver*

la le s fro m t Î t e
D a e u a b a d Tri uzun

S. A. HAKRAB O R T Y

 HARPER Vo ya q e r
An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

Okuyucularım için. Siz olmasaydınız bu asla mümkün olmazdı.

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Yazarın Notu
Manizheh
Duriya
Hatset
Muntadhir
Jamshid
Dara
Jamshid
Ali
İzci Nahri
Ali
Zaynab
Muntadhir
Altın İmparatorluğu'na Alternatif Bir Sonsöz
Nahri

Teşekkür
Amina Al-Sirafi'nin Maceralarından Bir Alıntı
Yazar Hakkında
Onaylar
Ayrıca S. A. Chakraborty tarafından

Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Yazarın Notu

Aradan on yıldan fazla bir zaman geçmiş olmasına rağmen, *Pirinç Şehri'nin* ne olacağını Brooklyn'deki yazı grubumla ilk paylaştığım günü hala hatırlayabiliyorum. Grupta yeniydim, yazmakta yeniydim ve bir yabancıнын kanepesinde oturup kalbimin çalışmasını sunmakta *son derece* yeniydim, epik fantezinin olması gerektiğini düşündüğüm türden bir taslağı paylaştım: en az bir düzine karakter bakış açısı, birden fazla ülke gezisi ve çok sayıda farklı şehirler, köyler ve geniş büyüğü manzaralar, hepsi sayfalarca ayrıntılı arka plan, karmaşık geçmişler ve kapsamlı Açıklamalar.

Aynı fikirde olmadıklarını söyleyebilirsiniz.

Kesinlikle bu türden epik fantezi hikayeleri vardır.

Keşif, tartışılar ama özünde *Pirinç Şehri*, Nahri ve Ali'nin yolculukları hakkındaydı. Genç bir kadın hakkında

Bildiği her şeyi yitiren, hayatını yeniden ve yeniden inşa etmek zorunda kalan ve yine de bu hayatta kalma mücadelesinde halkı ve mutluluğu için savaşıma kararlılığını bulan genç bir adam hakkında. İnancını ve adalet ideallerini, sevdiği şehrin üzerine inşa edildiği gerçeklikle uzlaştırmaya çalışan genç bir adam hakkında

Ve bu baskıyı ortadan kaldırmanın kendi ailesinin iktidarını yıkmak anlamına geleceğini. Ve ben onları tam olarak gerçekleşmiş bir dünyaya yerleştirmek isterken

Her birinin kendi geçmişi, tuhaflıkları ve gündemleri olan zengin bir arkadaş ve aile, aşıklar ve düşmanlar kümesi arasında, *bu* özel hikayenin Nahri ve Ali'ye ve daha sonra Dara'ya odaklanacağına erken karar verdim.

Bununla birlikte, yan karakterlerime büyük bir sevgi besliyorum ve bir şeyleri yazmanın hikayelerin büyümesine izin vermenin en organik yolu olduğuna dair kesin bir inancım var.

nefes al. Üçleme üzerinde çalışırken, isimsiz izcilerle paralel görevlere çıktım ve Muntadhir ile Cemşid'in

Zeyneb'in isyancı bir lider olarak yükselişini ve

Dara'nın çok daha eski bir Daevabad'daki gençliğine daldım. Onlardan aldığım tek şey bir satır ya da bir duygu olsa bile, kitaplara dair kendi anlayışımı besleyen sahneler yazdım. Bunlar benim kendi araştırma notlarımdı, ancak paylaşma niyetinde değildim.

Sonra pandemi geldi. Hâlâ sona ermemiş bir krizle ilgili kişisel deneyimime çok fazla dalmadan, karantinanın ilk birkaç ayında hiçbir şey yazamadığımı söylemek yeterli olacaktır. Dünya yanıyordu, benim Ailenin bana ihtiyacı vardı ve benim *yaratmam* mı gerekiyordu?

Kelimenin tam anlamıyla bir şeyler yazabilmek için çaresizce kendimi eski Daevabad sahnelerime dönerken buldum. Sevdiğim ve yakından tanıdığım bir dünyada, tanıdık ve zaten kısmen taslak halinde olan bir şey üzerinde çalışmak, yeni bir projenin boş sayfasından çok daha az korkutucu oldu.

Kelimeler yavaş yavaş geri gelmeye başladı ve ben de

Dahası, karakterlerimin *Altın İmparatorluğu*'nun sona ermesinden sonraki hayatlarını ve *Pirinç Şehri*'nden çok önce yaşamış insanların hikâyelerini hayal ederek başlar.

Bu hikayelerden bazılarını şimdi sizlerle paylaşıyorum. Öyküler kronolojik olarak düzenlenmiştir ve kısa bir girişle birlikte onları üçlemenin bağlamı. Umarım Daevabad'a yaptığım bu kısa dönüşten benim kadar keyif alırsınız ve kitaplarıma bir şans vermeye karar verdiğiniz için sonsuza dek minnettar olduğumu bilirsiniz.

Ateşler senin için ıslıl ıslıl yansın,
Shannon Chakraborty

Manizheh

Bu sahne *Pirinç Şehri'nden* birkaç on yıl önce geçmektedir ve ilk iki kitap için spoiler içermektedir.

Oğlu muhteşemdi.

Manizheh, Cemşid'in minik kulaklarından birinin izini sürerek onun mükemmel yüzünü seyre daldı. Henüz bir haftalık olmasına rağmen gözlerinin siyahlığı

hala ateşli bir pus tarafından yumuşatılmıştı. Küçük bedeni sıcak ve yumuşaktı, kollarının beşiğinde güvendeydi. Yine de Manizheh çadırdan çıkarken onu daha sıkı tuttu. Bahar gelmiş olabilirdi ama henüz mevsimin başındaydı ve Zariaspa soğuk sabahlara tutunmuştu.

Önündeki vadi şafak ışığında parlıyordu, pembe ve mor yoncaların parıltıları uzun çimenlerin üzerinde çiğle birlikte parıldıyordu. Adım attı dağılmış taşların ve kırık tuğlaların üzerinden dikkatlice geçti. O ve Kaveh Çadırlarını bu topraklarda unutulmuş birçok insan kalıntısından birine kurmuşlardı ve artık bu kalıntıları kayalık yamaçtan ayırt edebilecek çok az şey kalmıştı; birkaç kemer ve üzerinde elmas deseni. Yine de yürürken Manizheh buranın bir zamanlar ne olabileceğini merak etti. Burası bir kale, asil kana sahip bir çocuk getirdikleri dünyadan korkan diğer endişeli yeni ebeveynlerin yürüdüğü bir kraliyet evi olabilir miydi?

Manizheh tekrar oğluna baktı. Cemşid'ine. Onunki, pek çok isim gibi uzun zaman önce insanlardan alınmış asil bir isimdi; çoğu Daeva bunu inkâr ederdi ama Manizheh bir Nahid olarak eğitilmiş, halkının geri kalanının öğrenmesine izin verilmeyen şeyleri öğrenmişti. Cemşid

bir efsane ve krallık ismiydi. İyimser bir isimdi, ruhundaki son umut kırıntısından yayılıyordu.

"Burası dünyada en sevdiğim yer," dedi yumuşak bir sesle, Cemşid'in Göz kapakları dalgalanıyordu, bebek uykulu ve süt sarhoşuydu. Başını omzuna yasladı ve boynunun tatlı kokusunu içine çekti. "Sen gidiyorsun burada pek çok macera yaşayacaksınız. Baban sana bir midilli alıp binmeyi öğretecek ve sen de gönlünce keşfe çıkacaksın. Keşfetmeni istiyorum aşkım," diye fısıldadı. "Keşfetmeni, hayal kurmanı ve kimsenin seni izlemeyeceği bir yerde kaybolmanı istiyorum. Kimsenin seni kafese kapatmayacağı bir yerde."

Ghassan'ın sana zarar vermeyeceği bir yere. Seni asla ama asla öğrenemeyeceği bir yere.

Çünkü bebeğinin geleceğiyle ilgili emin olduğu bir şey varsa o da Ghassan'ın Cemşid'i öğrenemeyeceğiydi. Bu ihtimal bile Manizheh'i korkudan hasta ediyordu ve o kolay korkan bir kadın değildi. Ghassan Kaveh'i öldürecek, bundan hiç şüphesi yoktu, en uzun, en dayanılmaz bulabileceği bir şekilde. Rüstem'i cezalandıracak, travma geçiren kardeşinin ruhundan geriye kalanları kıracaktı.

Ve Cemşid... Akli Ghassan'ın onu nasıl kullanacağını düşünmesine izin vermiyordu. Eğer Cemşid şanslıysa, Ghassan Kendisinin ve Rüstem'in maruz kaldığı dehşet dolu hayatın aynısını ona da uygulayarak: saray revirinde köleleştirilmiş ve Nahid kanlarının faydası olmasaydı ailelerinin çoktan yok edilmiş olacağı her gün hatırlatılmıştı.

Ama oğlunun şanslı olacağını düşünmüyordu. Manizheh yılların Ghassan'ı zalim babasının bir yansımasına dönüştürdüğünü görmüştü. Belki de

Manizheh, Ghassan'ın kalbinin en çok istediği şeyi reddetmekle gururlu bir aptallık yapmıştı; belki de ailelerini ve kabilelerini birleştirmek en iyisi olacaktı.

bir kraliyet düğününde yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye zorlar ve gözlerini kapatır. yatağının karanlığında. Belki ailesi daha rahat nefes alırdı ve biri kapıyı yüksek sesle kapattığında kardeşi zıplamazdı. Bu muydu pek çok kadın için en iyi seçim değil midir?

Ama Manizheh bunu seçmemişti. Bunun yerine Ghassan'a yapabileceği en kişisel şekilde ihanet etmişti ve Manizheh, Kaveh'le birlikte yakalanırlarsa bunun bedelini misliyle ödeyeceğini biliyordu.

Cemşit'in başının etrafında dağınık bir kabarıklık halinde duran yumuşak, tüylü saçlarına bir öpücük kondurdu. "Senin için geri geleceğim küçüğüm, söz veriyorum. Ve döndüğümde ... Beni affetmen için dua edeceğim."

Cemşid uykusunda kıpırdandı ve göğsüne keder bıçağını saplayan küçük bir ses çıkardı. Manizheh gözlerini kapadı ve bu anın her ayrıntısını hatırlamaya çalıştı. Kollarındaki ağırlığını ve tatlı kokusunu.

Otların arasından fısıldayan esinti ve havadaki serinlik. O her şeyi elinden almadan önce oğluna sarıldığını hatırlamak istedi.

"Manu?"

Manizheh Kaveh'in tereddütlü sesi karşısında durdu, duyguları yeniden serbest düşüşe geçti. Kaveh. Çocukluklarından beri ortağı ve komplocusu at çalmak ve kırsalda dolaşmak için gizlice dışarı çıkıyordu. En yakın arkadaşı, sonra da merakları ve gençlik tutkuları beceriksiz dokunuşlar ve çalınan anlar.

Kaybetmek üzere olduğu bir kişi daha vardı. Manizheh, Ghassan'ın geri dönmesini emreden mektuplarını görmezden gelerek Zariaspa'daki ziyaretini üç ay uzatmıştı. Kral onu geri almak için asker toplamaya başlamazsa çok şaşıracaktı. Kesin olan bir şey vardı: Daevabad'ı bir daha terk etmek yoktu. En azından Ghassan hüküm sürdüğü sürece.

Yüzük, kendine hatırlatmaya çalıştı. *Yüzük hâlâ sendeyken, umut vardır.* Ama uyuyan Afşinli savaşçıyı Rüstem'le birlikte uzun zaman önce buldukları köle yüzüğünden kurtarmaya dair çocukluk fantezisi şu anda sadece bir fantezi gibi görünüyordu.

Kaveh tekrar konuştu. "İstedğin her şeyi hazırladım. Sen . . . iyi misin?"

Manizheh gülmek istedi. Ağlamak istedi. Hayır, iyi değildi. Bebeğini daha sıkı kucakladı. Onu bırakmak zorunda kalması imkânsız görünüyordu. Yaratıcısına bağırarak istedi. Kaveh'in kollarına yığılmak istedi. Bir kez olsun birinin *ona* her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu. Banu Nahida olmaktan, zayıflığa izin vermeyen tanrıça olmaktan vazgeçmek istiyordu.

Ama onunki kaçılabilir bir rol değildi. Kaveh'le bile olsa, sevgilisi ve arkadaşından önce her zaman onun Nahid'i olacaktı ve şimdi onun inancını sarsmayacaktı. Arkasını dönmeden önce sesinin sabit ve gözlerinin kuru olduğundan emin oldu.

Yüzünde kalp kırıklığı okunuyordu. "Onunla çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı Kaveh, sesinde hürmet ve acı vardı. Daha da yaklaşarak uyuyan oğullarına baktı. "Bundan emin misin?"

Manizheh Cemşid'in sırtını sıvazladı. "Kim olduğunu saklamanın tek yolu bu. Nahid büyüü biz çocukken çok güçlüydü. Eğer bunu şimdi yapmazsak, ıslak hemşirelerini iyileştirecek ve dizlerinin derisini yüzecek."

Kaveh ona kararsız bir bakış attı. "Peki ya bir gün böyle yeteneklere ihtiyaç duyarsa?"

Haklı bir soruydu. Onun kollarında Cemşit çok küçük görünüyordu. kırılğan. Yakalanabileceği hastalıklar ve lanetler vardı. Attan düşüp boynunu kırabilirdi. Demirle zehirlenmiş Zariaspa'nın sık ormanları boyunca akan dereler.

Yine de bu riskler bir Nahid olarak yakalanmaktan daha azdı.

Daevabad'da ölümün yaşamdan daha tercih edilebilir olması şaşırtıcı.

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum Kaveh," diye itiraf etti çadıra döndüklerinde. Ateş sunakları doğu köşesinde tütüyordu. "İşareti kaldırabileceğim bir günün geleceğini umuyorum ama o gün bugün değil. Dürüst olmak gerekirse, bu o kadar eski ve az çalışılmış bir büyü ki, umarım işe yaramasını sağlayabilirim."

"Olduğunu nasıl anlayacağız?"

Manizheh oğluna bakıyor, bir parmağını onun küçücük, buruşuk yüzünde gezdiriyordu. Cemşid'in üç yaşına geldiğinde nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. aylık. Üç yaşında. On üç. Bunun ötesini düşünmek istemiyordu. Onun büyümesini tamamen kaçırmayı düşünmek istemiyordu.

"Eğer işe yararsa, acısını kontrol edemeyeceğim," diye yanıtladı. "Ve çılgılık atmaya başlayacak."

Bebeğini son kez kucağına aldıktan üç hafta sonra Manizheh Daevabad'ın taht odasında duruyordu.

"Gördüğünüz gibi" dedi ve Zariaspa'daki aylarca süren gecikme için uydurduğu mazereti beceriksizce bitirdi, "o zamanki deneylerim terk edilemeyecek kadar umut vericiydi. Kalmam ve sonuna kadar gitmem gerekiyordu."

Uzun, gergin bir an boyunca oda iğne atsan yere düşmeyecek kadar sessizdi. Sonra Ghassan tahtında doğruldu, öfkesi yüz ifadesini kavuruyordu.

"Deneylerin mi?" diye tekrarladı. "Zariaspa'da kalıp, yalvarışlarımı ve habercilerimi görmezden gelerek deneylerinle mi ilgileniyorsun? Karım, kraliçeniz, *deneyleriniz* yüzünden mi öldü?"

Safiye asla benim kraliçem olmadı. Ama Manizheh bunu söylemeye cesaret edemedi. Onun yerine, ayaklarının üzerinde sallanmamak için mücadele etti.

Nahid büyüsüne lanet olsun, tamamen tükenmişti. Bacakları ve sırtı ata binmekten ağrıyordu ve göğüsleri durmak bilmeyen bir sütle şişmişti, en ufak bir baskı

Durumunu gizlemek için gömleğinin altına doldurduğu pedler ve lahana yaprakları gözlerine acı yaşlar getirdi.

Tüm bunları bir kenara iterek, "Mesajlarınızı zamanında almadım," dedi. Manizheh cevap veremeyecek kadar yorgun ve kalbi kırıktı. Samimiydi; sözlerinin ne kadar umursamazca çıktığını o bile duyabiliyordu. "Öyle olsaydı, daha erken dönerdim."

Ghassan ihanete uğramış gibi ona baktı. İfadesinde gerçek bir keder vardı, Manizheh'in uzun zamandır yüzünde görmediği bir duyguydu bu. Daevabad'ın zorbası olarak geçirdiği her on yılda, sanki şehri yönetmek kalbindeki sıcaklığı emiyormuş gibi daha az duygu ifade ediyordu.

Hiç sempati duymuyordu. Ghassan onu yakalatmıştı - hayır, yakalatmamıştı, çünkü kral bile insanların ona dokunmasına neden olacak kadar korkunç değildi

-Ancak askerler tarafından etrafı sarılmış ve Daeva Kapısı'nda atından zorla indirilmiş, kabilesinin mahallesinden saraya giden ana bulvarın tamamını yürümek zorunda bırakılmıştı. Manizheh bunu başını dik tutmaya çalışarak ve yol boyunca nefes almak için mücadele ettiği gerçeğini gizleyerek yapmıştı.

Daevabad'ın tepelerine doğru ilerliyordu. Halkı izliyordu, onların Pencerelerin ve kırık kapıların ardında korkmuş yüzler görünüyordu ve Manizheh Daevaların onun bocaladığını görmesine izin veremezdi. O onların Banu Nahida'sıydı, ışığıydı. Bu onun göreviydi.

Ama atalarının inşa ettiği saraya vardığında, sarayın Taşlar ona şarkı söylüyordu, berbat bir haldeydi. Kıyafetleri kirliydi, elbisesi yırtılmış ve çamurla kaplanmıştı. Çarşafı omuzlarına kadar kaymış, vahşi saçları ve kül lekeli alnı ortaya çıkmıştı. Tüm bunlar onu taht odasına, bir zamanlar Nahid Konseyi'nin bulunduğu kutsal yere götürmelerinden önce olmuştu. müzakere edildi.

Atalarının şimdi onu, ailesinin çalınmış tahtının ayakları darmadağın ve kirlili bir halde, kendilerini katleden cinlerin torunlarının önünde sürünürken görse ne düşüneceklerini merak ediyordu.

Eğer akıllı olsaydı, özür dilerdi. Manizheh, Ghassan'ın da bunu istediğini biliyordu. Onu küçük düşürmüştü. Daevabad'ın sarayı acımasızdı ve hükümdarları saray mensuplarının dedikodusundan kurtulamazdı. Manizheh onu zayıf göstermişti.

Daevabad'ın korkunç kralı, kendi Nahid'i ona meydan okuyabiliyorsa gerçekten o kadar güçlü müydü? Bu meydan okuma karısını öldürdüyse? Ve doğrusu, Safiye'nin ölümü için Manizheh üzgündü. Hiçbir zaman kötü niyet beslememişti.

Ghassan'ın evliliğinin, sonunda onun üzerindeki emellerinden vazgeçtiği anlamına geleceğini ummuştu. Bu Manizheh'e hiçbir şeye mal olmayacaktı ama

ve belki de iyi bir şifacı, gereksiz can kayıplarından dolayı vicdan azabı çekmişti.

Manizheh Ghassan'ın bakışlarını tuttu, sarayın ona baktığının farkındaydı. Kaidesi Wajed, bir başka Geziri cini. Ayaanle büyük vezir. Hepsini için

Ghassan'ın Daeva ve cin kabileleri arasındaki ilişkileri iyileştirme konusundaki cıvıltısına rağmen ona bakanların arasında tek bir Daeva yüzü bile yoktu. Ve bu cinler kederli gibi görünmüyordu. İstekli görünüyordular.

Acıktım. Herkes kibirli bir "ateşe tapanın" yerine oturtulduğunu görmekten keyif aldı.

Biz senden daha iyiyiz. Ben sizden daha iyiyim. Manizheh ilk kez içinde kükreyen öfkeye teslim olmak istemiyordu. Muhtemelen kendisine dudak büken adamların yarısının kemiklerini kırabilir, tavanı çökmeye zorlayabilir ve hepsini gömebilirdi.

Ancak sayıca üstündü ve Manizheh böyle bir eylem için şehirdeki her Daeva'nın öleceğini biliyordu. Burada hayatta kalan tüm erkeklerin silahlarıyla ezilecekti ve sonra Rüstem idam edilecekti, tıpkı Nisreen, en sadık arkadaşı ve yardımcısı. Tapınaktaki rahipler ve okuldaki çocuklar da onu takip edecekti. Mahalleleri masum kanıyla kararacaktı.

Bu yüzden Manizheh bakışlarını indirdi. Ama özür dilemedi. "İşimiz bitti mi?" diye sordu onun yerine, sesi soğuktu.

Ghassan'ın sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. "Hayır ama terk ettiğin diğer hastaların revirde sana ihtiyacı olduğuna şüphe yok. Git artık."

Git. Emir onu yakıp kavurdu, aşağıladı. Manizheh topuğunun üzerinde döndü.

Ama işi bitmemişti. "Bu saraydan bir daha ayrılmayacaksın," dedi Ghassan. sırtına ilan etti. "Başına bir şey gelmesini istemeyiz."

Elleri büyüyle yanıyordu. Bir parmak şıklatması. Kafatasının dibindeki kemikleri parçalamaya yetecek miydi?

Omuzlarını dikleştirdi ve ellerini gevşetti. "Anlaşıldı." Kalabalığın arasından kapıya doğru ilerlerken dedikodular dalga dalga yükseldi. Cinin metal tonlu bakışları düşmanca ve suçlayıcıydı. Duyduğuna göre kalpsiz bir cadıymış. Kıskanç ve zalim. Bir züppe. Bir kaltak.

Ateşe tapan biri.

Manizheh başını dik tuttu ve kapıdan içeri girdi.

Ancak taht odasının dışı hiç de kolay değildi. Gün ortasıydı ve saray sekreterler, bakanlar, soylular ve kraliyet mensuplarıyla dolup taşıyordu.

Alimler. Kirli arşafı hâlâ omuzlarına kadar inen Manizheh'i hemen tanıyabilirdi ve onun ne kadar lekeli olduğunu ancak hayal edebilirdi. Hak sahipleri tarafından cezalandırıldıktan sonra kirli ve refakatçisiz görünüyorlardı, İnancılı kral. Koridorun gürültüsü insanların durup bakmasıyla kesildi.

Koridorun karşısında endişeli görünen bir çift Daeva ona doğru hareket etti. Manizheh onların gözleriyle karşılaştı ve hafifçe başını salladı. Onlar yardım edemezdi ve o da halkından hiçbirini daha fazla riske atamazdı. Bunun yerine fısıltılarla tek başına yüzleşti. Soğuktu, tıslanmıştı. O kötüydü. Her şeyi yapardı ama

Ghassan'ın yatağına geri dönmek için kraliçelerin en tatlısı Saffiye'yi öldürdü.

Yanma kollarına, boynuna yayılmıştı. Manizheh'in gözlerinin önünde bir sis bulutu yüzüyordu. Bu yerde dökülen her taşı, her damla Nahid kanını hissedebiliyordu. Diğer herkes onun ve halkının ne kadar fedakârlık yaptığının farkında mıydı ki şimdi orada durmuş onu yargılıyorlardı?

Tabii ki hayır.

Kendini kontrol altına almazsa saray büyüsunün öfkesini *alıp* onunla üzücü bir şey yapacağının farkındaydı, Manizheh hızlı hızlı nefes alarak bahçenin gördüğü ilk girişine doğru yöneldi. Onu görünce sıçrayan nöbetçiyi ürkütmüş gibi görünüyordu ama Kapıyı çarpmak ve içeri girdiğinde kilidi atmak için zamanında toparlandı.

Manizheh taş duvara yaslandı ve elleriyle yüzünü kapattı. Tüm vücudu acıyordu. Ruhu acıyordu. Kendini boş ve tükenmiş, bir kabuk gibi hissediyordu. Zihninin karanlığında görebildiği tek şey Cemşid ve Kaveh'i en son bıraktığı yerd; sevdiği adam yıkıntılar ve bahar çiçekleri arasında yasak çocuklarını kucağına almıştı. Omzuna dövme yi yapıp onu mirasından koparıırken Cemşid'in feryatlarını hâlâ duyabiliyordu. Gittiğinden beri bu ses kulaklarında ınılıyordu.

Hıçkırık çığlıkları ve boğuk hıçkırıklar, tekrar ve tekrar.

Sonra Manizheh sustu. Sadece Cemşid'in çığlıklarını hatırlamıyordu. Duydu; başka bir çocuğun, karışık yeşillik ağıının ötesinde bir yerde ağladığını duydu.

Tereddüt etti. Burası bahçenin en vahşi köşesiydi, yüzyıllardır ihmal edilmişti ve şimdi esasen vahşi bir ormandı. Yükselen ağaçları saray duvarlarının ötesinde, dikenli sarmaşıklar yolları tıkamıştı ve çalılıklar o kadar sıkı ki, ormanın zemini çürüyen yapraklar ve yosunlarla karanlık ve kaygandı. Burada sarayın içinden geçen kanal

Sessiz ve akıl almaz derinlikteki kara suları her gün en az bir can alıyor. yıl. Elbette burası Daevabad olduğu için tehlikeli olan sadece doğa değildi. Damarlarında akan saray büyü, bu sessiz ağaçların arasında her zaman en acımasız görünmüştür. Sanki kadim ve yaralı bir şey kendini toprağın altına gömmüş, kanla beslenmiş ve Binlerce yılın acısı.

Dolayısıyla bahçenin bu kısmından aklı başında herkes uzak dururdu. Bu ormanda cinlerin anlamadığı şeyler oluyordu. Bir zamanlar cılız bir kedi, cam dişleri ve yılan gibi kuyruğu olan bir kaplan olarak ortaya çıkmıştı.

Gölgelerin yerden sıyrıldığı ve dikkatsizleri yuttuğu söylenirdi. Dedikodu ve gerçek büyüün bir karışımı olan bu hikâyeleri, çocukları korkutmak için anlatılan hikâyeler ve gerçekten kaybolan hizmetkârlar arasında ayırmak zordu.

Manizheh'i korkutmayan hikayeler. Şimdiye kadar. Evet, o bir Nahid'di ve sarayın büyü, ona hiç zarar vermemişti. Ama o hayal edemezdi Bir çocuğu buraya neyin çekmiş olabileceğini düşündü ve bir an için sesin bir hile, zalimce kişisel bir kışkırtma olup olmadığını merak etti.

Islak, hıçkırıklı hıçkırıklar durmadı, hile olsun ya da olmasın. Endişelenerek onları takip etti, yarı yarıya taklit sesler çıkaran korkunç büyüklükte bir kuş bulmayı bekliyordu.

Ama tesadüfen rastladığı bir kuş değildi. Büyük bir sedirin altında, köklerle öylesine sarılmıştı ki, birinin kayması için çok küçük olması gerekirdi.

genç bir çocuktu. Yosunlu zeminde kıvrılmış yatıyor, tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılırken dizlerini göğsüne doğru çekiyordu. Üzerindeki kıyafetler

kıyafetler kasvetin içinde göze çarpıyordu. Yapraklarla kaplı olmayan ve Kırıltıydı, pamuklu dishdasha'sı o kadar beyazdı ki parlıyordu. Belindeki kuşak ipekti; zengin bir bakıra karşı bronz ve çivit desenliydi. Altın halkalar Bilekleri ve kulakları, boynuna dolanan inciler. Bu giysiler, açık havada oynayan çoğu küçük çocuğun giyeceği türden giysiler değildi; özellikle de Zariaspa'nın kışlarında titrerken ev yünü ve yamalı şapkalar giyen kendi oğlunun giyeceği türden giysiler değildi.

Yine de, önündeki küçük çocuk diğerleri gibi değildi. O bir sonraki cin kralıydı.

Aynı zamanda çok da aptaldı. Bir bakışta genç Muntadhir al Qahtani'nin yalnız ve silahsız olduğu anlaşıldı, bir hata diğerleriyle birleşmişti. Bu şımartılmış küçük prensin bu kadar aptal olmasına neyin sebep olduğunu hayal bile edemiyordu.

Burada tek başına, ormanda ağlıyor.

Sen yapamaz mısın? Ne de olsa Manizheh bir kraliyet çocuğuydu ve duygularını maskeleymeyi erkenden öğrenmişti. Bunlar saraydaki zayıflıklardı, başkalarının sizi incitmek için kullanacağı sorumluluklardı. Ve Muntadhir sadece kralın oğlu değildi; savaşçı bir aileden geliyordu. sertliklerine güveniyorlardı. Gözlemlenebileceği bir yerde yas tutmanın bedelini bilecek kadar yaşlı olduğu açıktı.

Ayrıca burada kalmaya devam ederse bir gölge yaratık tarafından yenecekti ve bunun için muhtemelen Nahid kardeşler suçlanacaktı, bu yüzden Manizheh öne çıktı. "Barış seninle olsun, küçük prens."

Muntadhir irkildi, başını kaldırdı. Islak gözleri onunkilere kilitlenir kilitlenmez korkudan irileşti. Ayağa fırladı ve ağaç gövdesine doğru geri çekildi.

Manizheh ellerini kaldırdı. "Size zarar vermek istemem," dedi yumuşak bir sesle. "Ama burası güvenli bir yer değil."

Prens sadece göz kırptı. Uzun koyu kirpiklerin çerçevelediği iri, parlak gri gözleriyle çok güzel bir çocuktı. Çenesinin altından mükemmel bukleler halinde düşen siyah saçlarında bir tutam kızılık parılıyordu. Manizheh şimdi daha yakından, kumla kavrulmuş camdan küçük muskaların elbiselerine iğnelenmiş olduğunu görebiliyordu. A

Benzer malzemelerden yapılmış kolye boynuna dolanmış, soluk cam boncuklar ahşap ve deniz kabuğundan yapılmış boncukların arasına serpiştirilmiş ve dövülmüş bakırdan yapılmış bir kolyeyi çerçevelemişti. Kolye ucu muhtemelen küçük kâğıtlara yazılmış kutsal ayetlerle doluydu. Köyün batıl inançları genç kraliyeti her türlü kötülükten koruyordu. Annesi küçük bir kıyı yerleşiminden gelmişti ve Manizheh Saffiye'yi uysal ve sessiz bulduysa da, bildikleriyle oğlunu korumaya çalıştığına dikkat çekmeden edemedi.

Şimdi o gitmişti. Müntehir, bir şahinin karşısındaki tavşan gibi donup kalmıştı.

Manizheh daha az tehditkâr görünmeyi umarak diz çöktü. Cinin inandığının aksine, o asla bir çocuğa zarar vermezdi. "Annen için çok üzgünüm küçüküm."

"O zaman onu neden öldürdün?" Muntadhir patladı. Akan burnunu koluna sildi ve tekrar ağlamaya başladı. "O sana hiçbir şey yapmadı. İyi ve nazik biriydi. O benim amma'mdı," diye ağladı. "Ona ihtiyacım var." "Biliyorum ve üzgünüm. Ben de annemi genç yaşta kaybettim."

Kayıp

Manizheh'in annesi, Ghassan'ın babası Khader'in acımasız hükümdarlığı altında kaybolan pek çok Daeva'dan biriydi. "Şu anda imkânsız göründüğünü biliyorum ama ondan kurtulacaksın. O

bunu isterdi. Burada seni seven insanlar var ve onlar seninle ilgileneceklerdir." Son kısım yalan gibi görünüyordu ya da en azından tam olarak doğru değildi. İşin aslı, insanlar gerçekten de annesiz genç prenze akın edecekti ama onların da kendi planları olacaktı.

Muntadhir öylece ona baktı. Tamamen kaybolmuş görünüyordu. "Onu neden öldürdün?" diye tekrar fısıldadı.

Manizheh, sesini yumuşak tutarak ama sözlerini değiştirmeden, "Ben yapmadım," diye cevap verdi.

fırma. "Annen çok hastaydı. Babanın mesajını zamanında alamadım ama onu incitmek istemedim. Asla istemezdim."

Muntadhir bir adım daha yaklaştı. Onları ayıran yosunlu dallardan birini öyle sert tutuyordu ki eklemlerinin rengi solmuştu. "Dediler ki söyleyeceğini söylediler. Yalan söyleyeceğini söylediler. Daevaların tek yaptığı yalan söylemekmiş. Babamla evlenebilmek için onu öldürdüğünü söylediler."

Yetişkin saraylılar tarafından mırıldanılan bu tür bağınazlıkları duymak bir şeydi; dışarıda

Yas tutan bir çocuğun ağzından çıkan sözler çok daha kötüydü. Manizheh onun gözlerindeki suçlama karşısında nutkunun tutulduğunu hissetti. Muntadhir şimdi dimdik ayaktaydı, geleceğin emiriydi.

"Bir gün seni ölü göreceğim." Qahtani prensi bu sözleri söylerken titredi ama henüz ustalaşmadığı yeni bir becerisini dener gibi söyledi. Ve sonra, kız cevap veremedi ormanın derinliklerine doğru kaçtı.

Manizheh onun geri çekilişini izledi. Muntadhir sisle örtülü çalılıkların arasında çok küçük görünüyordu. Kısa bir an için prensin orman tarafından yutulmasını, doğanın, daha da büyüyeceğini bildiği bir tehdidin icabına bakmasını istedi.

İşte bu yüzden Cemşit'i geride bıraktın. Oğlunu terk etmek kalbini kırmış olabilirdi ama en azından bu korkunç yerde büyümeyecekti.

Manizheh yürümeye devam etmek için kendini zorladı ama çok geçmeden bitkin düştü, ıslak sıcaklık kalan azıcık gücünü de tüketiyordu. Bacakları titriyordu,

Ve birleştikleri yerde yeni bir kayganlık vardı. Cemşid'in doğumunun üzerinden haftalar geçmiş olmasına rağmen, hâlâ aralıklarla kanaması devam ediyordu. Manizheh'in hiç

Bunun normal olup olmadığı, Nahid'in vücudunun farklı tepki verip vermediği hakkında hiçbir fikrim yok.

doğum. Bu tür soruları sorabilecek yaşa geldiğinde, ona anlatabilecek hiçbir Nahid kadını kalmamıştı.

Ama acısının bir önemi yoktu. Çünkü revire yaklaştıkça, başka bir

Nahid'in ona ihtiyacı olduğu daha net anlaşılıyordu.

Eğer sarayın büyüğü Manizheh'i ele geçirdiyse, ormanın iç kısımları da Rüstem'e aitti. Küçük kardeşi hiçbir zaman onun kadar şifacı olmamıştı -hiç kimse onun kadar şifacı olamazdı- ama konu şifacılık olduğunda gerçek bir bilgeydi.

Bitkiler ve bahçe ona, sahibine sadık, tapan bir köpek gibi uyumluydu.

Artık vahşileşmişti. Yeni sarmaşıklar ve trompete benzeyen devasa Çiçekler her yere yayılmış, taze büyümenin parlak yeşili göze çarpıyordu. Manizheh, Rüstem'in çok sevdiği portakalın kokusunu gözle görülmeden çok önce alabiliyordu.

Koru, olgunlaşmış narenciye ve çürümenin çok tatlı aroması havadaydı.

Virajı döndüğünde nefesi kesildi. Revir bahçesi bir düzine doz büyüme iksiri almış gibi görünüyordu. Bel boyundaki gümüş nane çalıları artık ağaç boyundaydı ve yanlarında dikenleri hançer görevi görebilecek tabak büyüklüğünde güller vardı. Rüstem'in neşe ve gurur kaynağı olan meyve bahçesi vahşileşmiş, bahçenin geri kalanının üzerine bir örümcek gibi çökmüştü. Meyve patlaması, Tapınak gıda kilerleri için fazlalıkları toplayan gönüllülere bile fazla gelmiş olmalı ki portakallar yerde çürüyordu.

Manizheh yabancı otların arasından olabildiğince hızlı bir şekilde ilerledi - ki bu pek de hızlı değildi. Başı zonkluyordu ve derisini bir kül tabakası kaplamıştı.

Çarşafı artık yoktu, bir ağaca takılmıştı ve kirli saçları omuzlarına dökülüyordu. Köşke ancak varabilmişti ki keskin bir ses Acı leğen kemiğini yırttı. Bir çığlığı bastırarak eğildi.

"Leydim!"

Manizheh başını kaldırıp baktığında Nisreen'in güneşin altına serdiği tıbbi aletleri düşürdüğünü gördü. Koşarak Manizheh'in yanına gitti.

"Banu Nahida. . ." Nisreen durdu, geniş ve endişeli gözleri açık bir şaşkınlıkla Manizheh'e bakıyordu.

Manizheh, rahmindeki sancı tekrar ortaya çıkarken dişlerini sıktı. *Nefes al. Sadece nefes al.* "Rüstem nerede?" diye sormayı başardı.

"Bir prosedürün ortasında. Döndüğünüz haberi geldiğinde çoktan başlamıştı."

"O iyi mi?"

Nisreen ağzını açıp kapattı, bir yanıt bulmaya çalışıyordu. "O yaşıyor."

Bu güven verici bir cevap değildi. Manizheh onun hayatta olacağını biliyordu. Ghassan, biricik Nahid'i hâlâ hayattayken onu öldürme riskini göze alamazdı. Ama orada Rüstem'e yapabileceği çok sayıda başka şey vardı.

"Leydim, yardıma ihtiyacınız var," diye ısrar etti Nisreen. "Sizi hamama götüreyim."

Manizheh bir yumruğunu karnına daha sert bastırdı. Şu anda bayılmadan temizlenmek şöyle dursun, hamama kadar gidebileceğinden bile emin değildi. Ama vücudundaki işaretler soyunduğu anda belli olacaktı.

Nisreen'in gözleriyle karşılaştı. Asistanı, Manizheh'in arkadaşa en yakın olduğu kişiydi. Belki de daha önemlisi, ölümüne gidebilecek bir kadın. Nahid'e ihanet etmeden önce. Nisreen'in uzattığı kolu tutup ağır bir şekilde üzerine eğilmeden önce sadece bir an daha tereddüt etti.

"Beni başka kimse göremez," diye mırıldandı Manizheh. "Hamama gittiğimizde orada kimsenin olmadığından emin ol. Ve kapıyı arkamızdan barikatla kapatın."

"Kapıya barikat kurmak mı?"

"Evet. Yardımına ihtiyacım olacak, sevgilim. Ama sessizliğine daha çok ihtiyacım olacak."

Manizheh banyoda bayılmadı ama o kadar sersemlemişti ki bayılmış da olabilirdi. Zaman buhar, sıcak su, gül sabunu ve eski kan kokuları arasında akıp gidiyordu. Nisreen nazik ve sessizdi. Orada Manizheh'in tozlu giysilerini ilk çıkardığında bir an tereddüt etmişti ama sonra her zamanki gibi güvenilir bir şekilde işe koyuldu. Yıkanırken ve keselenirken, su çirkin bir griye dönerken, Manizheh ağlamış olabilirdi, gözyaşları sabunla birlikte yüzünden aşağı akıyordu. Emin değildi. Umurunda da değildi.

Ancak tanıdık yatağına girdiğinde uykuya daldı ve derin bir uyku çekti. Uyandığında, ateş sunağının ve yatağının yanına yerleştirilmiş küçük bir kandilin ışığı dışında odası karanlıktı.

Yalnız değildi; Nahid duyuları bir başkasının kalp atışını ve nefesini, gözlerinin daha iyi ışıktaki fark edebileceği kadar kolay algıladı. Ne yapacağını şaşırarak Manizheh doğrulmaya çalıştı ve sadece karnında bir başka ağrıya neden olmayı başardı.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi yumuşak bir ses. "Sadece benim."

"Rüstem?" Manizheh gözlerini kırptırdı. Kardeşi ona bulanık parçalar halinde geldi - paylaştıkları siyah gözler ve peçesinin parlak beyazı.

"Baga Nahid hemen şimdi." Rüstem başının altına bir yastık daha koydu ve kötü kokulu bir bardağı dudaklarına götürdü. "İç bakalım."

Manizheh itaat etti. Rüstem en-Nahid sana şahsen bir bira hazırladığında iksiri sorgusuz sualsiz içtin. Rahatlama o kadar hızlı geldi ki Manizheh boğuldu; ağrıları, vücudunun her yerindeki şişlikler ve çarpan başı hemen hafifledi.

"Yaradan seni korusun," dedi kısık sesle.

"Yemek yemelisin," dedi cevap olarak. "Ve biraz su al."

Adamın uzattığı yeni fincandan içti ama adam küçük bir tabakta kesilmiş meyve ve sade ekmek ikram edince başını salladı. "Aç değilim." "Yemek yemelisin Manu. Vücudun zayıf." Rüstem ona uzandı el.

Manizheh ona dokunamadan elini geri çekti. "Aç olmadığımı söyledim."

Bir an sessizlik oldu. Onu hâlâ iyi göremiyordu. Bakışları her zamanki gibi donuktu. Rüstem onunla nadiren göz teması kurardı. ve bunu sürdürmek için mücadele ediyordu.

Tekrar konuştu. "Senin yeteneklerine sahip olmayabilirim kardeşim ama ben de en az senin kadar Nahid'im. Ne olduğunu anlamak için eline dokunmama gerek yok."

Gözlerinde taze yaşlar yanıyordu. Manizheh, Cemşid doğmadan önce yıllardır ağlamamıştı. "Hiçbir şey olmadı. Ben iyiyim. Sadece zorlu bir yolculuktu."

"Manizheh-"

"*Zor bir yolculuktu,*" diye tekrarladı, sesi şiddetliydi. "Sen Anladın mı? Konuşacak bir şey yok. Bilinecek bir şey yok. Bilmediğin bir şey için suçlanamazsın."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Rüstem parmaklarını şıklattı ve kandil daha parlak yanarak odaya vahşi bir aydınlık ve gölgeler saçtı. "Bu yükü tek başına taşıma. Taşıyamazsın. Bu olmaz."

"Anlatacak bir şey yok."

"Var! Bir yıl boyunca ortadan kaybolamazsınız ve bir-"

Tüm oda sarsıldı. Bir ısı patlaması oldu ve alevler Ateş sunağı yükseldi, tavanı yaktı ve Rüstem'in etkisini çocuk oyuncağı gibi gösterdi.

"Bu cümleye devam edersen bir daha asla konuşamazsın" diye uyardı. "Anladın mı?"

Rüstem kadının elinden boş bardağı aldı ama elleri titriyordu. Korktuğunda elleri titriyordu, bu kontrol edemediği ve yıllar geçtikçe daha da kötüleşen bir rahatsızlığıydı. Elini zar zor tutabiliyordu.

Ghassan'ın huzurunda takırdamadan duramıyordu ve kamusal etkinliklere katılmaları gerektiğinde, Manizheh ile birlikte Ghassan'ın çantasına ciltler koymaya başlamışlardı.

Kendini kontrol edebilmek için bileklerini düğümlü paçavralarla tutuyordu.

Ve şimdi Manizheh onu titretmişti. Başka seçeneği yoktu.

Ghassan'ın her yerde gizli gözleri ve kulakları varken açıkça konuşmak aptallıktı.

-Ama pişmanlık hemen üzerine çöktü.

"Rüstem, özür dilerim. Ben sadece-"

"Anlıyorum," dedi sertçe. "Beni tehdit etmen bile yeterli bir cevap."

Yumruklarını açıp kapadı ve sonra ellerini dizlerine bastırarak kontrol için savaştı. "Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Onlardan nefret ediyorum. Sana soramamaktan bile..."

"Biliyorum." Şimdi onun elini tutmuştu. "*Sana* bir şey sorabilir miyim?" "Elbette."

"Sana söyleyemediklerimi de dualarına ekler misin?" Rüstem bakışlarını tekrar ona kaldırdı. "Her gün kardeşim."

Gözlerindeki samimiyet Manizheh'in daha da kötü hissetmesine neden oldu. Ona söylemek istedi. Çocukken yaptıkları gibi battaniyesinin altında birbirlerine sokulup ağlamak istedi. Başka bir Nahid'in ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu. Ghassan'ın düşeceğini ve oğlunu tekrar göreceğini. Yaptığı büyüü tersine çevirecek ve Daevabad'a dönüp ailelerinin hak ettiği gibi birlikte hüküm süreceklerdi.

Ama küçük kardeşi berbat görünüyordu. Rüstem hafifçe titriyordu, cildi hastalıklı bir sarı renkle solgundu. Gözlerinin altındaki gölgeler o kadar belirgindi ki yumruk yemiş gibi görünüyordu ve kilo kaybetmişti. Kadın yüzünün geri kalanını göremiyordu. Rüstem peçesini o kadar nadiren çıkarıyordu ki, Manizheh bazen ona yalnız kaldıklarında bunu yapabileceğini hatırlatmak zorunda kalıyordu ve Manizheh bunun sadece dindarlık olmadığını biliyordu. Hayatta kalabilmek için kendi içine dönmüştü.

Daevabad'da yaşıyor ve kimsenin ona dokunamayacağı bir yere çekilebildiği her duvarın arkasına çekiliyor.

Bu, ağabeyinin nasıl bir insan olduğunu resmetmek için yeterliydi. Gittiği bir yıl boyunca acı çekmiş. Başka bir işaret olmayacaktı. Zaten hiç olmadı. Ghassan'ın haydutları onları kırdığında Rüstem'in kemikleri iyileşti, kırbaçların bıraktığı yaralar ve asitin bıraktığı yanıklar da öyle. Ghassan Manizheh'e hiç el kaldırmamıştı; buna gerek de yoktu. Uzun zaman önce öğrenmişti ki

Ağabeyini dövmek onu her şeyden daha hızlı boyun eğdiriyordu. Ancak,

görünmez izlerin hepsi Ghassan tarafından yapılmamıştı. Rüstem'in bileklerinde farklı bir hikâye vardı. Ağabeyi birden fazla kez kendini öldürmeye çalışmıştı,

Ancak bunu başarılı bir şekilde yapmak bir Nahid için zordu. Son denemesi - Zehirlenme yıllar önceydi ve Manizheh bu zehirlenmeyi onu geri getirdi. Ölmesine izin vermesi için ona yalvarmıştı. Dizlerinin üzerine çökmüş ve onu terk etmemesi için yalvarmıştı.

Cemşid'in doğumundan önce son kez ağlamıştı.

Rüstem'e daha fazla yaslanmayacaktı. Manizheh onun yerine yüzüne daha sabit bir ifade getirmeye çalıştı. "Mutfaktakiler bana bir şeyler getirebilir mi?

Biraz zencefil çayı?" diye sordu. "Sanırım midemi yemek yiyebileceğim kadar rahatlatır."

Yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı. Ah evet, sağlam bir görev aldığı için memnun olan bir şifacının yüz ifadesini biliyordu. "Elbette." Rüstem ayağa kalktı ve sonra cüppesinin ceplerini karıştırdı. "Sana bir şey getirdim. Sevdiğini biliyorum.

sakladım, ama düşündüm ki ... Bunun seni biraz rahatlatabileceğini düşündüm." Küçük, sert bir nesneyi kızın eline koydu ve geri adım atmadan önce parmaklarını nesnenin üzerine kapattı. "Ateşler senin için ışıl ışıl yansın, Manu."

Manizheh'in yüreği burkuldu. Elinde ne olduğunu biliyordu. "Senin için de, sevgilim."

Selam vererek ayrıldı ve Manizheh yatağına geri dönerek kıvrıldı. Kendisi. Ancak kapının kapandığını duyduğunda alevlerin daralmasını emretti ve odayı karanlığa döndürdü.

Sonra ona verdiği eski yüzüğü parmağına geçirdi. Yüzük bant fena halde hırpalanmıştı. Manizheh onun her bir ezik ve çiziklerine aşınaydı, zira onun bu kadar özveride bulunduğu başka bir nesne yoktu. Halkının tek kurtuluş umudunu içeren yüzükten daha çok dikkatini çekti.

"Lütfen geri dön," diye fısıldadı. "Lütfen bizi kurtar."

Duriya

Bu sahne bir öncekinden bir yıl kadar sonra geçiyor ve üç kitap için de spoiler içeriyor.

Cin kadın, yeni yıkanmış sargı bezlerinden birini, sanki bir örümcek sarkıtıyormuş gibi kenarından tutup kaldırdı. Alay etti. "Bu bir şaka mı?"

Duriya bandaja bir göz attı. Duriya'nın ellerini çatlatacak kadar sıcak suyla ovulduğu için ona gayet saygın görünüyordu.

Güneşin ağartıp kuruttuğu.

"Anlamıyorum hanımefendi," dedi, sesini olabildiğince korkak çıkararak. Böyle davranmaktan nefret ediyordu ama uzun zaman önce bu iblislerin yanında ses tonunu ayarlamayı öğrenmişti. Bir cinin en çok hoşuna giden şey

bir "pis kanı" yerine koyma fırsatı.

"Hâlâ *nemli*. Kuru ve ıslak bez arasındaki farkı anlayamıyor musun? Bandajları bu şekilde kaldırırsam küflenirler. Ve Banu Manizheh'e malzemelerinde neden küf oluştuğunu açıklamak istemiyorsan, gidip onları tekrar yıkayacaksın."

Kadın paçavrayı Duriya'ya geri fırlattı. Duriya onu yakaladı ve çaresizlik içinde az önce getirdiği çamaşırlara baktı. Bu, eve gitmesine izin verilmeden önceki *son* sepeti olacaktı.

"Belki güneşte biraz daha kurumalarını sağlayabilirim," diye önerdi Duriya. "Yemin ederim onları daha yeni aldım. Hiç-"

Cin kadın tek bir tekmeye sargı bezi sepetini yere düşürdü. bitti. Malzeme odasının zeminine yayıldılar. Zemin kirli olduğundan değil. -Revire ya da revirin korkunç sakinlerine ait hiçbir şeye izin verilmedi.

kirli olmak. Duriya'nın mensup olduğu küçük şafit hizmetkârlar ordusu bütün gün ve geceyi yerleri süpürmek, çamaşırları fırçalamak ve dökülenleri silmekle geçiriyordu. İçerideki büyüğü hastalar -onları tedavi eden kara gözlü kemik kırıcıları saymıyorum bile- bir an bile sağlıklı koşullara maruz kalamazlardı.

Acaba odalarını temiz tutmak için güvendikleri hizmetlilerin her yağmur yağdığında şafit bölgesindeki atık sulardan geçmek zorunda olduklarından haberleri var mı? Acaba umurlarında olur muydu? Yine de bunların hiçbirinin önemi yoktu. Ama revirin kuralları dokunulmazdı.

Duriya başını eğdi. "Peki efendim." Sonra çamaşırlarını topladı ve gitti.

Gökyüzünün parlak ve mavi olduğu, mücevher tonlarında ötücü kuşların ağaçlarda hülyalı notalar cıvıldattığı muhteşem bir gündü. Ancak Duriya revir kanadından ayrılıp kanala giden ıssız patikalarda ilerlerken eşarbını yüzüne doğru çekti. En iyisi dikkat çekmemekti.

Sarayda yalnızken dikkat: çok az cin bir şafit hizmetçinin yardımına gelirdi. Böyle bir tehlike, burada çalışmanın pek çok riskinden biriydi; saraydaki bir pozisyonun sunduğu nispeten makul ücretler için yapılması gereken bir pazarlıktı.

Duriya'nın korktuğu risklerin sayısı giderek artıyordu. Sarayda ilk işe başladığında, Kraliçe Saffiyeh ve cin tahtının varisi olan küçük oğluna hizmet ediyordu. Kraliçe yumuşak dilli ama nazik biriydi; cinlerin isimlerini öğrenme zahmetine katlanan ve şafit hizmetkârlarının iyiliğini düşünen az sayıdaki cinden biriydi. Duriya kendini güvende hissetmişti; kraliçenin renklerini taşıyan bir hizmetçiye kimse dokunamazdı.

Artık kraliçe ölmüştü ve Duriya, yeni Nahid efendilerinin, bırakınız başka bir yüzün farkına varmayı, çamaşırcı kadınları arasında başka bir yüzün farkına vardıklarından bile şüpheliydi. onun güvenliğini önemsiyordu. Hatta hayatını bile. Şafit Daevabad'a sürüklenirken pek çok konuda uyarılmıştı ama hepsinden daha önemli bir uyarı vardı:

Kara gözlü cinlerden, kendilerine Daevas diyenlerden kaçın.

Diğer cinlerden ayrı yaşadıkları ve Tanrı yerine alevlere taptıkları söylenen bu Daevalar hakkında korkunç hikâyeler dolaşıyordu. Duriya bir Daeva'nın bakışlarıyla asla karşılaşmaması, kendisiyle konuşulmadıkça onların yanında asla konuşmaması ve bir Daeva'ya asla ama asla dokunmaması konusunda uyarılmıştı -Şafit daha azı için bir elini kaybetmişti. Ve yeni Nahid efendileri sadece Daeva değil, Daeva'ların liderleriydi. Eski bir hanedanın sonuncusunun

bir ordu tarafından yürütülen Şafitlerin yok edilmesi savaşına başkanlık etti. Bir seferde altmış ok atabilen ve tüm şehirleri diri diri gömebilen sihirli bir şekilde geliştirilmiş savaşçılar.

Duriya tüm söylentilere inandığından emin değildi: ne de olsa burası bir yalancılar şehriydi. Ama revirde sürekli silahlı askerlerin bulunması - cin hastalarıyla uğraşırken düşmanca bakışlarını Nahid kardeşlerden ayırmayan askerler - başka bir iş aramaya başlamanın zamanının gelip gelmediğini merak etmesine yetmişti.

Çamaşır yıkadıkları kanalın kıyısı boştu. Duriya sepeti suya daldırdı ve ardından ıslak sargı bezlerini ağaçların arasındaki güneşli bir aralığa gerilmiş bir ipin üzerine sermeye koyuldu. Gösterdiği dalkavukluğa rağmen, bu lanet şeyleri gerçekten fırçalamaya pek niyeti yoktu. İkinci kez paçavralar. Belki küflü bandajlar cinlerin kötü huylarına iyi gelirdi.

Hızlı çalışıyordu. Kanal, Daevabad'da ne kadar kapana kısıldığının acımasız bir hatırlatıcısı haline gelmişti ve burada oylanmaktan hoşlanmıyordu. Duriya sarayda çalışmaya ilk başladığında neredeyse ağlayacaktı. bahçenin içinden akan koyu renkli suyu görmek. Shafit bölgesinde nehir ya da akarsu yoktu, ama işte, sonunda, bir şans kendini gösterdi.

Çünkü çoğu insanın inanmasına izin verdiğinin aksine, Daevabad ve cinleri Duriya'nın büyüyle ilk tanışması değildi.

Bu tanışma çok daha önce, küçük yalnız bir kızın hayat boyu sürecektir sıra dışı bir arkadaş edindiği Nil kıyısında gerçekleşmişti. Ve böylece Duriya eline geçen ilk fırsatta kanala geri dönmüştü. Orayı aradı Arkadaşı bildiği tek yolu, onu hiç yanıltmamış olan yolu seçti: parmağını kanayana kadar ısırarak ve elini soğuk suya sokmak.

"Sobek!" diye yalvardı. "Lütfen ... lütfen beni duy, eski dostum. Sana ihtiyacım var!"

Ama Sobek onun bu yabancı sulardaki çılgınlığını duyabildiyse bile, onu takip etmemişti. Onu çağırmaya çalıştığı diğer zamanlarda da gelmemişti. Belki de gelemezdi. Ne de olsa o Nil'in efendisiydi ve kız da Mısır'dan uzakta, dünyanın öbür ucundaydı. Ve yine de böyle bir kurtarmanın rüyalarına girmesine engel olmamıştı. Gölün taşıdığı Nil'in zengin kahverengisine dönüştüğü ve cin şehrini yuttuğu rüyalar.

Onu yakalayan ödül avcısını parçalara ayırırken Sobek'in yanında durduğunu, timsah dişlerinin kanla boyandığını hayal ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

istiyorsan
böyle bir şey söylediğini unutmalısın. Yüce Tanrım, eğer bir cin

Bir nehir ruhunu çağırmaktan bahsettiğini duyan baban ve sen ertesi sabah idam edilirsiniz - eğer o kadar uzun yaşayacak kadar şanslıysanız. Anladınız mı?"

Duriya anlamıştı. Sadece dinlememişti. Hâlâ anlamaya çalışıyordu. Sobek'i çağırarak. Ancak bu sefil şehirde geçirdiği yıllar ilerledikçe, umutları yavaş ve çirkin bir şekilde ölmüştü.

"Buraya geldiğimizden beri yüzün hiç değişmemiş," demişti babası. Geçen hafta usulca yanağına dokunmuştu. Artık hep alçak sesle konuşuyordu, uzun geceler süren yolculukları sırasında olanları Daevabad ikisini de yaraladı. "Belki sen de cinler gibi yaşlanırsın. Belki Tanrı size de onlarınki gibi uzun bir ömür bahşeder."

Tam da ihtiyacım olan şey - kanalda kanlı paçavraları ovmak için daha fazla yüzyıl. Duriya, Şafitlerin burada kendilerine bir hayat kurduklarını biliyordu. Başka seçenekleri yoktu. Evlenmişler, çocuk sahibi olmuşlar ve öbür dünyada gerçekleşecek adalete inanarak ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı.

Ama Duriya'nın istediği bu değildi.

Şimdi kanala yaklaştı ve nemli kıyıda diz çöktü. Onun Yansıma, yüzeyde dalgalanmalar halinde ona geri geldi. Bir avuç kandan fazlasını akıtsa Sobek onu duyacak mıydı? Daha derine, suyu kırmızıya çevirecek kadar derine keserse? Kanalin altında bir uykuya dalıp Eve mi götürüldün?

Babanın kalbini kıracak bir uyku mu demek istiyorsun?

Duriya ürperdi. Hayır, bu bir seçenek değildi. Omuzlarına çökmüş gibi görünen umutsuzluğu üzerinden atmaya çalışarak birkaç adım geri gitti her geçen gün daha da ağırlaşıyordu. Çamaşırları bir süre daha kurumayacaktı ama kanaldan uzaklaşması gerekiyordu.

Bu yüzden ona zevk veren birkaç yerden birine yöneldi.

Molokhia tohumları Duriya'nın iki aylık maaşına mal olmuştu; bu meblağı her hafta kurnaz adamı ziyaret etmeye yetecek kadar biriktiriyordu.

Pazardaki sebze satıcısı, insan dünyasından kaçak tohum getirerek evini özleyen Şafit müşterilerine fiyat kırma işini yapıyordu. Onun aksanını duyunca, aslında ondan daha fazla ücret almaya çalışmıştı.

-Bitkiler büyüdüktan sonra yaprakları kıymak için aldığı kavisli, jilet gibi keskin bıçakla onu tehdit ettiği anda vazgeçtiği bir numara.

Aslında daha da fazlasını ödeyebilirdi. O ve babası çok şey kaybetmişlerdi: köylerinin şakalarını, evlerini barındıran sazdan evlerini Ailelerinin nesilleri, rahmetli annesinin dokuduğu şallar ve duvar halıları ve azizlerin festivallerinin gürültülü müziği. Duriya bunların hiçbirini geri getiremezdi ama babasının en sevdiği yemeği yapabilirdi. Babası ondan çok daha iyi bir aşçıydı, o kadar yetenekliydi ki saray mutfağında kendine bir yer edinmişti ama çorba yeterince basitti.

malzemeler, Duriya bunu başarabilirdi. Memleketten gelen bir yemek küçük bir şey gibi görünse de, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Tohumlara bir servet harcayan Duriya, onları nereye ekeceğine karar verirken daha da dikkatli davranmıştı. Onunki dikkatli bir gözdü.

bir çiftçi köyünde ve Nil'in efendisinin vesayeti altında. Ve harika bir yer bulmuştu ... yani, bir bakıma. Bahçede herkesin kaçındığı bir yer vardı: revir arazisinin dış sınırına hakim olan korkunç büyüklükteki portakal bahçesi. Kuru o kadar sık büyümüşü ki meyve yüklü dalları ve devasa beyaz çiçekleri aşılmaz bir duvar oluşturuyordu. Ancak doğu kenarında kanal, tehditkâr ormanın yakınında ona mükemmel güneş, nem ve ihtiyat koşulları sunan dar ve gizli bir üçgen oluşturarak yaklaşıyordu. Kanala yeterince yakındı.

Duriya, Daeva bahçıvanlarından uzak durmaya özen göstermesi gerekse bile bitkilerine bakmak için kolayca gizlice kaçabildiği revir; yakınlarda yetişen Nahid şifalı bitkilerine sadece onların dokunmasına izin veriliyordu.

Düşüncelere dalmış ve yüksek bir sedirin gölgesinden ayrılırken parlak güneş ışığıyla kısa süreliğine gözleri kamaşmış olan Duriya, yalnız olmadığını fark ettiğinde neredeyse gizli bitki yatağına varmak üzereydi. Soluk altın rengi kollarını ortaya çıkarmak için kolları kıvrılmış, kirden sırlıklam olmuş bir tunik giymiş bir bahçıvan, yakın zamana kadar beline değecek kadar uzun molokhia bitkilerine ev sahipliği yapan zengin toprak parçasında elleri ve dizleri üzerindeydi. Haftalarca maaşına mal olan ve topraktan şefkatle kopardığı bitkiler,

Ona evini hatırlatan kokuyu içine çekiyor ve babası için hazırlayacağı hediyenin sonunda onu yeniden gülümsetebilmesi için dua ediyordu.

Bitkiler köklerinden şiddetle sökülüyordu. Emeği ve kaybettiği ücreti şimdi bir yığın yabancı otun üzerine atılmıştı. Sadece tek bir molokhia Bitki toprağa kök salmıştı ve o izlerken bahçıvan, sırtı hâlâ ona dönük, bitkiye uzandı.

Duriya'nın sağduyusu -kuru keten takıntılı hanımının önünde başını eğmesine ve Sobek hakkında çenesini kapatmasına yol açan bilgelik-

ortadan kayboldu.

"Dokunma ona!" Bahçıvanın eline doğru hamle yaptı. Adam sıçradı ve şaşkınlıkla arkasını döndü. . bu da Duriya'nın bileğini çekip almak yerine ağzına sertçe vurduğu anlamına geliyordu. Adam bir çığlık atıp geriye düştü ve kış üstü toprağa çakıldı.

Geniş, şaşkın siyah gözler onunkilerle buluştu. Adama, yüzündeki beyaz örtüyü yırtacak ve dudagından kan çekecek kadar sert vurmuştu. Adam tamamen suskun bir şekilde ona bakıyordu.

Sonra dudagındaki kesik iyileşmeye başladı. Deri birbirine düğümlendi, kabuk bağladı ve sonra yara yok oldu, yıkık peçesinde birkaç damla abanoz kanından başka bir şey bırakmadı.

Peçe . . . oh, Tanrım. Sarayda yüzüne beyaz bir peçe takan ve yaraları anında iyileşen tek bir adam vardı.

Duriya az önce Baga Nahid'in suratına bir yumruk indirmişti. Bitti *molokhia*.

Dehşet içinde eli ağzına gitti. Yüce Tanrım, az önce ne yapmıştı? Kaçmalı mıydı? Bu insanlar için şafitlerin hepsi aynıydı; kaçarsa Baga Rüstem'in, ihtiyaçlarını karşılayan yarı insan kalabalığından onu asla seçemeyeceği kesindi.

Ama ya yaptıysa? Ya babası için gelirlerse?

Duriya dizlerinin üzerine çöktü. "Bağışlayın beni lordum!" diye haykırdı Cinistani dilinde. Bu dilde her zaman zorlanmıştı ve endişeli olduğunda bunu daha da fazla yapıyordu. "Eğer ben ..." -Allah aşkına, *bildiğini* nasıl ifade *etmişti*- "Sana vurmuyorum, Nahid."

Şaşkınlık kaşlarını birbirine geçirdi. Duriya'nın bunu doğru söylemediği açıktı.

Tekrar denerdi. "Ben ... görmüyorum?" *Doğru kelime bu muydu?* "Farkında-"

"Dilini konuş." Baga Nahid'in Cinnistani dili net ve yavaştı. "Senin dilin."

"*Benim* dilimde mi?" diye tekrarladı, belirsizlik ve korku arasında gidip geliyordu. Ama adam sadece başını sallayınca, idamdan kurtulma şansının çok az olduğunu düşünerek Arapça'ya geçti. "Bağışlayın beni," dedi tekrar, çok daha yumuşak bir şekilde. "Kim olduğunuzu fark etmemiştim.

Anlamış olsaydım, asla

sana dokunmaya cüret etti. Ya da sözünü kesmeye," diye ekledi Duriya aceleyle, bitkilerini yetiştirmek için el koyduğu toprak parçasının teknik olarak ona ait olduğunu hatırlayarak.

Baga Nahid konuşurken onun yüzünü izliyordu, bakışları ağzıyla gözleri arasında gidip geliyor, sanki vereceği cevabı inceliyordu. "Yani başka birine vurabilir miydin?"

Soruyu o kadar kusursuz bir Mısır Arapçasıyla sordu ki Duriya yerinden sıçradı. "Sen nasıl . . . Yani, hayır," dedi hızla. Başka bir diyardan gelen bir ateş doktorunun Mısır Arapçasını nasıl konuştuğunu sorgulamanın sırası değildi.

"Sadece ... bu bitkiler benim için çok değerli. Sonuncusunu koparmak üzere olduğunu gördüğümde hiç düşünmeden tepki verdim."

Gözleri kısıldı. Yüce Tanrı adına, rahatsız ediciydi, kömürden daha siyahtı, insan olarak yorumlanabilecek her şeyden daha siyahtı. Titredi ve bir kez başladı mı durması imkânsızdı. Tanrım, işte buydu. O bir onu öldürecek. Bir parmak şıklatmasıyla boynunu kıracak ya da daha kötüsü onu kız kardeşine verecekti. İnsanlar Banu Manizheh'in Şafit üzerinde deney yapmayı sevdiğini, eğer sizi yakalarsa boğazınızdan aşağı zehirler akıtarak organlarınızı içten dışa erittiğini ve kemiklerinizi toz haline getirdiğini söylüyordu İksirler.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldadı Duriya. Dizlerinin üzerinde kaldı ve bakışlarını düşürdü. Cinler Shafit'i böyle severdi. "Lütfen bana zarar verme." "Canını *yakmak* mı? Yaradan, hayır." Şimdi Baga Nahid'in sesi telaşlandı. "Beni şaşırttınız. Bahçe işleriyle uğraşırken düşüncelerimde kayboluyorum ve ormandan fırlayan gizemli bir kadınla karşılaşmayı beklemiyordum." Göz ucuyla adamın ayağa kalktığını ve elbiselerindeki kiri temizlediğini gördü. "Dur sana yardım edeyim."

Baga Rüstem onun eline uzandı ve Duriya onun bu hareketi karşısında şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi, ama kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Bir kez ayağa kalktığında Ayağa kalkınca hemen geri adım attı ve elini çekti.

Daeva şifacısı bunu fark etmemiş gibiydi ya da belki de fark ettiyse bile böyle bir tepkiye alışkındı. "Neden değerli olduklarını söylüyorsun?" diye sordu.

Duriya ona bakakaldı. "Ne?" Hâlâ Daevabad'ın en tehlikeli adamlarından birine saldırmış olduğu gerçeğini aklına yerleştirmeye çalışıyordu. Onunla molokhia hakkında konuşmak tuhaflıkların dünyasına çok uzak görünüyordu.

"Ayıkladığım bitkiler." Arapçası Mısırcadan tam olarak köyünün lehçesine ve aksanına dönüşmüştü ve etkisi tamamen rahatsız edici. Şimdi Nahidlerin bir çeşit

Dil ile büyücülük, ama bu onun en çılgın hayallerinin ötesine geçti. "Neden onların değerli olduğunu söyledin?" diye sordu.

Dürüstçe cevap vermenin pek bir zararı yok gibiydi. "Onlar yabani ot değil. Onlar molokhia denilen bir sebze. Tohumlarını pazardan aldım."

"Ve onları bahçemde yetiştirmeye mi karar verdin?"

Duriya kızardı. "Toprağınız çok güzel. Ama özür dilerim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Sadece babam evini çok özledi. Düşündüm ki eğer onun en sevdiğim yemek . . ."

Yüz ifadesi hemen yumuşadı. "Anlıyorum. Pekâlâ. İyi kalpli bir kızın sıkı çalışmasını engellemek istemem."

Rüstem tekrar yere diz çöktü. Parmaklarını karanlık toprağın içine soktu ve toprak canlandı.

Fideler soluk yeşil dallar halinde ellerinin etrafından fırladı. Sanki zamanın kendisi hızlanmış gibi yükseldiler, yapraklar ve saplar açarak kısa sürede Baga Nahid'in kambur formunu cüceleştirdiler. Duriya'nın ağzı açık kaldı.

Etraflarında kendininkinden bile daha gür bir molokhia yatağı uzarken şaşkınlık içindeydi. Zümrüt yapraklar kollarını gıdıklıyordu.

"İşte," dedi Baga Nahid. Kaçmak için bazı bitkileri geri püskürtmek zorunda kaldı; yapraklar kollarını ve bacaklarını kavırıyor ve yapışıyordu. muhtaç çocuklar. "Umarım bu benim gelişigüzel ayıklamamı telafi eder."

"Nasıl yaptın? . . neden yaptın?" diye nefes aldı.

"Yeterince kök kalmıştı." Rüstem ellerini dizlerine sildi ve sonra sanki bir mucize gerçekleştirmemiş gibi omuz silkti. "Nasıl olduğunu *sana* sormam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bahçemde yeni bir bitkinin kök salmasını sağlamak sıradan bir insanın harcı değil."

Gururu içinde ısındı. "Dediğim gibi, iyi bir toprağınız var. Her zamanki yöntemlerden başka pek bir şey gerekmedi."

"Olağan yöntemler mi?"

Gerçekten de Baga Nahid'le bahçecilik üzerine mi tartışıyordu? Duriya, aralarındaki kavga sırasında başını çarpmış olabileceğini ve tüm bunların bir rüya olduğunu düşünmeye başlamıştı. "Memlekette tohumların büyümesini teşvik etmek için kül ve çürümüş nilüfer karışımı kullanırız. Ve tabii ki gübreyi de kir."

Rüstem kaşlarını çatı. "Gübre mi?"

Elbette kendisi kadar yetenekli bir bahçıvan gübrenin ne olduğunu biliyordu. Belki de dil yetenekleri görüldüğü kadar usta değildi. "Hayvan dışkısı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Hayvan pisliği* mi?" diye tekrarladı. "Tohumlarınızı yetiştirmek için portakal bahçemin yanındaki hayvan dışkılarını mı kullandınız?"

"Biz evde böyle yaparız," diye itiraz etti. "Yemin ederim! Hiçbir şey kastetmedim Saygısızlık. Bu gerçek bir teknik, dürüst olmak gerekirse, bir çocuğun bile bileceği bir şey. Ben asla-"

Rüstem güldü. Neredeyse boğuk bir sestü bu, sanki pek sık gülmüyormuş gibiydi ama çok karanlık gözlerinde parlayan parlak neşeyle uyumluydu. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve Duriya kendini daha da kızarıırken buldu.

"Hayvan dışkıları" diye hayret etti Rüstem. "Sanırım Yaratıcı'nın benim için sakladığı bazı gizemler var." Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştı. "Kim bu Sen?"

Tereddüt etti, sahte bir ismi düşündü ve dikkate almadı. Belki de isimsiz kalmak en iyisi olurdu, ama kendini ona söylemek isterken buldu. "Duriya."

"Duriya. Ben Rüstem, gerçi bunu bildiğinizi sanıyorum." Dudaklarının kıvrımında kendini küçümseyen bir ifade vardı. "Peki senin ülken nerede? Bu gübrede yetişen molokhia?"

Duriya onun gülümsemesine karşılık vermekten kendini alamadı. "Mısır."

"Mısırlı Duriya." Rüstem onun adını bir unvanmış gibi söylemişti ve başka bir cinde alaycı bir etki yaratabilecek olsa da sesinde sıcaklıktan başka bir şey yoktu. "Seni daha önce görmüştüm. Sen bir Revirdeki çamaşırcı kadın, değil mi?"

"Öyleyim ama beni fark ettiyseniz şaşırıyorum. Yoldan uzak durmaya çalışıyoruz."

"Seni kanalda diğer kadınlarla birlikte çamaşır yıkarken gördüm. Oldukça unutulmaz bir gülümsemeniz var." Bunu söylerken hafifçe rengi attı ve duraksadı. "İşini seviyor musun? . ah, işinizi seviyor musunuz?"

Kötü cinler için bez yıkamayla seviyor muydu? Gerçekten soruyor muydu? "Ücretler kabul edilebilir," dedi sakın bir sesle.

Kıkırdadı. "Diplomatik bir yanıt." Tereddüt etti, bakışlarını kaçırdı. "Bunun yerine burada çalışmak ister misiniz? Yani bahçede. Benim için."

"Bahçende çalışmamı mı istiyorsun?"

"Ne diyebilirim ki? Benim bu kadar cahil olduğum ve bir insan çocuğunun bu kadar bilgili olduğu bu insani yöntemler ilgimi çekiyor. Bana başka neler öğretebileceğinizi kim bilebilir?"

Duriya temkinliydi. Baga Nahid yeterince dost canlısı görünüyordu - hikâyelerde anlatıldığından çok daha nazikti- ama Duriya cinlere güvenmemeyi zor yoldan öğrenmişti. "Bu seni kanlar içinde bırakan kadınlara sık sık yaptığın bir davet mi?"

Rüstem onun gözlerine baktı. "Bu daha önce hiç kimseye yapmadığım bir davet."

Oh. Duriya'nın kalbi biraz daha hızlı çarptı. Onun duyup duymadığını merak etti. İnsanlar Nahidlerin bunu yapabildiğini söylüyordu.

İnsanlar Nahidlerin çok daha kötüsünü yapabileceğini söylüyordu. Bunlar ona asla ama asla bulaşmaması gerektiği söylenen kara gözlü Daevaların kutsal erkek ve kadınlarıydı. Çok tehlikeli oldukları düşünüldüğü için gece gündüz koruma altında olanlar. Ve şimdi de flört ediyordu.

Baga Nahid'in bahçesine taşındıklarını kabul ettiler.

İnsanlar çok şey söylüyordu ve kaçının gerçekten bir Nahid'le tanıştığını merak ediyordu.

Cesareti geri geldi. "Halkınızın benimkileri sevmediğini duydum," dedi açık açık. "Bahçende insan kanı taşıyan birini mi çalıştıracaksın? Buna izin var mı?"

"Bahçemde kimin çalışacağına karar vermek bana kalan birkaç özgürlükten biri." Ağzı acı bir ifadeyle kıvrıldı ama sonra kayboldu ve Rüstem sadece gergin görünüyordu. Peçesine uzandı, el yordamıyla Bağlar. "Ama sadece ilgileniyorsanız. Gerçekten. Reddedilmenizden dolayı sizi suçlamam."

Reddetmek muhtemelen akıllıca bir seçimdi. Duriya ne genç ne de aptaldı ve yüzünü bir kez daha gizlediğinde bile Rüstem'in yanaklarındaki kızarıklık. Kötü niyetli cinler için paçavra yıkamak çekilmez olabilirdi ama Baga Nahid'in dikkatini çekmek tamamen farklı bir düzeyde tehlikeli görünüyordu.

On yıllarınızı burada böyle mi geçireceksiniz? Yüzyıllarını? Kendini biraz daha cesur hisseden Duriya onun ellerini inceledi, uzun parmakları molokhia'yı yeniden yetiştirdiği toprakla lekelenmişti ve sonra onun nazik gözlerinin karanlığına baktı.

Derin bir nefes aldı. "Çorba sever misin, Baga Rüstem?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Duriya bir elini molokhia bitkilerinin arasında gezdirdi. "Onları olgunlaşana kadar yetiştirmişsin. Belki sana saldırdığım çorbayı yapabilirim ve adil bir maaşı tartışabilir miyiz?"

Rüstem'in gözleri bir gülümsemeyle kırıştı. "Kulağa çok hoş geliyor."

Hatset

Bu sahne *Pirinç Şehri'nden* birkaç on yıl önce geçiyor ve spoiler içermez.

Seyf Şefali evliliğini başlamadan bitirmeye kararlı görünüyordu. "Yaşlı görünüyor," diye yorum yaptı babası, duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

"Söylediklerinden daha yaşlı."

"Baba, o sadece bir bulanıklık," diye karşılık verdi Hatset. Gemileri henüz Daevabad'ın duvarlarının dışındaki hayaletli gezinti yerine yanaşmamıştı ve müstakbel kocası siyah bir cübbe içindeki küçük bir figürden biraz daha fazlasıydı. "Onun görünüşünü buradan yargılayamazsın."

"Mükemmel gözlerim var. Bu sefil sis çukurunda boşa harcanan bir nimet." Seif burnunu çekti. "En azından sizin gelişiniz için rıhtıma çeki düzen vermiş olabilirler."

Hatset aynı fikirde olmamak isterdi ama kaderini bağladığı şehir bu sabah pek de misafirperver bir yüz takınmamıştı. Küçük bir kızken Daevabad'a bir kez gitmişti ve denize açılmanın verdiği huşu hâlâ aklındaydı.

adayı gizleyen perdeyi aralamıştı. Pirinç duvarları parlak güneş ışığında parılıyor, yemyeşil dağlar binlerce kule ve tapınaktan oluşan çarpıcı şehir manzarasına fon oluşturuyordu. O zamanlar, Daevabad çok güzel görünüyordu.

büyünün tanımı.

Daevabad şimdi sisle öylesine örtülmüştü ki, Hatset şehrin hiçbir yerini göremiyor, sadece duvarlarının bir kısmını seçebiliyordu. Boş rıhtımlar çıkıntı yapıyordu

Sislerin arasından, kırık kazıklar sudan çıkıntı yapıyor ya da terk edilmiş

cesetler gibi kıyıda buruşmuş yatıyordu. Pek de misafirperver bir manzara sayılmaz. Onların

kum gemisi gölün hareketsiz sularında sessizce ilerliyordu ve Hatset rengârenk gemilerinin bu özelliksiz griye ne kadar yabancı görüldüğünü ancak hayal edebiliyordu. Halkı onu bir kutlama için, Ayaanle zenginliğinin ve gücünün gururlu bir ilanı için süslemişti. Yüzeyleri güneşte parıldayan bir yıldızla boyanmıştı ama şimdi daha çok dökülen yaprakların soluk sarısına benziyordu. Son derece pahalı ipek yelkenler durgun havada dümdüz olmuş, halkının amblemini gizliyordu.

Her şey yanlış geliyordu. Hatset geminin küpeştesini daha sıkı kavradı. "Beni rahatlatmak için pek bir şey yapmıyorsun."

"Seni rahatlatmaya *çalışmıyorum*. Saçma planından geri dönmeni sağlamaya çalışıyorum." Babası onunla yüzleşmek için döndü, yüzündeki muziplik

Altın gözlerinin yerini endişe aldı. "Buraya ait değilsin kızım ve seni burada bırakmak beni öldürecek. Senin yönetmen gereken yer Shefala, bu Daeva kayası değil."

Shefala'dan daha fazlasını istiyorum. Ama Hatset bunu söylemedi. "Geri dönmek mümkün değil, bunu sen de biliyorsun. Eğer şimdi fikrimi değiştirirsem, Gezirilere öyle büyük bir hakaret etmiş oluruz ki, halkımızın burada bir daha söz sahibi olabilmesi için üç yüzyıl geçmesi gerekir." Hatset onun elini sıkarak yüzüne kendinden emin bir ifade getirmeye çalıştı. "Ve bunun *benim* seçimim olduğunu hatırlayabilirsin."

"Çocukların seçim yapmasına izin verilmemelidir."

"Baba, ben yüz yaşındayım."

Sahrayn mürettebatı yaklaştıkça ikisi de sessizleşti ve yanaşma hazırlıkları. Gemi sarsıntıyla yere indiğinde Hatset'in midesi bulandı ve atlamamak için kendini zor tuttu. Yeni bir şehir ve yeni bir Kocası. Tamamen farklı bir siyasi satranç tahtasında yeni bir gelecek. Hatset bu gemiden adımını attığı anda artık sadece kendisini temsil etmiyordu. O Ta Ntry'nin ta kendisiydi, bin yıldır bir Qahtani kralıyla evlenen ilk gayri-Geziri kadındı ve halkının kaderi onunla birlikte yükselip alçalacaktı.

Ve şimdi o kral gözlemlenebilecek kadar yakındaydı. Hatset öyle yaptı. Dikkatli bir şekilde. Yola çıkmadan önceki aylarda Ghassan al Qahtani hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için önlemler almış ve onun geçmişinin zıtlıklar içinde bir çalışma olduğunu keşfetmişti. Gençliğini Am Gezira'nın sert dağlarında savaşçı bir göçebe olarak geçirmiş, sonra da babası Khader'in ordusunda general olarak görev yapmıştı. Qart Sahar'daki isyanları bastırmak için kanlı bir savaşa girdikten sonra Daevabad'ın kralı olarak nadiren terk ettiği söylenen lüks bir sarayda

tarıfsız bir zenginlik içinde yaşamaya başladı. Acımasız savaştan acımasız siyasete: Khader

Sadece Geziri memurlarını yükselterek ve Daeva dini festivallerini yasaklayarak mezhepçi bir tutum sergilemiştir.

Hatset'in ortaya çıkarabildiği kadarıyla, Ghassan babasının politikalarına sessizce uymuş, ancak kral olarak birçoğunu tersine çevirmişti. Kabileleri bir araya getirmekten bahsetmiş, yabancı bir eş almaya karar verdiğinde de bu sözlerini eyleme dökmüştü. Gerçekten de Daevalara karşı çoğu cinin rahat ettiğinden biraz *daha ileri* gittiği söyleniyordu. Shedu'nun üzerine oturdu

Tahtta birkaç kuşak Kahtani kralının olduğu gibi, Şafit'i loncalardan ve ticaret işlerinden men etti ve kadınlarını ve ailesini Nahid kraliyet geleneğine göre kapattı. Hatta Ghassan'ın, savaştan bu yana Ayaanle'nin elinde olan bir sonraki büyük vezirini, mevcut adam emekli olduğunda Daeva kabilesinden seçmeyi planladığına dair söylentiler bile vardı.

Bunu göreceğiz. Ama Hatset gelecek planlarını bir kenara bırakıp önündeki kralı iyice düşündü. Gümüşün bir kenarı siyahını çizse de Sakallı Ghassan yaşlı görünmüyordu ya da en azından ondan çok daha yaşlı değildi. Geniş yapılı bir adamdı, şık siyah cübbesine ve zengin kıyafetlerine rağmen hâlâ ata atlayıp isyancıları kovalayabilecek gibi görünüyordu. Hatset'in kolayca korkutuculuğa varabileceğinden şüphelendiği bir şekilde kendinden emin görünüyordu. Gerçekten de, etrafını saran saraylıların çoğunun -kıpkırmızı sarığıyla sırtan Kaid'i hariç- birkaç adım ötede, bakışlarını yere indirmiş, dikkatli bir şekilde durduklarını gözden kaçırmadı.

Yine de Ghassan göz göze geldiğinde, Hatset'i onu incelerken yakaladı Fark edilmemek için gösterdiği özene rağmen, adamın yüzünü aydınlatan gülümseme onu şaşırttı. Hafif muzipçe de olsa nazik bir gülümsemeydi bu, sanki birlikte çalışıyorlarmış gibi.

Yabancılar değil, komploculardı ve bu, onun deneyimine ve konumuna sahip bir kadın için utanç verici bir şekilde kalbinin çarpmasına neden oldu.

Hatset neredeyse şayaklarını yüzünün üzerine çekecekti.

"Ghassan al Qahtani onlara doğru yürürken selam verdi, babasının ellerine uzandı ve sanki kral ve son derece hoşnutsuz değil de eski dostlarmış gibi yanaklarını öptü

Konu. "Daevabad'a hoş geldiniz. Işığınız evimin üzerinde parlansın ve duvarlarında rahatınız bulunsun."

"Bu perili Daeva kayasının biraz ışığa ihtiyacı var," dedi Seif Ntaran dilinde huysuzca.

Hatset babasının ayağını elbisesinin altından tekmeledi. Cinnistani dilinde sıcak bir sesle, "Huzurunuz üzerine kralım," dedi. "Sonunda

varmak harika."

"Umarım yolculuğunuz çok zorlu geçmemiştir?" Ghassan kumdan gemilerine hayranlıkla baktı. "Evet, kendisi de bir kale gibi görünüyor."

"Sazlık Denizi'ni geçerken neredeyse insan hacılardan oluşan bir konvoyla karşılaşıyorduk ama bu bizim için ilginç bir macera, onlar içinse muhtemelen korkunç bir hikâye oldu."

"Eminim," diye kıkırdadı Ghassan. Bekleyen memurlara doğru işaret etti. "Muntadhir, gel. Bize katıl."

Adam grubu dağıldı ve Hatset ilk kez gördüğü çocuğa baktı. pek çok akrabasının bir gün kendi çocuklarının onun yerini almasını umduğunu biliyordu. Muntadhir yakışıklı bir gençti, parlak renkli sarıgından altın işlemeli cübbesine kadar görünüşü babasınıninkinin aynasıydı.

Hatset'in Geziri çocuklarının sık sık boyunlarına taktıklarını bildiği koruyucu tılsımlar gitmiş, yerine inci ve yakuttan bir prens yakası gelmişti Süs eşyaları. On bir ya da on iki yaşından fazla olamazdı: gençliğini oynayıp ona üvey evlat adayı, anneye muhtaç bir çocuk olarak gelebilecek kadar gençti.

Bunu yapmamış olması kasıtlı bir seçim gibi görünüyordu ve belki de kendi seçimi değildi - bu tür entrikalar için çok genç görünüyordu.

"Leydi Hatset, Lord Seif." Muntadhir'in gözleri babasına kaydı. Şimdi daha yakından bakan Hatset, emirin zayıf ve oldukça solgun olduğunu görebiliyordu, sanki yeterince açık havaya çıkmamış gibiydi. "İkinize de selam olsun."

"Size de selam olsun Emir Muntadhir," diye karşılık verdi Hatset. "Sizinle tanışmak çok güzel."

Seyf'in bakışları Muntadhir'in üzerinde ebeveyn endişesi, üzüntü ve Hatset'in üzücü bir şey söylemek üzere olduğunu çok iyi bildiği bir tür küstah yargının karışımıyla yerleşmişti. "Oğlunuz, ziyarete gelen ileri gelenlerle tanışmak için soğukta sürüklenmek yerine güneş ışığında oynasa daha iyi olur gibi görünüyor."

Protokol ihlalleri vardı ve bir de Daevabad kralının ebeveynlik kararlarını doğrudan eleştirmek vardı. Hatset gözlerini kapadı ve bir an için babasının ayaklarının altında bir delik açılıp onu Shefala'ya geri götürmesini diledi.

Bunun yerine gökyüzü açıldı ve çiseleyen yağmur tufana dönüştü.

"Ne yazık ki güneş ışığı yok," diye cevap verdi Ghassan, sesi düzdü. Hatset gözlerini açtığında onu Muntadhir'in omzunu tutarken buldu. "Lütfen, gel."

Emirim ve ben misafirlerimizi gereğinden fazla yağmur altında bırakmayız."

Saraya vardıklarında yağmur Ta Ntry'nin muson yağmurlarına rakip olacak bir güçle yağıyordu ve Hatset kendini

Doğrudan hamama gitme bahanesi - ayrı geçireceği zaman, babasına yeni hakaretler üretmesi için sadece birkaç dakika daha kazandıracak olsa bile ikisini de Daevabad'dan attırmayı umuyordu. Hamam hizmetkârları, yaklaşan düğünü hakkında onunla dalga geçecek olan evdeki kadınlardan çok daha sessiz olsalar da naziktiler. Hatset onlara sıcak davranmayı ve altın bahşış vermeyi ihmal etmedi. Korkuyu güçle bir tutan türden bir kraliçe olmak niyetinde değildi.

Giyinmeyi henüz bitirmişti ki kapı çalındı ve içeriye bir görevli girdi. "Leydim, kral huzurunuzda çıkmak istiyor."

Hatset şaşırdı. "Şimdiden mi? Akşam yemeğinde tekrar buluşacağımızı sanıyordum?"

Kadın başını eğdi. "Hemen dışarıda bekliyor."

O mu? *Dışarıda* mı? Sinirleri gerildi. Bu bir şekilde babasının kabalılığıyla mı ilgiliydi? Hatset aniden hizmetkârların onu izlediğini fark etti, bu bakışlar ölene kadar her hareketini takip edecek olanlardan sadece birkaçıydı. Belki de bu çağrının onlar için bir anlamı vardı.

Burada ve yakında müttetikler edinmem gerekecek. Hatset'in bu hizmetkârlardan hangilerine güvenebileceğini bulması gerekiyordu. Hangi saraylılara ve hangi

sekreterler. Hangi muhafızlar ve hangi bakanlar. Daevabad'da bulmayı umduğu herhangi bir siyasi başarı, ne kadar geniş bir ağa sahip olduğuna bağlı olacaktı.

bilgi yayılabilir.

Şayla'sını başına örterken sayfaya nezaketle gülümsedi. "Elbette."

Kral üstü kapalı küçük bir köşkte bekliyordu. Kraliyet cübbesi yoktu ama belindeki zengin işlemeli altın kuşak ve yakasını süsleyen opallerle süslü gece yarısı rengi dishdasha'sının kesimi de aynı derecede görkemliydi.

"Hatset Hanım ..." Ghassan onun kalbine dokundu. "Umarım biraz daha dinlenmiş hissediyorsunuzdur? Yolculuktan dolayı hâlâ yorgunsanız daha sonra dönebilirim."

"Tanrı'ya şükürler olsun ki kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye cevap verdi. "Eviniz çok misafirperver kralım. Ve söylemeliyim ki mutfaklarınızın hazırladığı kahve her ne ise oldukça güçlü."

"'Perili Daeva kayamın' bazı zevkleri olduğunu duyduğuma sevindim."

Babasının sözlerini kusursuz bir Ntaranca'yla ve sadece bir aksan iziyle tekrarlardı ve Hatset'in irkilmemek için yapabileceği tek şey buydu.

"Babamın kabalığı için özür dilerim. Tek çocuğunun gidişini görmek istemiyor ama oğlunuz hakkında söyledikleri zalimce ve adaletsizceydi."

Adamın gri bakışlarında okuyamadığı bir duygu titreşiyordu. "Bu Hesapladım, bunu ona vereceğim. Muntadhir'e pek çok şey verebilirim ama güneşin altında kaygısız bir çocukluk bunlardan biri değil." Ghassan onun gözlerine baktı. "Hiçbir çocuğuma böyle bir nimet veremem."

Bu bir uyarıydı ve Hatset bunu anlayışla karşıladı. "Sanmıyorum. Yine de, içindeki insanlar istekli olduğu sürece her yerde sıcak bir yuva yaratılabileceğini umuyorum."

"Belki, Leydi Hatset." Hâlâ Ntaran dilinde konuşuyordu ve Hatset bunu rahatlatıcı buldu. Cinnistani'yi akıcı bir şekilde konuşabiliyordu ama bu iş diliydi. Ticaretin, hükümetin ve yabancılarla konuşmanın diliydi. Kralın da bildiği gibi Ntaran ev içindi. Ama Hatset arkasında bir neden olduğunu unutmadan böyle bir jestin tadını çıkarabileceği kadar uzun bir politika.

Ghassan görüş alanının dışına doğru kıvrılan geniş merdivenleri işaret etti, Sarı çiçeklerin sarktığı bir kafesin gölgesinde. "Aslında ben de sizinle bu konu hakkında konuşmayı umuyordum - izin verirsiniz babanız olmadan. Yürüyüşe var mısın?"

İhtiyatlıydı ve ilgisini çekmişti. Gerçekte, düğünden önce konuşmaları için çok az neden vardı - diplomatlardan oluşan koca ekipler, siyasi Her iki kabilede de danışmanlar, hazine sekreterleri, avukatlar ve din adamları, törenden halklarını birbirine bağlayacak sözleşmeye kadar evliliklerinin her ayrıntısını çoktan hazırlamışlardı. Kral, sadece ikisinin arasında kalmasını tercih edeceği neyi bilmek isteyebilirdi?

"Elbette," dedi Hatset kibarca, ses tonunu hoş bir şekilde endişesiz tutarak.

Merdivenlere doğru yola koyuldular. Kral bir muhafıza başıyla işaret etti ama adam onu takip etmedi ve birkaç dakika içinde yalnız kaldılar. Hatset onlar yürürken saraya hayranlıkla baktı. Ailesinin kalesi insan kalıntıları üzerine inşa edilmişti.

Yüzyıllar önce, ama Shefala yerleştiğinde Daevabad zaten çok eskiydi ve saraydaki her şey büyülü geçmişinin şarkısını söylüyor gibiydi. Duvar resimlerinin kalıntılarının yanından geçerken gözlerini kapatıp efsanevi Nahidlerin fısıltılarını duyabiliyormuş gibi hissediyordu.

Bu koridorlarda yürüyen ve dünyayı yeniden yaratan en eski Qahtaniler - kendi atalarından bahsetmiyorum bile-.

Merdivenlerin ötesindeki manzara da hayal kırıklığına uğratmadı. Hatset saray duvarlarından Daevabad'ın aşağıda uzandığını görebiliyordu, şehir göz kamaştırıyordu.

minyatür. Aşiret sınırları bir ağ gibi her tarafa yayılmış, on binlerce kişinin hayatını hapsetmişti.

"Nefes kesici," dedi.

"Öyle," diye kabul etti Ghassan. "Günde en az bir kez bu manzarayı seyretmeye çalışıyorum.

Yine de tüm bunlardan sorumlu olduğunuzu fark ettiğinizde, nefesinizi kesmesi çok daha az hoş."

Gizlice ona bir bakış attı. Ghassan yakışıklı bir adam sayılmazdı, gerçi Hatset yıllar önce onun göz kırpmalarından birinden şüphelenmişti soylu kadınların yüzünü kızartırdı. Onun yerine sağlamlığı, bir tür klasik zarafeti vardı. Profili güçlüydü ve mücevherli yüzüklerle dolu elleri hâlâ nasırlıydı, onlarca yıllık askerliğini hatırlatıyordu.

Tekrar konuştu. "Senin Shefala'n hakkında pek çok hikâye duydum. Bir Mimar bana çizimler getirdi ve muhtemelen son birkaç ay içinde sayısız Ayaanle yolcusunu eviniz veya şahsınız hakkında bana söyleyebilecekleri herhangi bir şey için taciz ederek rahatsız ettim."

Hatset onun merakını yargılamazdı, o da aynısını yapıyordu. "İlginç bir şey öğrendin mi?"

"Çok fazla. Ama anlamlandırmakta zorlanıyorum. Çünkü duyduğum her şey, istikrarlı ve cennet gibi bir ülkede gelecek vaat eden, zeki ve ölçülü bir asilzadenin resmini çiziyor." Ghassan bir elini altlarındaki şehre doğru salladı. "Güzel olabiliriz ama tüm çabalarım rağmen *cennet* gibi ve *istikrarlı* kelimeleri Daevabad'ımı tanımlamak için kullanmazdım. Sanırım Leydi Hatset ..." O

yüzüne bakmak için döndü. "Neden burada olduğunuzu merak ediyorum?"

Hatset alçak duvara yaslandı. "Belki de *senin* hakkında araştırdığım hikâyeler beni etkiledi."

Ghassan zengin bir sesle güldü. "Bir çocuğu olan yaşlı bir dul, parçalanmış bir şehir ve sana bir saniye bile huzur vermeyecek bir siyasi hayat... Bugünlerde genç kadınların hayal ettiği şey bu mu?"

"Ben genç bir kadın sayılmam ve senden önce de kocalarım olduğunu biliyorsundur." *Kocalar* belki de en iyi kelime değildi. Muhtemelen *eşler* daha uygun düşerdi.

geçici ve ihtiyatlı olduklarını anlıyordu. Onun konumundaki pek çok kadın da aynısını yapardı. Düzgün bir koca, doğru siyasi görüşe sahip

bir koca.

bağlantıları ve hayatının bir yüzyılını kiminle geçirebileceği, hiçbir cinin aceleye getirmedeği bir seçimdi. Arkadaşlık ve arzu geçici olabilirdi, Bağlandığı erkeklerden hoşlanmış olsa da, ayrılıkları dostane olmuştu.

"Biliyorum," diye düşündü. "Yine de bu senin neden teklifimi kabul edeceğini düşünmüştüm. Kabilenden ya da babandan baskı gördüğünü düşünmüştüm ama durumun öyle olmadığını görebiliyorum. Seni eve geri çalmak için yarı yolda kaldım ve bana hiçbir şey yapmaya zorlanan bir kadın gibi gelmiyorsun. O zaman sorun ne?"

Hatset ona baktı. Hazırladığı yüzlerce senaryodan biri -düşman bir üvey evlat, işe karışan bir politikacı, babasının onu *gerçekten* çalması Kralın kendisi tarafından neden bu yolu seçtiğinin açıkça sorulması bunlardan biri değildi. Neden sorsun ki? Güçlü, kendine güvenen bir adamdı ve Hatset'in deneyimlerine göre, böyle erkeklerin çoğu her kadını onlara sahip olduğu için şanslı olurdu. Neden cinlerin kralı onun kraliçe olma arzusunu sorgulasın ki?

Her kadının istediği buydu, değil mi?

Yine de yapmıştı ve bunun için Hatset kendini daha az basmakalıp bir şeyle karşılık vermek isterken buldu. Onun kelimelerle kurduğu zekice yöntemlerden daha çok keyif alıyordu.

Çünkü rıhtımdayken bile bu adamın gerçeği o kadar güzel anlattığını söyleyebilirdi ki, gökyüzünün kendisi bile onun renginden şüphe edebilirdi.

Ve bu tam olarak buydu, değil mi? Çünkü Hatset bu alışverişte sürekli tetikte olmak zorunda kalmaktan *hoşlanıyordu*. Ghassan eşleri gibi değildi, sakın ve memnun etmeye o kadar hevesliydi ki onlarla asla samimi bir konuşma yapamaz, onlara asla güvenemezdi. Shefala'daki günleri de diğerleri gibi aile kavgalarıyla uğraşmakla ve aynı şeylerle uğraşmakla geçecekti.

tüccarlar ve soylular babası, büyükannesi ve büyük büyükbabaları Onlardan öncekiler de uğraşmıştı. Pazar yerinin sorunsuz çalıştığından ve muson geç geldiğinde halkının karnının doyduğundan emin olmak zor bir işti ama Shefala bir kasabaydı.

Daevabad, *Daevabad*'dı. Dünyada onun gibi başka bir şehir yoktu. Hatset burada sadece şehirde değil, tüm ülkede on binlerce kişinin hayatını değiştiren kararlar alabiliyordu. Bir Ayaanle cininin büyük vezir olarak kalmasını sağlamak gibi, halkının gücünü ve güvenliğini pekiştiren kararlar. Doğru olan kararlar, örneğin

Atalarının en başta bu şehri ele geçirmelerinin nedeni olan şafitlere yönelik korumaları yeniden tesis etmek.

"Hırs," dedi sonunda.

Adamın yüzündeki şaşkınlık onu iyice memnun etti. "Hırs mı?" diye tekrarladı.

"Gerçekten de. Anlattıklarınız doğru kralım. Ta Ntry cennet gibi bir ülke ve orada hüküm sürmekten mutlu olacağımı sanıyorum. Başka bir yolu hiç düşünmedim. Ama sonra tüccar konseyi bana teklifinizi getirdi ve bir hafta boyunca tek düşündüğüm bu oldu. Shefala'yı seviyorum ama burası değil," dedi ve önlerinde uzanan uçsuz bucaksız şehri başıyla işaret etti. "Tüm heyecan ve dehşetiyle dünyamızın kalbi değil. Ben de burada fark yaratmak, insanlarla tanışmak ve deneyim kazanmak için fırsatlar Eve döndüğümde hayal bile edemeyeceğim şeyler. Kaçıramayacağım bir macera, bir meydan okuma gibi geldi."

Ghassan bunu dikkate almış görünüyordu. "Ve belki de Ayaanle'nin gücünü artırmak için bir şans?"

Hatset tatlı tatlı gülümsedi. "Teklif *senin* fikrindi. Bunu nasıl karşılayacağımızı biliyor olmalısın."

Onun sırtışına karşılık verdi. "Senden hoşlandım. Kadı'ma senin zeki bir dilin olduğunu söyledim, o da bana saçmalıklarımı yüzüme vurmaktan çekinmeyecek bir eşe sahip olduğum için şanslı olduğumu söyledi.

Seçtiğin için memnunum

Babanın başıma bela olma kararlılığına rağmen buraya gelmeye karar verdim." "Keskin biri olacak. Ama evet. ." diye ekledi temkinli bir şekilde. "Ben de

Burada olmaktan memnunum."

Ghassan durakladı ve tekrar konuştuğunda, cilvesi gitmişti. onun sesiyle. "Evliliğimizi kabul etmeden önce anlamayı istediğim bir şey daha var. Çok daha kişisel bir şey."

"Peki bu ne olabilir?"

"Benim için Daevabad'ın refahı her zaman önce gelir. Ben her şeyden önce bir kralım. Peki ya ondan sonra? Ben önce bir *babayım*.

Kocası. Muntadhir benim emirimdi ve bu değişmeyecek. Bir oğlumuz olsa bile." Gözlerinde yine o duygu parıltısı vardı ve konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Yaşadığı hayat için ona bunu borçluyum. burada."

Hatset tepkisini kontrol etti, Ghassan'ın sert duruşunu kaçırmadı. Ağzını. Bu, hazırlandığı bir savaştı ve uzun, karmaşık bir savaş olacağını biliyordu - eğer öyle bile olsa. Ne de olsa onların halkı

kolay kolay gebe kalmazdı. Elbette umutları vardı ama şu anda sadece umutları vardı.

Rıhtımdaki çocuk emirin hüznölü gözlerini aklından çıkardı. "I anlıyorum. Yeter ki birlikte sahip olacağımız çocuklara eşit koruma, zenginlik ve güvenli bir gelecek sağlansın."

"Ama tabii ki. Onlar Qahtanis olacaklar."

Onlar Qahtanis olurdu.

Bu, ayrıcalıklar kadar lanetler de taşıyabilecek bir kader gibi görünüyordu. Ama etrafına baktı ve lanetler -ne kadar çok olsalar da- nimetler ve fırsatlarla azalmış görünüyordu. Kendini yukarı çekti.

"O zaman kabul ediyorum kralım." Bunu söylerken kalbi küt küt atıyordu ama öyleydi. Hatset emin olmasaydı Ta Ntry'den ayrılmazdı. Ghassan'ın bu konuşmayı yapması ve ona bir çıkış yolu önermesi inancını daha da pekiştirmişti.

"Çok memnun oldum, gerçekten. Ve eğer izin verirseniz ..." Ghassan onun koluna uzandı ve Hatset kolunu tutmasına izin verdi. "Size daha iyi bir manzara göstermek istiyorum."

Hatset onun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı.

Bir kahkaha attı, yanakları kısa süreliğine karardı. "Yemin ederim bu kelimeler kafamda daha masum görünüyordu."

"Belki de babam sana güvenmemekte haklıdır," diye alay etti. Ama yürürken kendini onun sıcaklığına bıraktı.

"Kraliyet daireleri zigguratın en üst katlarında yer alıyor," diyor Ghassan daha da yükseğe tırmanırken açıkladı. "Gününüze bağılı olarak ya formda kalmak için mükemmel bir yol ya da bir tövbe eylemi."

Hatset sarayın kalbini oluşturan yeşil ormanlık alana baktı. "Kimse bahçeleri sevmiyor mu? Çok güzel görünüyorlar ve burası daha merkezi bir yer gibi görünüyor."

"Bir Kahtani'nin orada kendini rahat hissettiğini hiç görmedim." Ghassan omuz silkti. "Saray büyüünün kendine has bir akıllı olabileceğini öğreneceksin... cinleri her zaman onaylamayan bir akıl. Bahçe Gündüzleri büyüleyici ve güzeldir, ama geceleri yanımda Vecit olsa bile derinliklerine girmem. Hizmetkârların, kanalına maridlerin musallat olduğuna dair anlattıkları aptalca hikâyeler de cabası."

Hatset gerildi. Memleketinde, halkının marid hakkında anlattığı hikayeler aptalca değildi: sevdiklerini nehirlerle çekilmiş ve boğulmuş, boş gözlü bedenleri delik deşik bırakılmış halde bulmak için uyanan ağlayan ailelerin hikayeleriydi.

kanlı izler. Tanrı'ya şükür, bunlar nadir rastlanan trajedilerdi.

Ayaanle'nin çok ama *çok* farklı bir marid anlayışına sahip olması yeterli; onlara göre maridler yok olmuş bir efsaneden *çok* daha fazlasıydı.

Kendilerine sakladıkları bir anlayış - kimsenin yabancılara ihtiyacı yok Ta Ntry'yi koklamak için bir neden bulmaya çalışıyordu. "Zigguratın üst katı o zaman," dedi basitçe.

Teraslı geniş bir araziye geldiklerinde güneş nihayet bulutları aşmaya başlamıştı. Sanki yüzyıllar önce burada kraliyet daireleri varmış gibi görünüyordu. Yıkık duvarlar ve ufalanan kemerler, taştan parmaklar gibi otlarla kaplı meydanı süslüyordu. Ya da Hatset bunun taş olmadığını fark etti. Mercandı, tıpkı memleketteki insan kaleleri gibi.

"Bekle," diye fısıldadı Ghassan, nefesi kulağına sıcak bir şekilde değişiyordu.

Havada bir duman girdabı vardı, sanki parıldayan siyah kumlar güneş ışığının puslu şaftlarında dans etmek için savrulmuştu. Kızarmış odun gibi bir koku, büyüünün aroması.

Meydan kendini yeniden düzenledi. Mercan duvarlar, şehre tepeden bakan bir köşkü çevreleyen zarif bir bina kompleksinin üzerinde yükseliyordu. Binalar hemen tanıdık geldi; basamaklı siperlerin tepesindeki sağlam kulelerin mimarisi, kemerler ve küçük kubbelerden oluşan baş döndürücü bir harikayı bir kenara bırakıyordu Shefala'daki insan kalıntılarının mükemmel bir taklidiydi ve ataları onları büyüleyerek cinlerin evlerine dönüştürmüştü. Küflenmiş taş saksıları tıkayan yabancı otlar ve çürüyen yapraklar gitmiş, yerlerine yeşil otlar ve aynalı leğenlerin üzerinde yüzen narin Nil zambakları gelmişti. Bütün bir baobab ağacı, cennetten koparılmış gibi görünen asma bir bahçenin üzerinde hüküm sürüyordu . . eğer Cennet, Ta Ntry'ye özel bitki ve çiçekler barındırıyordu.

Hatset, bir adım attığını fark etmeden önce dolaşıyordu. Mor ve altın renginde parıldayan keten kumaşlar, yanan mür mangallarının arkasındaki girişleri örtüyordu. Bir sanatçının tasarladığı gibi anavatanına bir saygı duruşuydu ve uzun yolculuktan mı yoksa kendi yolundaki belirsizliklerden mi bilinmez, geriye dönüp baktığında gözlerinin yaşardığını hissetti Ghassan.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi aceleyle.

Verdiği yanıt daha önce söylediklerine kıyasla kulağa kaba gelebilirdi ama Ghassan her şeyden çok şaşkın görünüyordu.

"Burada kendime ait diyebileceğin bir yerin olsun istedim, öyle bir yer ki size evinizi hatırlattı." Duraksadı ve sonra daha sessiz bir şekilde ekledi, "Keşke aynı şeyi ilk karım için de yapmayı düşünseydim. Saffiye her

zaman öyle görünüyordu ki

Kaybolduktan sonra, özlemini çektiği şeyin Daevabad'ın mücevherleri ve parfümleri değil, Am Gezira kıyıları olduğunu anladım."

Hatset, Ghassan'ın yetenekli bir politikacı olduğunu biliyordu, ancak pişmanlık Sesi samimi görünüyordu, Müntehir'in halefi olarak kalacağı yönündeki duygusal ısrarının bir aynasıydı. İlk karısına ve *oğluna* böylesine bağlı olması, halkının uygulamaya koymayı umduğu siyasi entrikalar için pek umut verici işaretler olmasa da, kısa süre sonra evleneceği ve hayatını paylaşacağı adam hakkında iyi şeyler söylüyordu.

Bunu yapmak zorunda değildi. Hatset tüccar soylu bir aileden geliyordu ve hem altının hem de soyadının güç için gerekli olduğu, ancak sadece birinin gücü satın alabileceği inancıyla yetiştirilmişti. Bir bakışta kimlerin Böylesine büyüleyici bir yer yaratmak için gereken fahiş servet ve Daevabad ve mali istikrarın eşanlamlı olmadığını da aynı derecede iyi biliyordu - aslında kocasından daha zengindi. Ghassan kolaylıkla Sarayın bir kanadını zaten sahip olduğu birikmiş kraliyet hazineleriyle donatmıştı ama bunun yerine yeni bir şey yapmak için para ödemişti. Onun için özel olarak tasarlanmış bir ev.

Ve kabul edene kadar *ona* göstermemişti. Hatset ona eğik bir gülümseme verdi. "Tartışmamız benimle sonuçlansaydı ne yapardın? babamın gemisine geri dönmek mi?"

"Hazinenin önünde diz çöküp af mı dileyeyim?" "O zaman seni böyle bir aşağılanmadan kurtaracağım. Bu çok güzel," dedi ve tekrar koluna girdi. "Gerçekten. Bu benim için ifade edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor."

Parmaklarını kendi parmaklarıyla kapattı. "O zaman buna değdi. Sizi burada mutlu görmeyi umuyorum Leydi Hatset. Saraydan ve 'ilk çağlardan' beri burada olan soylu ailelerden baskı göreceğinizden şüphem yok. Anahid," dedi yüce bir Divasti aksanıyla. "Ama sende benim Sizi rahatlatacak her türlü geleneği bir araya getirmeyi kutsuyorum. Umarım zaman içinde burada bir çocuğun kahkahalarını duyabiliriz ve bunlar ikimiz için de bir teselli kaynağı olur."

Qahtaniler olacaktı. Sözleri -uyarısı mı? Hatset'in zihni yine. Onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Babama burayı gösterebilir miyim?" diye sordu onun yerine. "Sanırım bu *onu* biraz rahatlatır."

"Lütfen yap. Ama önce . . . Daevabad'ın cazibelerinden birine daha sahibim." Ghassan ona komplocu bir göz kırptı. "Hiç bir Nahid'le tanıştın mı?"

Dolambaçlı bahçe yollarından revire doğru ilerlerken onları hafif kahkahalar karşıladı. Hatset'in göğsünde giderek artan sıcaklık yankılandı; Ghassan, dolambaçlı yürüyüşlerini onu güldürerek geçirmişti. İltifatlarında ve kendini beğenmiş çocukluk anekdotlarında agresif bir çekicilik vardı ve bu yüzden onunla alay etmişti. Gökyüzü artık tamamen Bulutsuz, güneş ışığı yapraklı yolu aydınlatıyor ve harem bahçesini güzelliği içinde zararsız gösteriyordu. Elbette, dallarda sallanan maymunların dişleri ve mücevher gibi keskin pençeleri vardı ve evet ... bir Kök, Ghassan'ın ayak bileklerine doğru bir hamle yapmıştı ama Hatset bir cindi. Onu korkutmak için bundan daha fazlası gerekliydi.

Devasa bir portakal bahçesinin yanından geçerken kahkahalar daha da yükseldi ve Hatset'in sınırlı kulağına Arapça'nın bir varyantı gibi gelen bir dille konuşmalar da buna eşlik etti. Belki de bir çift şafit bahçıvan yakınlardaydı ... gerçi seslerindeki aşırı çapkın tona *bakılırsa* çeviri - çok fazla iş yapıldığını göstermiyordu. Hatset, Ghassan'a nazıkçe başka bir yoldan gitmelerini önermek üzereydi ki, güneşin aydınlatığı, yaratılıştaki her renkten çiçeklerle dolu bir vadiye geldiler. Gümüş ve soluk pembe gül ağaçları kafasından daha uzun sütunlar halinde yükseliyor, mor süsenlerin, sarı nergislerin ve parlak kırmızı gelinciklerin yanında bakımlı kümeler halinde safran kozalakları büyüyordu.

Vadi boş değildi. Ama Hatset'in ilk gördüğü adam oturuyordu. Kucağında bir karalama defteriyle rahatça dolaşan bu adam, beklediği gibi Arapça konuşan bir şafit bahçıvan değildi. Pantolonunun kesimi ve siyah Solgun bir yüzün içinde genişleyen gözler *Daeva*'ya aitti. Onları görünce ayağa fırladı ve eskiz defterini bırakarak bir kulağından sarkan beyaz ipek tülle yüzünü örttü.

Hatset şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Beyaz örtü - bu kesinlikle olamazdı. Kıkırdayan sohbet arkadaşına baktı. Bu kadının şafit *olduğu* belliydi, yuvarlak kulakları ve donuk teni bariz insan izleriydi. mirası. Kollarında topladığı otlar ve yapraklı yeşilliklerden oluşan bir sepetle yere oturdu. Vadiye girdiklerinde genç kadın sırtıyordu ama kraliyet çiftini görünce yüzündeki ifade kayboldu.

"Baga Rüstem ..." Ghassan'ın sesi eğleniyor gibiydi. "Ara mı verdin?"

"Kralım." Baga Nahid hızla Ghassan ile şafit kadının arasına girdi.

"Bağışlayın beni, sizi duymadım."

"Affedilecek bir şey yok," diye yanıtladı Ghassan alicenap bir şekilde. Rüstem'in düşürdüğü karalama defterini almak için eğildi. "Çok güzel bir konu," dedi.

Baga'nın arkasına yarı yarıya gizlenmiş kadına zar zor bakarak şöyle dedi Nahid. "Böyle güzel bir günde odalarınızda saklanmak yerine keyif yaptığınızı görmek beni mutlu ediyor."

Rüstem'in omzuna dostça bir okşayış gibi görünen bir hareket yaptı ve Hatset Daeva'lı adamın irkildiğini fark etmedi.

Rüstem titreyen bir sesle, "Evet," diye cevap verdi.

"Gelin, sıradaki kraliçemizle tanışın." Ghassan onu ileriye doğru götürdü ve Hatset gülümseyerek titreyen Nahid'i rahatlatmaya çalıştı. Şifacıların tuhaf olduklarını duymuştu. "Leydi Hatset, bu Baga Rustam e-Nahid."

Rüstem'in bakışları ayaklarından ayrılmadı. "Ateşler senin için ısıl ısıl yansın."

Hatset soran gözlerle Ghassan'a baktı, o da sadece omuz silkti. "O böyle biri," dedi Ntaranca.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Baga Rüstem," diye nazıkçe karşılık verdi. "Umarım sizi ve ... rahatsız etmemişizdir." Hatset başını kaldırıp baktı ama şafit kadın ortadan kaybolmuştu. "Yoldaş."

Rüstem'in gözleri onunkilere dikildi, öyle karanlık ve düzdü ki Hatset neredeyse geri adım atacaktı. "O benim yoldaşım değil."

"Doğru," diye cevap verdi Ghassan küstahça, Baga'ya alışkın olduğu belliydi Nahid'in tuhafıkları. Diğer adamın omzunu dürttü. "Yanında neşter var mı?"

Rüstem'in ifadesi dondu. "Hayır," dedi, sesi boğuklaşıyordu.

Ghassan belindeki hançeri çıkardı. "O zaman bunu kullan. Ona neler yapabileceğini göster." Ghassan Hatset'e sırttı. "Sadece bekle. Daha önce hiç böyle bir şey görmedin."

Hatset şaşkın ve tedirgin bir şekilde ikiliye baktı. Rüstem'in parmakları hançerin kabzasına dolanmıştı. Uzun bir süre silaha baktı ve sonra tek bir hareketle bileğini yırttı.

Hatset haykırdı ve hemen ona yardım etmek için harekete geçti. Yaradan akan siyah kan Rüstem'in parmaklarından çiçeklerin üzerine damladı.

Ancak Hatset yarayı kapatacak bir şey ararken, bunun çoktan iyileşmişti. O izlerken, adamın derisi tekrar bir araya geldi ve saniyeler içinde iz bırakmadan kendini dikti.

"İnanılmaz değil mi?" Ghassan fışkırdı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu arkalarından bir kadın sesi.

Az önce gördükleri karşısında nutku tutulan Hatset, başka bir kadının hışımla vadiye girmesiyle irkildi. Daeva'ydı, muhtemelen Hatset'in yaşlarındaydı ama çok daha minyondu, kıvrıkcık saçlarında erken gümüş rengi vardı ve yırtıcı kuşa benzeyen gözlerinin etrafında yorgun çizgiler vardı. Buruşuk kıyafetleri kül ve kanla kaplıydı.

Darmadağınık Daeva kadınında korkutucu hiçbir şey olmamalıydı. Ama hâlâ Ghassan'ın elini tutan Baga Rüstem'e baktığında khanjar onun kanıyla ıslandığında, bahçedeki hava tropik bir fırtına öncesindeki ürkütücü sakinlik gibi durgunlaştı.

"Banu Manizheh," diye selamladı Ghassan, sesinde bir ürperti vardı. "Sen istediğinde zamanlaman ne kadar da şaşırtıcı olabiliyor."

Manizheh kralın alaycı yanıtını duymazdan gelerek sadece ona baktı Kardeşim. "Rüstem, Seyyide Kuşlovi'nin ateşi tedaviye yanıt vermiyor. Ona daha güçlü bir tonik hazırlamanı istiyorum."

Rüstem'in bakışları Ghassan'a kaydı ve kral bir el salladı. "Gidin."

Baga Nahid o kadar hızlı gitmişti ki göz açıp kapayıncaya kadar gözden kaybolabilirdi.

Kız kardeşinin değerlendiren bakışları Hatset'e döndü ve Hatset kendini tutmaya zorladı.

Yani bu efsanevi Banu Manizheh. Hatset'in Banu Nahida'sı. hakkında pek çok hikaye, pek çok uyarı duymuştu. Hatset ortada yokken dedikodu ya da korku tellallığı olarak geçirtilmesi kolay olan uyarılar Daha önce karşılaşmadığı kadar güç saçan bir kadının önünde. Gözlerinde Manizheh'inkilerden daha fazla duygu taşıyan ölü köpekbalıkları görmüştü.

Ama Hatset bir diplomattı. "Selamün aleyküm Banu Nahida," diye kibarca selamladı. "Bu bir onur-"

Diğer kadın onun sözünü kesti. "Herhangi bir hastalığınız var mı?" Hatset bu ani soru karşısında şaşkına döndü. "Yok mu?"

"Güzel. Eğer hastaysanız ya da doğum sancısı çekiyorsanız, lütfen bana gelin. Hemen. Senin ölmen ve benim suçlanmam riskini almak istemem. Yine." Kralın yüzünde öfke çiçekleri açarken Manizheh Ghassan'a küçümseyen bir bakış attı. "Bu akşamki etkinliğe davetinizi aldım."

"Nişan yemeğim," diye düzeltti. "Müstakbel kraliçenizi karşılamak için bir ziyafet."

"Doğru," diye reddetti Manizheh. "Ben orada olmayacağım. Kardeşim ve benim hastalarımız var." Manizheh başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve oradan ayrıldı.

Hatset'in ağızı kurudu. Pekala. Duyduğu tüm söylentiler yok oldu. Bu ikisi arasında bir ilişki olduğuna dair. Ya da kıskançlık. Ya da Banu Nahida'nın Ghassan'a romantik bir ilgi duyması. Aşkın bozulduğunu görmüştü. Bu öyle bir şey değildi. Şarap sirkeye dönüşebilirdi, elbette.

Bu asitti. Bu *nefretti*, saf ve katıksız. Ve verilen Ghassan'ın Rüstem'i kendini yaralaması için kışkırtması her ne haltsa, Hatset Manizheh'i suçlayabileceğinden emin değildi.

"Saygıdeğer Nahid'lerim," dedi Ghassan alaycı bir sesle, kimseye belli etmeden. "Endişelenmeyin. Onların hizmetlerine ihtiyacınız olursa, sizi temin ederim ki

hasta başı davranışları çok daha iyi. Muntadhir'in doğumu oldukça zordu ve Nahid'lerin ikisi de profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadı.

Başından ayrılmadılar.

Saffiyeh'in yanındaydı."

Hatset doğum sırasında o engerek kadının yanında olduğunu hayal etmeye çalıştı ve hemen vazgeçti. Hamile kalırsa, Shefala'ya yazacak ve memleketten bir ebe isteyecekti.

Tabii ki çocukları için tehlike doğumlarıyla birlikte sona ermeyecekti. Bu sadece bir başlangıç olacaktı. Hatset birden babasının Ta Ntry'de Ghassan'ın teklifini yeniden düşünmesi için yalvarırken söylediği bir şeyi hatırladı:

Kendini senin olmayan bir savaşa sokma kızım. Daevabad'ın tanık olduğu şiddeti anlamıyorsun. Anlamıyorsun.

Kahtaniler ve Nahidler arasındaki düşmanlığı anlayın.

Ghassan'ın söz verdiği gibi, uyardığı gibi mi?

Çocukları Qahtani olacaktı. Ve Hatset çoktan evet demişti.

Muntadhir

Bu sahne *Pirinç Şehri*'ndeki olaylardan yaklaşık yedi yıl önce geçmektedir ve sadece o kitap için spoiler içermektedir.

"Dhiru." Bir el omzunu sıktı. "*Dhiru.*"

Muntadhir al Qahtani yüzünü yastığına gömerek inledi. "Git buradan, Zeynep."

Kız kardeşinin küçük bedeni onunkinin yanına düşerek yatağı sarstı ve çarpan kafatasına yeni bir acı zonklaması gönderdi. "Berbat görünüyorsun," dedi

Neşeyle yanağına yapışmış saçlarını yoldu. "Neden bu kadar terlisin?" Kadın skandala uğramış -ve oldukça heyecanlanmış- bir homurtu çıkardı. "*İçki mi içiyordun?*"

Muntadhir ipek yastığı kulaklarının üzerine bastırdı. "Ukhti, bunun için çok erken. Neden benim odamdasın?"

"O kadar erken değil," dedi Zeynep, en azından onun aklındaki daha önemli soruyu görmezden gelerek. Zeyneb'in elleri etrafta dolaşarak onu gıdıklıyor, o da kıpırdanmaya çalıştıkça gülüyordu. Birdenbire parmakları durdu ve başının yanında duran bir şeyin üzerine kapandı.

"Bu bir küpe mi? Dhiru, yatağında neden bir kadın küpesi var?" Heyecan sesini aydınlattı. "Babili'deki yeni şarkıcı kıza mı ait?"

Ani bir panik anında Muntadhir elini uzatarak yatağın diğer tarafını taradı. Boş olduğunu görünce içini bir rahatlama kapladı. Küpenin sahibi çoktan gitmiş olmalıydı ve bunun için Tanrı'ya şükretti.

Bu, dedikoducu on üç yaşındaki kız kardeşinin görmesine ihtiyaç duyduğu bir şey *değildi*.

Yuvarlandı, karanlıkta gözlerini kısarak baktı; Muntadhir'in hizmetkârlarının hepsi Emir "akşamlarından" birinden uyanmadan önce perdeleri çekince Zeynep ona bulanık parçalar halinde geldi: gri-altın gözleri ve küçük karanlık yüzü, yaramaz gülümsemesi . . parmaklarından sarkan karmaşık altın ve zümrüt jhumka.

"Ver şunu bana." Zeynep bir kez daha kıkırdarken Müntehir küpeyi geri aldı. "En azından bir işe yarayıp bana biraz su getirebilir misin?"

Zeynep hâlâ sırtarak yataktan sıçradı ve mavi cam sürahinin içindekileri beyaz yeşim taşından bir fincana boşalttı, fincanı incelerken yüzünü buruşturdu. "Bu neden tuhaf kokuyor?"

"Başım için ilaç var."

Geri geldi ve kadehi ona uzattı. "Şarap içmemelisin, akhi. Yasaktır."

"Birçok şey haramdır küçük kuş." Muntadhir fincanı boşalttı. Kız kardeşi için pek iyi bir örnek teşkil etmiyordu ama en azından dün geceki İçki içmek teknik olarak krallığının hizmetindeydi.

Zeynep gözlerini devirdi. "Bana böyle hitap etmenden nefret ettiğimi biliyorsun. Artık çocuk değilim."

"Evet, ama yine de her yerde dolaşıyor, seni ilgilendirmeyen şeyleri dinliyor ve görüyorsun." Muntadhir onun başının tepesine vurdu. "Uzun boylu bir kuş," diye alay etti. "Sen ve Ali beni bütün bunlarla geride bırakacaksınız. büyüyor."

Tekrar yatağın üzerine düştü. "Onu görmeye çalıştım," diye yakındı, sesi asıktı. "Wajed, Kraliyet Muhafızları'ndan öğrencileri dövüşmeleri için getirdi. Arenaya gittim ama Abba gitmemi istedi. Bunun 'uygunsuz' olduğunu söyledi," diye ekledi, elini umursamazca sallayarak.

Muntadhir anlayışlıydı. "Yaşlanıyorsun Zeyneb," dedi nazikçe. "O kadar erkeğin arasında olmamalısın."

Zeynep ona ters ters baktı. "Şarap gibi kokuyorsun ve yatağında bir kadının küpesi var. Neden sen her istediğini yapabiliyorsun da ben artık haremden bile çıkamıyorum? Am Gezira'ya dönmüş olsaydık, dışarı çıkabilirdim. Kuzenlerimiz her zaman çıkıyor!"

"Ama biz Am Gezira'da değiliz ve kuzenlerimiz de prenses değil." Muntadhir dedi ki. Zeyneb'le tamamen aynı fikirde değildi ama

Şu anda Daevabad'ın arkaik geleneklerini kız kardeşiyle tartışmaya hazırdı. "Burada işler farklı. İnsanlar konuşacak."

"Bırakın konuşsunlar!" Zeynep ellerini yumruk yaptı, yumrukları altındaki kapitone battaniyeyi büküyordu. "Bu hiç adil değil! Çok sıkıldım. Artık Ayaanle Mahallesi'ndeki pazar yerine bile gidemiyorum. Orası benim en sevdiğim yerdi.

Amma beni her Cuma hayvanları görmem için oraya götürürdü." Alt dudağı titriyordu, bu da onu on üç yaşından daha genç gösteriyordu. "Ali de."

Muntadhir iç çekti. "Biliyorum, Ukhti. Özür dilerim. . ." Zeynep yüzünü buruşturarak başka tarafa baktı ve Müntehir'in göğsü sıkıştı. "Seni alacağım.

değil mi?" diye önerdi. "Kimse beni durduramaz. Yolda Citadel'e uğrarız ve Alizayd'ı da sürükleriz."

Zeynep'in yüzü anında aydınlandı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bizi güvende tutmak için özellikle küçük bir zülfıkara ihtiyacım olduğunda ısrar edeceğim. Yeter ki *sen* Ali'nin gevezeliğiyle uğraşacağına söz ver. Muhtemelen bizi bütün bir öğleden sonra parkın tarihi ya da hayvanları nerede buldukları ya da Tanrı bilir başka neler hakkında gevezelik etmeye maruz bırakacak."

"Anlaştık." Tekrar gülümsedi, sırtıışı tüm yüzünü aydınlatıyordu. "Sen iyi bir kardeşsin, Dhiru."

"Denerim." Kapıya doğru başını salladı. "Şimdi uyumama izin verecek misin?"

"Yapamazsın. Abba seni görmek istiyor."

Muntadhir'in ruh hali hemen karardı. "Ne hakkında?"

"Sormadım. Sinirli görünüyordu." Başını eğdi. "Acele etsen iyi olur."

"Anlıyorum. Bu kadar çabuk haber verdiğin için teşekkürler." Kız kardeşi onun alaycılığına sadece güldü ve o da iç çekerek kız kardeşini kovdu. "Devam et, sen baş belası. Bırak da giyineyim."

Zeynep sıvışıp gitti ve Müntehir nefesinin altında küfrederek yataktan yuvarlandı. Babasını bu akşama kadar görmeyi beklemiyordu: bu kadar erken çağrılacağını bilseydi, asla bu kadar çok Dün gece içtim.

Yüzüne biraz gülsuyu döktü, sonra ağzını çalkaladı ve ellerini saçlarında ve sakallarında gezdirerek onları yumuşatmaya çalıştı.

Dağınıklık. Buruşuk bel giysisini, mavi elmas desenli şık bir pardösüyle değiştirdi, ardından kasketini kaptığı gibi aceleyle dışarı çıktı ve arenaya doğru yarı koşar adımlarla ilerlerken sarığını sardı. Kol ve bacakları

ağırdı; yorgun bedeni hareket etmeye zorlandığı hızın farkında değildi.

Nihayet arenaya ulaştığında, Muntadhir merdivenleri kullanarak büyük bir dikkatle, bir ayağını diğerinin önüne atarak ve engelli görünmemeye çalışarak izleme platformuna çıktı. Ghassan onu görmekten memnun olmayacaktı.

Yeni doğmuş bir karkadann gibi yalpalıyor.

Sarayın arenasına bakan pavyon iyi gölgelendirilmişti. Parlak desenli altın ve siyah ipekten perdeler ve Daevabad'ın asillerini ve ayrıcalıklarının korumak için başlarının üzerinde yükselen sık dikilmiş saksı eğrelti otları hizmetkârları şehrin acımasız öğle sıcağından koruyordu. Yarım düzine hizmetkâr ıslak bir şekilde parıldayan palmye yelpazelerini salladı ve karanlık alanı çalkalamadan önce dalları büyüğü bir buz çeşmesine daldırdı.

Muntadhir perdeli kemerin dışında derin derin nefes aldı, tütsünün dumanlı kokusunu içine çekti ve nabzını sakinleştirmeye çalıştı. Ağzının tadı ekşi ve yoğundu, dün geceki şarap tamamen gitmemişti. Bunun bir önemi yoktu. Kusursuz bir şekilde süslenebilirdi ve Ghassan dış görünüşünün ardını görebilirdi.

-Hep öyle yapardı. Babasının, bir adamın içini açan ve kıvranırken onu parçalara ayıran bir bakışı vardı. En büyük oğluna çevirmekte çok başarılı olduğu bir bakış.

En azından bugün Muntadhir buna bazı faydalı bilgilerle karşılık verebilecekti. Kendini çelikleştirerek filmli perdeden içeri adım attı.

Yüzünü buruşturdu. Perdelerin arasından ışık süzülüyordu. Çardaktaki adamların konuşmaları, aşağıdaki zülfikarların çarpışması ve cızırtısı ve bir çift uddan gelen zarif müzik, başını döndürmek için yarışıyordu. İleride, dikkati aşağıdaki arenaya odaklanmış, sırmalı bir minderin üzerinde oturan babasını gördü.

Muntadhir ona doğru ilerlemeye başladı ama daha yolu yarılamaadan genç bir Daeva adamı aniden yoluna çıktı. Muntadhir şaşkınlıkla geri sıçradı ve dengesini zar zor korudu.

"Emir Muntadhir! Allah'ın selamı üzerinize olsun! Umarım en mükemmel sabahları yaşıyorsunuzdur!"

Adam bir rahip kıyafeti giymişti... ya da belki de bir tür rahip eğitimi alıyordu -Muntadhir şu anda Daeva inancının inceliklerini çözecek durumda değildi. Kıpırmızı kısa bir ceket adamın sırtına Dizlerinin altına masmavi ve ateş sarısı çizgili bir pantolon giymişti. Dalgalı saçlarının üzerine aynı renkte bir başlık oturmuştu.

Efekt parlaktı. Hem de çok parlak. Bu sabah için fazla parlaktı ama adamın uzun kirpikli siyah gözleri, aşırı hevesli tavrı ve kırsal Divasti aksanında Muntadhir'in hafızasını kurcalayan bir şeyler vardı.

Parçalar sisli kafasında yavaşça bir araya geldi. "Huzurunuz üzerine," diye cevap verdi ihtiyatla. "Pramukh, değil mi? Kaveh'in oğlu?"

Diğer adam sırtarak başını salladı. Aslında heyecandan topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu ve Müntehir birdenbire içkiyi fazla kaçırın tek kişinin kendisi olup olmadığını merak etti.

"Cemşid! Bu . . . Yani, benim adım bu," diye cevap verdi diğer adam, Cinnistani kelimeleri karıştırarak. Yüzü kızardı ve hatta Muntadhir, dalgın bir haldeyken bunun oldukça çekici. "Hizmetinize katıldığım için ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam, Emir." Parmaklarını Daeva kutsamasında birleştirdi, sonra akıllıca bir

İyi bir önlem için Geziri selamı. "Benden daha sadık birini bulamazsınız!"

Hizmetime katılmak mı? Müntehir birkaç kalp atışı boyunca Cemşid'e şaşkınlıkla baktıktan sonra bakışları babasına kaydı. Ghassan ona bakmıyordu, bu da Muntadhir'in zihninde yeni bir planın piyonu haline geldiğini doğruluyordu.

Dikkatini zıplayan, yıldız gözlü rahibe geri verdi. Kirpikleri gerçekten de şüphe uyandıracak kadar uzundu ve bu etki büyüleyiciydi.

Muntadhir boğazını temizleyerek bu düşüncüyü susturdu. Bu adamın onun hizmetine katılmasının hiçbir yolu yoktu. Gülümsüyormuş gibi yaptı ve Cemşid'i yolundan çekmek için başını eğdi. "Sakıncası yoksa ..."

"Ama tabii ki!" Cemşid geri sıçradı. "Seni dışarıda bekleyeyim mi?"

"Sen bekle." Muntadhir arkasına bile bakmadan yanından geçip gitti. Bakış.

Muntadhir yaklaşırken Ghassan başını kaldırıp bakmadı. Hayranlık dolu bakışları aşağıdaki arenaya kilitlenmişti.

"Şunun dövüşüne bakın," dedi babası selamlarken. Takdir ve gurur dolu bir hayranlık -Muntadhir'e nadiren yönelttiği iki duygu- sesinde açıkça görülüyordu. "Bu kadar genç birinin bir zülfıkarı bu kadar ustalıkla kullandığını hiç görmemiştim."

Ghassan al Qahtani'den bu tür bir övgü alabilecek tek bir kişi vardı ve Muntadhir kuma bakarken endişeliydi göğsünde yükselirken, Alizayd'ı gördü. Küçük kardeşi dövüşüyordu. boyunun iki katı ve cüssesinin üç katı görünen bir askere karşı. Her ikisi de

Savaşçıların kılıçları alev alev yanıyordu ve bir grup genç öğrenci etraflarında geniş bir daire oluşturmuş, asil arkadaşlarını alkışlıyordu.

Muntadhir kaşlarını çatarak öne doğru bir adım attı ve kırbaçlanan ateşin kalbindeki yeşilimsi pusu gördü. "Bu bir eğitim bıçağı değil."

Ghassan omuz silkti. "Hayatına devam etmeye hazır."

Muntadhir babasına döndü. "O daha *on bir* yaşında. Citadel öğrencileri on beş yaşına gelene kadar gerçek kılıç kullanmaya başlamazlar." Silahlar çarpışmaya başlayınca gerildi ve irkildi. "Ölebilirdi!"

Ghassan ona el salladı. "Eğer Vecid ve eğitmenleri onu hazır bulmasaydı ilerleyemezdi. Alizayd ile de konuştum. Meydan okumayı arzuluyor."

Muntadhir dudağını ısırды. Küçük kardeşini, bunun Ali'nin arzuladığı bir meydan okuma olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu kendini kanıtlama şansıydı. için

Am Gezira'nın zorlu köylerinden getirilen ve şimdi ona bağırان öğrenci arkadaşlarına, yarı Ayanle prensinin de en az onlar kadar iyi olduğunu kanıtlamak. Hatta daha iyiydi. Ve çocuk olsun olmasın, Ali rakibinin vuruşuna karşılık verirken gözlerinde ölümcül bir odaklanma vardı, adamın kolunun altına eğilmek için küçük boyutundan yararlandı.

Müstakbel Qaid'im. Zamanlama ve politikadaki bir tuhaflık dışında, ağabeyinin tamamen ayrıcalıklı konumunda olabilecek genç adam.

Sıkıntı içindeki Muntehir gözlerini kaçırmak için kendini zorladı. "Oturabilir miyim, Abba?" Ghassan başıyla bir minder işaret etti ve Muntehir mindere uzandı. "Geciktiğim için bağışlayın," diye devam etti. "Benimle bu kadar erken konuşmak istediğinizi fark etmemiştim."

"Öğlen oldu, Muntadhir. Şafak sökene kadar içmeseydin bu kadar erken olmazdı." Ghassan ona kızgın bir bakış fırlattı. "Şaraba bu kadar bağımlı olmak için çok gençsin. Eğer seni erken mezara koymazsa, zayıf bir kral yapacaktır."

Muntehir'in bu olasılıklardan hangisinin babasını daha çok rahatsız ettiğine dair hiçbir şüphesi yoktu. Diplomatik bir tavırla, "Aldıklarımı yumuşatmaya çalışacağım," dedi. "Yine de dün gecenin faydaları yok değildi."

Bir hizmetkâr yaklaşıp ona dumanı tüten bakır sürahiden bir fincan kahve doldurunca sustu. Muntadhir ona teşekkür etti ve uzun bir yudum aldı, içeceğin kafasındaki çarpıntıyı gidermesini diledi.

"Ne işe yarar?" Ghassan dürttü.

Kuzey Geziri valilerinden birinin adını vererek, "Sanırım El Danaf hakkındaki şüpheleriniz doğru," diye cevap verdi. "Dün gece kuzeniyle dışarıdaydım,

Kadın yoldaşlarımdan birine oldukça ilginç vaatlerde bulunuyordu. Ya kayalardan altın çıkarmayı öğrendiler ya da Hazine'ye ödenmesi gereken kervan vergilerinin kaymağını yiyorlar diyebilirim."

"Kanıt mı?"

Muntadhir başını salladı. "Ama karısı güçlü bir aşiretten. Verdiği sözleri öğrenmekten pek memnun olmayacaklarını sanıyorum.

başka bir kadınla birlikte olmak." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Onu sana vereyim dedim." Bu onların her zamanki yöntemi: Muntadhir istediğini alıyordu.

cazibeyle yapabiliyordu ve farklı -daha şiddetli- yöntemlere başvurma zamanı geldiğinde babası devreye giriyordu.

Ghassan başını salladı, ağzı acımasız bir çizgiyle kapalıydı. "O piç kurusu. Kız kardeşin için onu düşündüğümü sanıyordum."

Muntadhir sıcak içeceği tükürürken bile soğudu. "Ne?"

"Kuzey ile ilişkilerimizi güçlendirmek akıllıca olacaktır. Son birkaç on yılda oluşan gerginliğin bir kısmını hafifletebiliriz."

"Gerginliği biraz olsun azaltmak için kızını yarım asırlık bir yılana mı vereceksin?" Muntadhir'in sesi keskindi. "Geziriyeye bile konuşamıyor. Orada ne kadar yalnız kalacağı hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar perişan?"

Ghassan onu da Muntadhir'i savuşturduğu gibi savuşturdu.

Ali'nin güvenliğiyle ilgili endişeler. Bu son derece rahatsız edici bir jestti. "Bu sadece bir düşünceydi. Onunla konuşmadan hiçbir şey yapmazdım. Açıkçası şimdi de böyle bir şey yapmayacağım."

Sanki onun fikrinin bir önemi varmış gibi. Muntadhir babasının kötü bir niyeti olmadığını biliyordu ama Zeynep bir prenesti ve Daevabad'ın siyasetindeki ölümcül oyunun güçlü bir parçasıydı. Onun geleceği, Ghassan'ın saltanatları için en iyi olduğunu düşündüğü yola göre belirlenecekti.

"Peki beni çağırmanızın nedeni Kaveh'in oldukça gürültücü oğlunun benim hizmetime gireceğini düşünmesi mi?"

"Hizmetinize katılıyor. Daeva Tugayı için kendini önerdi. Kişisel muhafızınız olmak amacıyla Hisar'da eğitim görecektir ve bu arada çemberinize katılabilir. Görünüşe göre oldukça yetenekli bir okçu."

Bir okçu mu? Muntadhir inledi. "Hayır. Afşin olma heveslisi bir taşralı soyluyu kanatlarımın altına aldırma bana. Yalvarırım."

"Bu kadar züppe olma." Ghassan'ın bakışları arenaya dönerken Ali bir darbe daha indirdi. "Cemşid tapınak eğitimi almış bir Daeva soylusudur. Eminim

Şairler ve şarkıcılardan oluşan küçük maiyetinize yeterince iyi uyum sağlayacaktır. Gerçekten de bundan emin olmanızı istiyorum."

Muntadhir babasının sesindeki kasıt karşısında kaşlarını çattı. "Bir şeyler mi oluyor?"

"Hayır." Ghassan'ın ağzı gerildi. "Ama bence Cemşid'in senin yörüngende olması iyi olurdu. Eğer sadıksa -gerçekten sadıksa. Bu kadar yüksek mevkide güvenilir bir Daeva'nın olması bize zarar vermez." Omuz silkti. "Ve eğer

güvenilir Daeva'nın Büyük Vezir'in evinde olması ... çok daha iyi."

Geziriyye dilinde sessizce konuşuyor olsalar da, Muntadhir babasının omzunun üzerinden çevredeki soylulara bir göz atarak kimse dinlemiyordu. "Kaveh'in bir şey yaptığından mı şüpheleniyorsun?" "Sesin umutlu geliyor."

Muntadhir tereddüt etti. Babasının bu seçimi onu huzursuz etmişti. Kaveh e-Pramukh'u birkaç yıl önce büyük vezir olarak atamıştı ama o çok gençti ve krala karşı gelmekten korktuğu için itiraz edememişti. Kaveh e-Pramukh'un

Karar, Manizheh ve Rüstem'in ifritler tarafından öldürülmesinin ardından, Daevabad'ın kendisi iç kaosun eşiğindeyken alınmıştı. Kimsenin reşit olmayan bir Kahtani kralının endişelerini duymaya ihtiyacı yoktu.

Ghassan onun düşüncelerini hissetmiş olmalıydı. "Aklından geçenleri söyle Emir." "Ona güvenmiyorum, Abba."

"Daeva olduğu için mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Muntadhir, sesi sertti. "Öyle biri olmadığını biliyorsun. Pek çok Daeva'ya güvenirim. Ama bazılarını asla yenemeyeceğiz. Bunu hissedebiliyorum. Sen de *görebiliyorsun*. Kibar gülümsemelerinin ardında, gözlerinde kızgınlık var."

Ghassan'ın ifadesi hiç değişmedi. "Ve sen Kaveh'in onlardan biri olduğunu mu düşünüyorsun? Büyük Vezir olarak çok iyi iş çıkardı."

"Tabii ki öyle. Henüz herhangi bir hamle yapacak durumda değil." Muntadhir başparmağındaki gümüş yüzüğü çevirdi. "Ama bence Manizheh ve Rüstem'e bu kadar yakın olduğu söylenen bir adam Dikkatli ol. Abba, Kaveh'in bana baktığı zamanlar oluyor... sanki bir böcek görmüş gibi. Bunun davranışlarını etkilemesine asla izin vermez, ama duvarlarının ardında bizi ezilmesi gereken kum sinekleri olarak adlandırdığına bahse girerim."

"O duvarların arkasına birini koymak için daha fazla sebep var."

"Peki oğlu en iyi yol mu? Onun evine kolayca uygun bir casus yerleştirebilirsiniz."

Ghassan başını salladı. "Ben casus istemiyorum. Oğlunu istiyorum."

Kullanabileceğim birini istiyorum, Kaveh'in kullanabileceğimi *bildiği*
birini ve onun

riske atmaya cesaret edemezdi."

Muntadhir babasının gerçekten ne demek istediğini biliyordu. Daha önce de tanık olduğu bir dinamikti bu: Siyasi muhaliflerin oğulları, görünüşte onurlu kariyerler için ama aynı zamanda ebeveynleri çizgiden çıkarsa boğazlarında hazır bir bıçak olsun diye Hisar'a alınıyordu. Kraliçeye eşlik etmeleri için "davet edilen", sonra da kocalarından şüphelenildiğinde haremde alıkonulan eşler.

Babası bir rehine istiyordu.

Cemşid'in neşeli gülümsemesini hatırlayınca suçluluk duygusu derisini diken diken etti. "Ona zarar vermek niyetinde misin?" diye sordu sonunda.

"Umarım öyle değildir. İnsanların gözlerini kamaştırma konusunda yeteneklisiniz. Senin yoldaşlarından biri olmak için kanını dökecek saray mensupları var." Ghassan'ın gözleri daraldı. "O parlak gözlü, hevesli Afşin'i al ve onu en yakın arkadaşın yap. Kaveh'in oğluna cazibeyi, zenginliği, kadınları... hayatının nasıl bir cennet olabileceğini göster. Ve servetinin sana bağlı olduğunu bildiğinden emin ol. *Bizimkine*. Zor olmasa gerek."

Muntadhir bunu düşündü. Babasını tanıdığına göre, Gassan'ın kendisinden Cemşid'i zehirlemesini ya da bir tür skandalla suçlamasını değil, sadece onunla dost olmasını istemesinden memnun olmalıydı. "Bu kadar mı? Onu benim adamlarımdan biri yap. yoldaşlar?"

Babasının yüz ifadesinde çözemediği bir titreşim vardı. "Onun hayatını anlatması için dilini cesaretlendirmene karşı çıkmam. Zariaspa'da. Babasının Nahid kardeşlerle olan ilişkisi hakkında bildikleri hakkında."

Muntadhir parmağını kahve fincanının kenarında gezdirdi. Karnında hâlâ çalkalanan şaraptan mı yoksa babasının sözlerinden mi bilinmez, kahvenin tadını kaybetmişti. "Anlaşıldı. Hepsi bu kadarsa ..."

Ali'nin çığlığı dikkatini çekti. Muntadhir tam zamanında dönerek kardeşinin zülfikarının elinden fırladığını gördü.

İçini bir rahatlama duygusu kapladı. Ali'nin kaybetmek istediğinden şüpheliydi ama küçük kardeşinin o ateşli, zehirli ölüm kılıcıyla oynaması ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi.

Ama Ali'nin rakibi durmadı. Peşinden saldırdı ve kardeşinin göğsüne tekme attı. Ali sertçe yere düştü, kumda yayıldı.

Muntadhir öfkeyle ayağa fırladı.

Ghassan kesin bir tavırla, "Otur," dedi.

"Ama, Abba-"

"*Şimdi.*"

Müntehir oturdu, Ali'nin rakibi peşinden gelirken teni yanıyordu. Diğer öğrenciler donup kalmıştı. Kardeşi birden korkunç derecede genç ve küçük göründü: Korkmuş küçük bir çocuk geriye doğru çabalıyor, dehşete düşmüş gri gözleri rakibinin iri cüssesi ile zülfikarının düştüğü nokta arasında gidip geliyordu.

Zülfikar'da ustalaşmaya çalışan insanlar öldü. Eğitim acımasızdı, böylesine yıkıcı bir silahı düzgün bir şekilde kullanabilen ve kontrol edebilenleri edemeyenlerden ayırmak içindi. Ama kesinlikle burada değil. Kralın *oğlu* değil, kendi gözleri önünde değil.

"Abba," diye tekrar denedi Muntadhir, Ali bir sonraki saldırıyı zar zor savuştururken gerildi. Savaşçının bakır kılıcının etrafında alevler uçuşuyordu. "Abba, durdur şunu. Ona geri çekilmesini söyle!" Sesi korkuyla kesildi.

Babası hiçbir şey söylemedi.

Ali'nin ifadesi aniden değişti; kararlılık yüzünü kapladı
Özellikler. Bir avuç kum aldı ve rakibinin suratına fırlattı.

Adam geriye doğru sarsıldı, boştaki eli gözlerine gitti. Ali'nin ayağını diğer adamın ayak bileklerine dolaması ve onu yere düşürmesi için yeterli bir zamandı.

ve yere yuvarlanmasına neden oldu. Ali hemen ardından hançerini çekerek rakibinin zülfikarını tutan eline sapladı.

Tekrar ve tekrar yaptı ve sonra *tekrar*, acımasız hareket diğer savaşçıdan kan çekti.

Savaşçı Zülfikar'ı düşürdü.

Muntadhir titrek bir rahatlama nefesi verdi. Babasının emrine rağmen tekrar ayağa kalkmış ve platformun kenarına yaklaşmıştı. O olmalı
Çünkü Ali başını kaldırıp onun gözlerine baktı.

Küçük kardeşinin Muntadhir'e titreyen bir gülümseme vermesi için geçen sürede, rakibi kendi hançerini çekmişti.

Hançerin sapını Ali'nin yüzüne çarptı.

Ali acı içinde bağırды, burnundan kan akıyordu. Muntadhir'in öfkeli haykırışı maçın bitiş düdüğüyle bastırıldı.

Biri ölecek. Muntadhir topuğunun üzerinde dönerek kendi kılıcına uzandı. Hançeri bir emirin süsüydü, mücevherli bir sembol.

Ama Muntadhir yeterli güçle hançeri az önce kendisine vuran adamın boğazına saplayabileceğine bahse girmişti.

Kardeşi.

Ghassan onun bileğini tutup kendine doğru çekti. "Dur."

"Durmayacağım! Az önce ne yaptığını gördün mü?"

"Evet." Babasının sesi kararlıydı ama Müntehir, gözlerinin Ali'ye döndükten sonra tekrar büyük oğlunun yüzüne baktığını fark etmedi. "Maç henüz çağrılmamıştı. Alizayd dikkatini kaybetmemeliydi."

Muntadhir kolunu kurtardı. "*Dikkatini kaybetmemeli miydi?* İkisi de silahsızdı! Bir adam oğluna bunu yapıyor ve sen hiçbir şey söylemiyor musun?"

Ghassan'ın yüzünde öfke parladı ama bu yorgun bir öfkeydi. "İ uzak bir savaş alanında öldüğünü duymaktansa burnunun kırıldığını görmeyi tercih ederim. Öğreniyor, Muntadhir. Qaid olacak. Bu vahşi ve tehlikeli bir hayat ve ne sen ne de ben ona iyilik yapmıyoruz. eğitimini yumuşatıyor."

Muntadhir küçük kardeşine baktı. Beyaz boks üniforması artık yanık izleri, kan ve arenanın kirli kumuyla kirlenmişti. Ali Zülfikarını almak için topallayarak ilerlerken kanamayı durdurmak için kirli kolunu burnuna bastırdı.

Bu manzara Muntadhir'in kalbini kırdı. "O zaman onun benim Kaidem olmasını istemiyorum," diye patladı. "Onu Hisar'dan kovun. Bırakın çocukluğundan geriye ne kaldıysa tadını çıkarsın ve normal bir hayat yaşasın."

Ghassan yumuşak bir sesle, "Asla normal bir hayatı olmayacak," dedi. "O bir İki güçlü ailenin prensi. Böyle insanların bizim dünyamızda normal hayatları yoktur. Özellikle de şimdi. O zamandan beri değil ..."

Babası cümlesini bitirmedi. Bitirmesine de gerek yoktu. Son Nahidlerin ölümüyle dünyalarına verilen onarılamaz zararı herkes biliyordu. Muntadhir çocukken Daevabad'ın siyaseti ölümcül olsa da, şehrin istikrarı bıçak sırtında olsa da, şimdiki risklerin yanında hiçbir şeydi.

Hayır. Ali'nin asla normal bir hayatı olmayacaktı. Hiçbiri normal değildi. Muntadhir, Ali'nin zülfikarını kınına sokmasını midesi bulanarak izledi. Kılıç vücuduna göre çok büyük görünüyordu.

"Bunları sadece Alizayd için yapmıyorum," diye azarladı babası, hiç de haksız sayılmazdı. "Politik içgüdülerin çok iyi Muntadhir. Çekicisin, mükemmel bir diplomatsın. Ama sen ne bir büyükelçi ne de bir vezirsin. Sen benim halefimsin. Kalbini katılaştırmalısın, yoksa Daevabad seni ezer. Ve bunu riske atamazsın, oğlum. Şehir, kralıyla birlikte yükselir ve düşer." Babası onun bakışlarıyla karşılaştı ve bir an için gözlerinde bir kırılganlık, endişe, korku ve basit bir *şefkatin* yankısı vardı

Ghassan bir zamanlar ailesini bu kadar özgürce göstermişti. Bir sonraki an kayboldu. "Anlıyor musunuz?"

Daevabad önce gelir. Bu babasının mantrasıydı. Muhalefet etmeye cüret edenleri acımasızca bastırırken söylediği şey. Küçük çocuklarının hayatlarını mahvederken.

Muntadhir'in bir gün yapması beklenen şeyler.

Mide bulantısı içinde kabardı. "I . . . Cemşid'i Hisar'a götürmeliyim." Gitmek için aklına gelen ilk bahane buydu.

Ghassan elini kaldırdı. "Huzur içinde git."

"Dualarınız üzerine." Müntehir kalbine ve alnına dokunarak geri çekildi.

Cemşit hâlâ oradaydı ve daha az coşkulu değildi, sanki biri ona sıcak bir kömürle dokunmuş gibi ayağa fırladı. "Emir!"

"Lütfen kes şunu." Muntadhir başını ovuşturdu. Hisar'a gitmek için hiçbir arzusu yoktu. Babasına verdiği söze rağmen, içinden gelen tek şey konuşmalarını, Ali'nin acı dolu ağlayışını ve Zeynep'in hüzünlü gözlerini hatırlayarak içiyordu. Ama her zamanki fincan arkadaşları Muhtemelen hâlâ yataklarında akşamdan kalmaydılar ve Müntehir kendi zayıflıklarını tek başına içki içecek durumda olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Gözlerini Cemşid'e dikti. "Papazlığınız şarabı yasaklıyor mu?"

Cemşid şaşkın şaşkın baktı. "Hayır mı?"

"O zaman benimle geliyorsun."

Cemşid oymalı ahşap balkonda boylu boyunca yürüdü. "Bu olağanüstü bir manzara," diye hayranlıkla baktı. "İnsan buradan tüm Daevabad'ı görebiliyor."

Muntadhir oturduğu yerden onaylar gibi bir homurtu çıkardı ama kıpırdamadı. Bir gün kendisinden beklenen şehre tepeden bakmak istemiyordu.

Güzel olsa bile zulmetmek.

Cemşit arkasını döndü ve parmaklıklara yaslandı. "Bir sorun mu var Emir?"

"Bunu neden sordun ki?"

"Biraz üzgün görünüyorsun. Ben de senin daha konuşkan olduğunu duymuştum."

Müntehir şaşkınlıkla adama baktı. İnsanlar Daevabad emirinin *üzgün* olup olmadığını sormazdı. En yakın dostları bile bu kadar rahat konuşmazdı. Ah, suskunluğunu mutlaka fark ederlerdi, ama buna cesaret edemezlerdi.

sorguladılar. Bunun yerine, onu övmek için şiirler besteliyor ya da eğlendirici hikâyeler anlatıyorlardı; tüm bunları yaparken de gizlice şarabını sulandırmaya başlıyorlardı.

Ancak Muntadhir sinirlenecek bir şey bulamadı. Ne de olsa saray görgü kuralları muhtemelen Daeva'nın Büyük Tapınağı'nda öğretilmiyordu. Cemşid'in sorusunu duymazdan gelerek, "Bana kendinden bahset," diye sordu. "Neden rahiplikten ayrılmak istedin? Artık inançlı biri değil misin?"

Cemşid başını salladı. "Ben hâlâ inançlı biriyim. Ama kendimi tozlu metinlere kapatmanın halkıma hizmet etmenin en iyi yolu olduğunu düşünmedim."

"Baban da kabul etti mi? Kaveh çok ortodoks görünüyor."

"Babam aile işleri için Zariaspa'da." Cemşid şarap kadehini sıkıca kavrarken parmak eklemeleri soldu. "Henüz bilmiyor."

"Babanın izni olmadan Büyük Tapınak'tan ayrılıp Kraliyet Muhafızları'na mı katıldın?" Muntadhir şaşırdı ... ve oldukça meraklandı. Daevabad'da işler genellikle bu şekilde yürütülmezdi. güçlü soylu ailelerden geliyordu ve karşısındaki adam asi bir tipe benzemiyordu. Hem de hiç.

Cemşid onun tepkisiyle eğlenmiş görünüyor. "Baban senin hakkında her şeyi biliyor mu?"

Diğer adamın koyu renk gözlerinde bir pırıltı vardı ve bu pırıltı soruyla birleşince Muntehir'in omurgasında keskin bir uğultuya yol açtı. Yukarı doğru çekildi, bakışları

Cemşid'in üzerinde titriyordu. Farklı koşullar altında, bu titreşimlerin altında bir niyet olup olmadığını merak edebilirdi. kelimeler. Daevabad'da çok sayıda kalbi kırdığını bildiği gülümsemesinin bir parıltısı ve bir davetle bunu öğrenmek isteyebilirdi. Otur.

Ancak Daevabad'da çok az insan Muntadhir al Qahtani'ye bu kadar doğrudan baktı ... ve daha da azı onunla samimi bir şekilde konuştu. Cemşid'den yayılan sıcaklık. Kaveh'in bu oğlu kadar siyasi nezakete sahip olan çok az kişi vardı. Bu yüzden Muntehir'in bu oyunu dikkatle oynaması gerekiyordu.

Derisinin altına hücum eden kanı görmezden gelmeye çalışarak boğazını temizledi. "Babam her şeyi biliyor," derken buldu kendini.

Cemşid güldü, Muntehir'in midesinin bulanmasına neden olan zengin bir sestir bu. "Sanırım bu doğru." Balkondan çıkıp yaklaştı. "Bu zor olmalı."

"Korkunç bir şey," diye onayladı Muntehir, birden gözlerini diğer adamdan kaçırmakta zorlandı. Harika bir güzelliği yoktu ama

Kanatlı kaşlarında ve hafif eski moda bıyığında hoş bir şeyler vardı. Uzun kirpikli siyah gözlerinden bahsetmeye bile gerek yok. kendilerini Muntadhir'inkinden ayırdılar. Hâlâ tapınak kıyafetleri içinde olan Cemşid, sarayın eski duvarlarında asılı duran Nahid Konseyi'nin yontulmuş resimlerinden birinden fırlamış gibi görünüyordu.

Cemşit davet edilmeden oturdu ve sonra utanmış görünerek hemen ayağa kalktı. "Bağışlayın beni... Oturmama izin var mı? Bir sürü protokol olduğunu biliyorum."

"Otur," diye ısrar etti Muntadhir. "Lütfen. Protokole biraz ara vermek güzel."

Cemşid yine gülümsedi. Bu onun kolayca yaptığı bir şey gibiydi - Muntadhir, saçma sapan mahkeme kuralları ve bunlarla ilgili siyasi manevralar hakkında endişelenmek zorunda kalmadan büyüyen insanların böyle yaptığını düşünüyordu. "Babam aynı fikirde değil. Her zaman 'korkunç' taşralı hallerimizi gösterdiğimizden endişelenir." Cemşid yüzünü buruşturdu. "Daevabad'da geçirdiğim on yıldan sonra aksanımı kaybettiğimi sanırsın."

Muntadhir, "Aksanınızı beğendim," diye güvence verdi. Şarabından bir yudum aldı. "Zariaspa'yı neden terk ettin?"

"Babam beni Büyük Tapınak'ta eğitmek istedi. Ya da öyle diyor." Cemşid fincanından içti, bakışlarını gökyüzüne dikti. "Sanırım burada yeni bir başlangıç yapmak daha kolay oldu."

"Ne demek istiyorsun?" Muntadhir sordu, merakı babasının emirlerini hemen yerine getirmeme dürtüsünün önüne geçmişti.

Cemşid ona baktı, şaşırmış görünüyordu. "Annem Bildiğini sanıyordum."

Muntadhir yüzünü buruşturdu. Biliyordu ve sözleri beceriksizce olmuştu. "Bağışlayın beni. Anneniz siz küçükken öldü, doğru mu? Bu konuyu açmak istememiştim."

"Benim için fark etmez. Gerçekten. Onun hakkında kimseyle konuşamıyorum. Benim Babam reddediyor." Cemşid'in ifadesi bulanıklaştı. "Ben doğduğumda ölmüş ve evli değıllermiş. Bir hizmetçi olabileceğini düşünüyorum ama kimse bana onun hakkında daha fazla bir şey söylemiyor. Çok utanıyorlar."

Muntadhir kaşlarını çatı. "Neden? Sen babanın adını taşıyorsun. Bu o kadar büyük bir sorun mu?"

"Daevalar için, evet. Benim halkım köklerinin izini sürmeye takıntılıdır." Fincanının geri kalanını içti. "Ne yapacağımızı, kim olduğumuzu belirler.

evlenmek . . her şeyi." Hafifçe konuştu ama Muntehir onun yüzündeki acı parıltısını kaçırmadı. "Ve köklerimin yarısı kayıp."

"Belki de bu sadece kendi kaderini yazmakta özgür olduğun anlamına geliyordur. Belki de bu bir armağandır," dedi Muntadhir usulca, Ali'sini ve Zeynep'ini düşünerek.

Cemşid durdu, yüz ifadesi ciddi idi. Sonunda konuştuğunda sesi ciddi idi. "Sarhoşken aşırı şiirsel olmaya meyilli olduğunu duymuştum."

Muntadhir'in gözleri irileşti ve yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Cemşid az önce ona *hakaret* mi etmişti? Şok olmuştu. Ailesi dışında hiç kimse Daevabad'ın emiriyle böyle saygısızca konuşmaya cesaret edemezdi. Muhtemelen kralın onları idam edeceğinden korkuyorlardı.

Ama Cemşid'in gözleri şakayla dans ederken ve dudaklarından bir kahkaha kaçarken, Müntehir'in hissettiğı öfke değildi. *Ne* hissettiğini bilmiyordu; içinde bir

Göğsünde tamamen yabancı olan garip bir hafiflik dönüyordu.

Hoşuna gittiğinden oldukça *emindi*.

Yine de öfkeli bir bakış atmaya çalıştı. "Baban terbiyen konusunda endişelenmekte haklı," diye karşılık verdi Muntadhir. "Kibar olmaya çalışıyordum, seni pislik!"

"O zaman belki de hizmetinize girdiğim için kutsanmışımdır." Cemşid sırtıttı ve Müntehir babasının görevinin tahmin ettiğinden çok daha zor olacağından korkmaya başladı. "Bana öğretmek için bolca vaktin olacak."

Cemşid

Bu bölüm, bir önceki Muntadhir bölümünden bir yıldan kısa bir süre sonra geçmektedir. İlk kitap için spoiler içerir.

Kapalı kapının ardındaki sesler gerçekten de oldukça gülünçtü.

Cemşid e-Pramukh ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve nöbet tuttuğu uzun mermer koridor boyunca sergilenen törensel silahlardan oluşan duvara baktıkça daha da endişelendi. Korkunç bir koleksiyondu. Sadece bir devin kaldırabileceği kadar büyük bir mızrak ve zahhak dişleriyle süslenmiş bir topuz. Çökmüş kalkanlar, kılıçlar ve kanlı, tırtıklı bir balta.

Dişlerinde hala kıkırdak var.

Şu anda Tukharistan sınırında ikamet eden zorlu savaş lordunun ünü göz önüne alındığında belki de şaşırtıcı olmayan bir dekordu.

Bu duvarlar. Küçük derebeyliğini korumak için asker ve para topladığı söylenen savaş lordu. Düşmanının kafatasından altın bir kupa yaptığı ve esir aldığı bir ifriti canlı canlı kaydattığı söylenen savaş lordu. Daevabad Emiri'ni atalarının ne kadar güçlü olduğunu anlatarak karşılayan savaş lordu.

bir zamanlar Geziri kanı içmişti.

Savaş lordu şimdi Muntadhir ve aralarında Cemşid'in savaş lordunun karısı olduğundan emin olduğu kadın ve son derece kötü sesli bir şarkıcının da bulunduğu en az dört kişiyle birlikte yatak odasına yerleşmişti.

Kapalı kapının ardında Muntadhir hafifçe güldü, Cemşid'in midesinin bulanmasına neden olan alaycı bir sestir bu. Cemşid emirinin ne dediğini anlayamıyordu ama şakacı ses tonu korkmuş ya da gözdağı vermiş gibi değildi. Zaten Muntadhir'in sesi de hiçbir zaman korkmuş ya da sindirilmiş gibi çıkmazdı. Bunun yerine Daevabad'ın emiri

Temel güvenlik gibi kavramları umursamadan, kendinden emin ve eğlenceli bir şekilde hayatın içinde süzülüyor gibiydi. Neden dert etsin ki? Onun adına bu tür şeyler için endişelenen başka insanlar vardı.

Cemşid gibi insanlar, savaş lordu kıkırdarak böğürürken kendini hançerini kavrarken buldu. Küçük hançer tek silahıydı Cemşid'e izin verilmişti; Muntehir kaba ya da güvensiz görünmek istemeyeceklerinden bahsetmişti. Tanrı aşkına, hayır. Emirinin öldürülmesi ve ardından Cemşid ile diğer Daevaların buna izin verdikleri için zulme uğramaları çok daha iyiydi.

Belki de bunu Tapınak'tan ayrılıp Kraliyet Muhafızları'na katılmadan önce düşünmeliydin. Cemşid kendini Ghassan'a tanıttığında, Daeva Tugayı'na okçu olarak katılacağını düşünmüştü, Kabilesinin bölgesini gururla koruyordu. Ghassan'ın en büyük oğlunu şahsen korumuyor ve Muntadhir'in son derece özel politika türünde hızlandırılmış bir kurs alıyor.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Cemşit sarhoş bir şekilde Kahkahalar ve sıcak mum ışığı koridora yayıldı. Bir an için paniğe kapıldı ama sonra Muntadhir al Qahtani kapı aralığında çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu. Gürültüler ve ima edilen hareketlilik ne olursa olsun Cemşid dinlerken, Muntadhir hiç dokunulmamış ve son derece ağırbaşlı görünüyordu. Soluk gümüş mavisini bel giysisinin ipeği hâlâ düz bir şekilde bastırılmıştı, en modern tarzda boyanmış ve kesilmiş tuniğinin yakasına kadar uzanan aytaşı düğmeler hâlâ takılıydı. Gümüş sarığı, safir ve akik taşından bir taçla taçlandırılmıştı. süs, hafifçe eğilmiş olabilirdi, ama bu sadece ona daha rakish bir hava verdi.

Cemşid, *sanki daha fazla gösterişli olması gerekiyormuş gibi*, diye düşündü, yanaklarında hissettiği kızarıklığın karanlık koridorda fark edilmesinin zor olacağından memnundu.

Muntadhir'in gri bakışları Cemşid'in üzerine düştü ve sonra gülümsedi. Muntadhir'in tüm yüzünü aydınlatan, yavaş ve ağır bir gülümsemesi vardı; bu gülümseme Cemşid'in sınırlarına profesyonel olarak yardımcı olmadığından şüphelendiği şeyler yapıyordu. Cemşid'in kulağına fısıldamak için yaklaştığında gözleri parlıyordu. Baktı Sanki kapıyı sadece daha fazla şarap ya da belki başka bir katılımcı istemek için açmış gibi keyifli ve mutlu bir şekilde memnun ve nefesi Cemşid'in boynunda sıcaktı.

"Buradan çıkmamız gerekiyor." Muntadhir Divasti dilinde konuşuyordu, sesi hâlâ hiçbir sorun yokmuş gibi hafif ve havalıydı. "Hemen."

Cemşid geri çekildi, gözleri Muntehir'in omzunun üzerinden geçti. A

Bir anlık bakış bile yüzünün tamamen kızarması için yeterliydi. GörünüŖe göre parti

savaş lordu ve yoldaşları Muntadhir'in kapıya doğru ilerleyişini hiç umursamıyordu. Ya da belki de sadece yapılan akrobatik hareketlere daha fazla odaklanmışlardı.

İçgüdüleriyle hareket eden Cemşid, Muntadhir'i sessizce dışarı çekti ve kapıyı yavaşça kapattı. Bir elini sırtının küçük bir bölümünde tutarak tamamen normal adamlar ek ikramlar için dışarı çıkarken, Cemşid Muntazır'ı dikkatle koridorun sonuna götürdü.

"Kapı bu tarafta," diye fısıldadı.

Muntadhir durdu. "Ana kapıdan çıkamayız. Güven bana."

"Pekâlâ..." Cemşid yutkundu. "Biraz yüksekteyiz ama diğer tarafta bir pencere vardı."

"Mükemmel." Müntehir çoktan arkasını dönmüştü. Cemşid, botlarının taş zeminde çıkardığı sesin farkında olarak ona yetişmek için acele etti. Muntadhir sandaletlerini tekrar giymişti ama adımları sessizdi. Belli ki karanlık evlerden gizlice geçme konusunda, görünüşte onu korumak için burada olan adamdan daha tecrübeliydi.

Pencere kumlanmış camdı, kalın ve pusluydu. Kazınmış güller ve sarmaşıklardan oluşan girdapların arasından sokak görünüyordu ama en az üç hikayeler aşağı.

Muntadhir kaşlarını çatı. "Camı kırabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Gerek yok." Cemşid avuçlarını soğuk cama dayayarak ellerine ısı çağırdı. Cam kaynamaya ve erimeye başladı, içinden geçebilecekleri büyüklükte bir açıklık oluşana kadar parıldayan erimiş dalgalar halinde aşağıya damladı.

Muntadhir etkilenmiş bir ıslık çaldı. "Bu iş bittiğinde bana bunu nasıl yapacağımı öğretilisin." Pencereden içeri adım attı.

"Bekle!" Cemşid onun bileğini yakaladı. "Üç kat yukarıdayız ve sen içiyorsun. Aşağı inebileceğinden emin misin?"

"Burada kalmaktan daha iyi. Ben de gayet istikrarlıyım, gördün mü?" Muntadhir elini uzattı. "Ben bile akıldan çok silahları olan devasa, öfkeli savaşçıların önünde sarhoş olacak kadar aptal değilim."

Yaradan, bana yardım et. Cemşid bunun için imza atmamıştı. Ama Muntadhir'in peşinden sürünerek giderken, içindeki heyecan dalgasına engel olamadı. Bunun için kaydolmuş olmalıydı, çünkü gerçekten de Tapınak'ta tozlu metinleri ezberlemekten daha heyecan vericiydi.

Kiremitli çatıdan aşağı el ele tutuşarak indiler. Sonra kısa bir düşüşle, yemyeşil saksı palmyeleri ve eğrelti otlarından oluşan asılı sepetlerle dolu bir bahçe balkonuna ulaştılar. Onlar

Cemşid, Muntehir'in omzuna dokunup bir kanalizasyon borusuna doğru başıyla işaret ederek çiçeklerin arasından süzüldü.

"Oradan aşağı kayabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Emir'in rengi biraz soldu ama sonra yukarıdan öfkeli bir feryat yükseldi. "Evet," diye onayladı Muntadhir. Kendini kanalizasyon borusuna attı.

bir okul çocuğu şevkiyle aşağı kaydı. Cemşid, Muntehir'in küfürler ederek ve topallayarak uzaklaşmasını bekledi ve ardından onu takip etti.

Emir'den çok daha zarif bir şekilde yere indi, ancak bir su birikintisinin içine düştüğü için Muntehir'in güzel kıyafetlerine kirli su sıçradı. Cemşid donakaldı, saray görgü kurallarına göre az önce gizli bir kuralı çiğnediğinden emindi.

Asillerini lekeleyenler için sürgün cezasını düşündü ama sonra yaptıkları hemen hemen her şeyin görgü kurallarına aykırı olduğunu hatırladı. Ayrıca Muntadhir onu bileğinden yakaladı ve öne doğru çekti.

"Haydi!"

Tuharistan Mahallesi'nin oldukça köhne bir bölümüne benzeyen, Cemşid'in alışık olduğundan çok daha pis karanlık sokaklarında aceleyle ilerlediler. Ancak Muntadhir nereye gittiğini biliyor gibiydi, dar ve dolambaçlı sokakların dönemeçlerini sanki hayatı boyunca yürümüş gibi alıyordu. Ana caddelerden birine yaklaştıklarında Muntadhir elini gevşetti.

bir ucunu burnunun ve ağzının üzerine sarmak için.

"Bunu sık sık yapar mısın?" Cemşid sormadan edemedi.

"Ne? Şehrimde gizlice dolaşmak mı?" Muntadhir göz kırptı, çelik gözleri Cadde boyunca dizilmiş boyalı cam lambaların ışığında parlıyordu.

"Genellikle çok daha fazla yoldaş ve çok daha fazla silahla seyahat ederim, bu da gizlenme kısmını zorlaştırır." Kolunu Cemşid'in koluna doladı ve onu kendine çekti. "Ama bir kez olsun anonim olmak eğlenceli olabilir. Ne de olsa kim Qahtani emirinin yanında sadece bir Daeva ile gezip tozmasını bekleyebilir ki?"

Yine Cemşid'in karnında son derece yararsız bir çırpınma. "Bir yıldan daha az bir süre silah eğitimi aldığımı hatırlatmalıyım." *Ve şu anda üzerimdeki tek silahın küçük bir bıçak olduğunu da hatırlatmayacağım.*

Muntadhir onun elini okşadı. "İkimiz için de daha büyük bir meydan okuma."

Cemşid'in bu durumdan rahatsız olması gerekirdi ama ikisi kol kola, normal vatandaşlar gibi şehirde bir gece geçirmek için Tukharistani bölgesinin hareketli ticari kalbine doğru ilerlerken üzülme zordu. Cemşid on yıldan fazla bir süredir Daevabad'da yaşıyordu ama şehirdeki hayatı her zaman kısıtlıydı. Haklı bir korkunun karışımı

ve önyargılar çoğu Daevayı, bırakın herhangi bir şafiti, cin kabileleriyle kaynaşmak için bile kendi mahallelerinin dışına çıkmaktan alıkoyuyordu. Cemşid'in dünyası bunun yerine Tapınak ve diğer soylularla sosyalleşmek etrafında dönüyordu. Geceleri ışıltılı Tukharistani bölgesinde -daha da kozmopolit olan yeni ve heyecan verici bir deneyimdi.

"Buraya daha önce hiç gelmediğime inanamıyorum," dedi Cemşid, önlerindeki tezgâhta satılan kızgın şiş şekerlemelerin yanık karamel notalarını içine çekerek.

"Tuharistan bölgesine hiç gitmedin mi?" Cemşid başını sallayınca Muntadhir kıkırdadı. "Babanın aşırı korumacı olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun."

"Babanın daha aşırı korumacı olmamasına şaşırdım." Ama sözler ağzından çıkar çıkmaz Cemşid pişman oldu. Muntadhir'in yanında kendini kontrol etmek imkânsız gibi geliyordu, sanki emir bir parmak şıklatmasıyla Cemşid'i öldürtüp ailesini yok edemezmiş gibi. Aceleyle Özür dile. "Beni affet. O değil-"

Muntadhir el sallayarak onu uzaklaştırdı, hareketi kararsızdı. "Affedilecek bir şey yok. Babam farklı türden bir korumaya bağlı."

"Anlamı?"

"Yani zayıf görünürsem hem Daevabad hem de benim için daha tehlikeli olur." Muntadhir onun bakışlarıyla karşılaştı. Yüzündeki örtünün arkasında Gülümsemeye çalışır gibiydi. "Babamın istediği olsaydı, çocukluğumu Am Gezira'da kuzenlerimle birlikte topraktan geçinerek ve zahhaklarla savaşıarak geçirirdim."

Cemşid kaşlarını çattı. "Peki sen neden yapmadın?"

"Annem gitmemi istemedi." Muntadhir'in sesini bir parça eski keder yumuşattı. "Biz çok yakındık."

Seni meraklı aptal. "Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı Cemşid. "Seni bu şekilde sorgulamamalıydım."

"Ve muhtemelen cevap vermemeliyim. Ve yine de kendimi buluyorum Bunu sürekli seninle yapıyordum, Pramukh. Senden iyi bir rahip olurdu. Ya da daha da iyi bir casus, eğer öyle bir eğilimin olsaydı."

Cemşid ürperdi. "Çok iyi bir casus olacağımı sanmıyorum."

"Ah, asla bilemezsin." Ama sonra Muntadhir tökezledi ve neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. "Ah, pekâlâ. Demek bu yüzden mantarları dolaştırmaya başladıklarında minderleri çıkardılar."

"Neyi geçiriyorsun?"

Muntadhir onun kolunu tuttu. "Beni saraya geri götürseniz iyi olur."

Cemşid, Muntehir'i yatağına yatırırken sendelememeye çalıştı. Muntadhir ne kadar sarhoş olsa da, o kendinden *geçmişti*: Muntadhir yürüyüşlerini Saraya döndüğünde ellerine şiirler okuyup uykuya dalan Cemşid, Daevabad emirinin üzerine çökmenin akıllıca olduğunu düşünmüyordu. Sonunda Cemşid onu az çok yatağa yatırdı ve Muntehir, Cemşid'in düşüncelerinin bir dizi halinde ilerlemesine neden olan bir memnuniyet iç çekişi yaptı uygunsuz yönler.

Kendine hakim ol, diye azarladı, daha kolay söylenen bir emirdi bu Muntadhir'in vücuduna doğru eğilip, elini uzatırken itaat etmek yerine içten içe Yastık. Cemşid parmaklarının arasındaki çarşafın ipeksi hissinin aşırı derecede farkındaydı. Yastığın dolgunluğu ve Muntadhir'in parfümü nefes aldı. Yastığı dikkatlice Emir'in başının altından geçirdi, Muntadhir'in saçlarının kısa süreli dokunuşuyla kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Emir'in başını daha önce hiç açık görmemişti. Muntadhir'in çok güzel saçları vardı, siyah saçları bir tutam kıızılla ısınmıştı. Kısa kesilmiş, uçları kıvrılmıştı ve Cemşid kendini, eğer uzarsa nasıl görüneceğini merak ederken buldu. Parmaklarını yakalayıp yakalayamayacağını.

Muntadhir'in saçlarının ellerinde nasıl hissedeceğini hayal etmenin kendini kontrol etmenin bir parçası olmadığına farkında olarak yüksek sesle yutkundu. Yastığı bıraktı.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı Emir?" diye sordu sesini sakinleştirmeye çalışarak.

Muntadhir'in gözleri irkilerek açıldı. Bakışları hâlâ bulanıktı ama uzanmak işe yaramışa benziyordu, yüz ifadesine biraz uyanıklık gelmişti. "Zamanda geriye yolculuk yapıp bana bu gece hiçbir şey yemememi mi söylüyorsun?"

"Hisar'da bana bu beceriyi henüz öğretmediler." Muntadhir'in yüzünde küçük, bitkin bir gülümseme belirdi ve Cemşid'i yeni bir endişe sardı. "Birini arayamayacağıma emin misin? Nisreen, belki? Sana bir tonik hazırlayabilir ya da-"

"Ben iyiyim. Gerçekten. Şu anda üç kişisiniz ve biriniz yıldızlarla dans ediyorsunuz ama ben sadece birinizin gerçek olduğunu anlayacak noktadayım. Sadece uyumam gerek." Muntadhir elini uzattı, hâlâ biraz sersemlemişti. Parmakları Cemşid'in yanağını okşadı, çenesinin çizgisinde gezindi. "Yıldız ışığında çok güzel görünüyorsun."

Cemşid'in içindeki her şey hareketsiz kaldı. Birdenbire bildiği tek şey Muntadhir'in parmaklarının baskısı ve gri gözlerindeki ağır merak oldu.

Öp onu.

Başka bir adam olsaydı, başka koşullar altında Cemşit bunu yapardı. Ama Muntadhir bir insan değildi, gerçekte değildi. O bir prensti. Emir. Ve sadece emir değil, *çok* bariz bir şekilde engelliydi ve bu yüzden Muntadhir'in başparmağı Cemşid'in poposunda gezindiğinde Cemşid, dudakları ve içindeki her şey titreyerek kendini hareketsiz

kalmaya zorladı. "Biz senin için iyi değiliz," dedi Muntadhir usulca.

Cemşid boğuk bir nefes verdi. Şu anda bu adamın yatağına atlamamak ve ağzını kendi ağzına yapıştırmamak için her şeyini veriyordu, bu yüzden uyarının inmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Ne-ne?"

Muntadhir'in başparmağı bir kez daha dudaklarının üzerinden geçti ve Cemşid gerçekten de yıldızları gördüğüne yemin edebilirdi.

"Tapınağınızda daha güvende olurdunuz. Burası, bu saray, insanları içten içe yiyor. Kalbinizdeki nazık ve kibar olan her şeyi alıp taş a çeviriyor." Muntadhir elini bıraktı. "Ve sen. . . sen iyi ve mükemmelsin ve bu seni yok edecek."

Muntadhir'in buğulu gözlerinde gerçek bir korku vardı. Daevabad'ın en kurnaz ve güçlü figürlerinden biri tarafından bu şekilde uyarılmak Cemşid'i korkutmalıydı ama korkutmadı.

Cemşid topuklarının üzerinde geriye doğru oturup karşı duvara bir göz atana kadar. Muntadhir'in odası zengin ve neredeyse saçma bir şekilde Ayakları içine batacak kadar kalın ve yumuşak dokuma halılar, duvarları kaplayan boyalı ipek manzaralar ve insan bir bahçedeymiş gibi görünecek kadar ince oyulmuş gül ağacı bölmelerle şatafatlıydı. Eski sarayın en önemli yerlerinden birinde yer alan odanın balkonu hem şehrin hem de onu çevreleyen derin gölün eşsiz manzarasını sunuyordu. Bu odanın her zaman en üst düzey soylulara ait olduğu açıktı.

Cemşid bunu biliyordu: çünkü karşıdaki duvara hala yapışmış olan soluk parçalara boyanmış, kükreyen bir shedus çemberi vardı. Artık çoktan ölmüş olan kutsanmış Nahidlerinin amblemi. Daeva Mahallesi'ni hâlâ sembolik olarak koruyan kanatlı aslanlar, halkının şehrin geri kalanına karşı kapatılması gerektiğinde temiz ve yağlı tutmaya özen gösterdiği ağır kapıları çevreliyordu.

Onlar için her zaman önce bir Daeva olacaksın. Babası Zariaspa'dan döndükten sonra bu sözleri yüzü mosmor olana kadar haykırmıştı.

oğlu tapınak kıyafetlerini Kahtanilerin ordusunda yer almak için takas etmişti. *Bunu anlıyor musun? Onların hizmetinde yaptığın her şey bize yansıyor, her hata bizi riske atıyor.*

Cemşid bakışlarını indirdi. Sesine soğukkanlı bir profesyonellik katmaya zorlayarak, "Endişeniz not edildi, emir bey," dedi. "Başka bir şey var mı?"

Muntadhir'in yutkunduğunu duyabiliyordu. Cemşid yukarı bakmak istemedi. Diğer adamın yüzündeki pişmanlık pırıltısını görmek istemiyordu, bu onu yumuşatacak, gerçek ve samimi görünmesini sağlayacaktı.

Emir'in dokunulmaz, ölümcül karizması, tek bir hareketiyle sizi yıkabilir ya da yüceltebilirdi.

"Kalır mısın?" Muntadhir'in sesi zayıftı. "Sadece beni her dürt Arada bir nefesimin kesilmediğinden emin olmak için. Ve konuş benimle," diye ekledi, sesi uykunun onu yeniden ele geçirmeye başladığını söylüyor gibiydi. "Halüsinasyon gördüğümü daha az hissetmemi sağlıyor."

"Ne hakkında konuşmamı istersiniz?"

"Ne olursa," diye yanıtladı Muntehir. "Sadece sesini duymak istiyorum."

Dara

Bu sahne Nahri ve Dara'nın Hierapolis'ten kaçtıktan kısa bir süre sonra Daevabad'a yaptıkları yolculuk sırasında geçmektedir. Spoiler yok.

Bu insan kanı taşıyan alçak, onun ölümü olacaktı.

Dara sokakta tartışan tüccarlara bir kez daha baktı, ayakkabıcı öfkeyle meyve satıcısını arabasını kasten dökmekle suçluyordu ve sonra Nahri'ye bir bakış fırlattı.

"Lütfen acele eder misiniz?" diye yalvardı. "Her an geri gelebilir."

Çeşitli tamir durumlarında bir yığın bot ve deri terlikle çevrili olan Nahri, denemekte olduğu ayakkabının içinde parmaklarını oynatarak bir ayağını yavaşça uzattı.

"Hâlâ savaşıyorlar. Sakin ol." Yüzünü buruşturdu ve ayakkabısını çıkarıp bir kenara fırlattı. "Çok sert."

Dara nefesinin altından tısladı. "Yaratıcı aşkına, sadece bir şey seçer misin? Bu kadar büyük bir fark yaratamaz!"

"Belki ayaklarım ateşten olsaydı, öyle olmazdı. Ama ne yazık ki. . oh." Bir çift deri çizme çıkarırken koyu renk gözleri parladı. "Bunlar rahat görünüyor. Ve ne kadar da güzeller," dedi, yanlarındaki kıvrımlı yaprak desenlerine hayranlıkla bakarak. "Eminim bunları daha sonra takas edebilirim."

Dara içinden ona kadar saydı ve bu kadının dünyada kalan Nahid şifacılar en yakın şey olduğunu, kendisinin bir Afşin olduğunu ve bir ifrit sürüsünün onun peşinde olduğunu kendine hatırlattı. Öfkesine yenik düşüp kadını çevreleyen ayakkabı yığınının alevler içinde kalmasına neden olmak bir seçenek değildi.

En azından *iyi* bir seçenek değil.

"*Nahri*," dedi adını vurgulayarak. Bunu söylemek garip hissettirdi, bir Dara'nın henüz alışık olmadığı bir samimiyetti, ama Dara *Hırsıza*, *kıza* ve *insana* cevap veriyordu. Ellerini kaldırdı, yarı dua ediyor, yarı yalvarıyordu. "Halkımızın kuralları var. Eğer o insan buraya gelir ve sizi yakalarsa, ona zarar veremem."

"Neden? Eriyecek misin? Küle mi döneceksin?" Gözlerini devirdi. "Her şeye gücü yeten bir cin olmanın ne faydası var? insanlar?"

Damarlarında artık kan dolaşmıyor olabilirdi ama Dara emindi ki bir yanı kaynıyordu. "Sana yüzlerce kez söyledim. Ben bir cin *değilim*."

"Biliyorum." Nahri tatlı tatlı gülümsedi. "Sadece seni kızdırmak bana büyük bir zevk veriyor."

Alaycı sırıtişısı ve çalkalanan duyguları arasında Dara, Nahri'nin alaycı sesindeki *enfes zevk* ifadesini duymaya pek hazır değildi. "Lütfen sadece bir şeyler çal ve bu işi bitir," dedi huysuzca.

"Peki." Ayağa kalktı, hâlâ botlarını giyiyordu. "Sanırım bunlar işimi görür." Zaten çalınmış diğer eşyalarla dolu olan çantasını aldı ve çaldığı ve onu taşımaya zorladığı bir tencereyi geri alarak kollarına itti. "Hadi gidelim." Küçük dükkânın ön kapısına doğru döndü.

Dara onu durdurmak için kolunu uzattı. "Bu şekilde çıkmak istemezsin. Seni görecekt!"

"Yapacak," diye onayladı Nahri, onu iterek geçti. Dara dehşet içinde onun dükkândan çıkışını, deri taban yığınları ve dökülmüş meyveler arasından düzgünce dolanarak doğrudan tartışan tüccarlara yönelişini izledi.

Onu kurtarmayacağım. Kurtarmayacağım. Dara onun peşinden koştu.

Beklediği gibi sorunsuz bir çıkış olmadı. Nahri bir eli kalçasında, meyve satıcısıyla kavga ediyordu. Dara'nın zar zor anladığı o insan dilinde bağıırıyordu ama meyve satıcısının yüzündeki haklı öfkeye ve ayakkabıcının kekeleyerek inkâr etmesine bakılırsa taraf tutmuştu. Birkaç dakika içinde ayakkabıcı ellerini havaya kaldırdı, görünüşe göre ikisine de küfretti ve hışımına çekip gitti. Dara, Nahri'nin meyveye yardım etmek için diz çökmesini izledi.

Satıcı. Nahri'nin, ayakkabıcının aletlerinden birini arabasının tekerleğine saplayanın kendisi olduğundan habersiz, ona bol bol teşekkür ediyor gibiydi. Bunun üzerine

Tenceresini görünce, onun sahte itirazlarını elinin tersiyle iterek meyvelerle doldurmaya başladı.

Nahri ona tekrar katıldığında Dara, "Sen tanıdığım en sahtekâr insansın," dedi. Skandala uğradığı kadar dehşete de kapılmıştı.

"O zaman tam sayısını hâlâ açıklamayı reddettiğin çok sıkıcı bir yüzyıl yaşamışsın." Yürürlerken Nahri ona göz kırparak bir kez daha baktı.

"Eminim bu süre içinde en az bir kuralı çiğnemiştir."

Hayatın. Sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda kaldın, annene yalan söyledin. Yanlış kadınla yattın."

Senin gibi binlerce insanı katlettim.

"Hayır," diye yalan söyledi Dara. "Yüzyıllar boyunca donuk ve kurallara uyan biri oldum. Tıpkı dediğiniz gibi."

"Bana hayat kaybı gibi geliyor."

Ona yumruk atabilirdi. Ama Dara çenesini kapalı tutarak tepkisini gizledi ve Nahri'yi pazarda ilerlerken takip etti,

Sanki hasat zamanındaymış ve ürün kendi bahçesinden geliyormuş gibi gizlice sebze ve giysi topluyordu. Burası Hierapolis'ten kaçtıktan sonra ziyaret ettikleri üçüncü insan kasabasıydı ve uzun süre görmeyi umduğu son kasabaydı. Daevabad yolculuğunun geri kalanında onları idare edecek kadar erzakları olduğu kesindi.

Daevabad. Adı bile Dara'yı hâlâ kederle dolduruyordu. Evinden gölün karşısına geçme ihtimali bile imkânsız görünüyordu. Ama sonra Nahri'nin Dara'nın iki katı büyüklüğünde bir adamın çantasını özenle kestiğini gördü.

"İşin bitti," dedi Dara, bileğinden tutup Nahri'yi alışveriş yapan kalabalığın arasından çekerek. İnsanlar o yollarından geçerken ürperdiler. Boş bakışlar, görmeyen gözlerle onu izliyordu. Bundan nefret ediyordu. Dara zaten kendi halkının, o zamandan beri kaçtığı Daevaların yanında kendini bir hayalet gibi hissediyordu.

serbest bırakılmıştı. Gerçekten görünmez bir hayalet olduğu toprak ve demir kanı dünyalarında insanlarla çevrili olmak çok fazlaydı.

Atlarını nehrin kenarındaki yemyeşil otların bulunduğu bir yatakta bırakmışlardı ve Dara onları örtmesi için dumanlı bir sis çağırmıştı. Onu dağıttı

şimdi ve Nahri'ye doğru döndü. "Yapmalıyız ... ne yapıyorsun?" diye kekeleydi. "Neden *kıyafetlerini çıkarıyorsun?*"

Nahri, yedek tuniğini çok daha küçük bedenine uydurmak için kullandığı yırtık kumaş şeritlerini çözmeye devam etti. "Bu dev çadır gibi gömlekten kurtulup banyo yapacağım ki kara kara düşünen bir ateş savaşçısı gibi kokmayayım." Tuniği çekip çıkardı ve Dara, nefesinin altında küfredip arkasını dönmeden önce çıplak omuzlarına dökülen abanoz buklelerini bir anlığına yakaladı.

"Boğulacaksın," diye tükürdü onun nehre sıçradığını duyunca. "O zaman bir hiç uğruna dünyanın öbür ucuna sürüklenmiş olacağım."

"Oh, seni bir tür ilgi çekici sosyal hayattan mı çektim? Benimle tanışmadan önce tam olarak ne yapıyordun? Ovalarda geziniyor ve Geyik mi? Lütfen. Eminim gizli bir Nahid şafitini kurtarmak başına gelen en heyecan verici şeydir, *Darayavahuş*." Nahri mırıldandı. Adı Hierapolis'in yıkıntıları arasında ondan zorla aldığından beri Muhtemelen onu kızdırmak için bu saçma numarayı mümkün olduğunca sık kullanmaya başlamıştı.

Ve bu onu rahatsız ediyordu. Çünkü Yaratıcı, Dara'nın onun adını ağzından duymasından hoşlanıyordu.

Kendine gel. Dara sırtı suya dönük bir şekilde oturdu ve onu kontrol etme dürtüsüyle savaştı. Ona bakma dürtüsüne çok yakındı ve bu sahte hırsızın onu daha fazla kandırmasına izin vermeyecekti. Ona rağmen Nahri'nin ne olduğunu ilk fark ettiğinde dehşete kapılan Dara, insan atalarından biriyle yolları kesişen uzak Nahid atasına sempati duymaya başlamıştı. Eğer Nahri gibi bir şey olsalardı, onlara karşı koymak imkânsız olurdu. Ellerini yüzünde ovuşturdu

saçlarını okşuyor, onun yüzme sesi dışında bir şey düşünmeye çalışıyordu.

"Acele et," diye ısrar etti. "Hava kararmadan önce hâlâ kat etmemiz gereken yol var." "Ve senin hâlâ cevaplaman gereken bir sürü soru var. Hierapolis'te söz verdim. Belki de sen Khayzur'un kendini dahil ettiğini söylediği şu sözde savaş hakkında konuşmaya başlayana kadar nehirde kalırım."

Dara'nın içini bir korku kapladı. Nahri ile konuşmak istemediği çok sayıda şey vardı ve savaş bunların başında geliyordu.

Ama zamanınız azalıyor. Dara ona söylemeye çoktan karar vermişti: Nahri'nin, aileleri arasındaki ölümcül geçmişi bilmeden Qahtani kralının huzuruna çıkmasına izin vermek iğrenç olurdu.

Özellikle de bunu yaparken Dara'nın onun yanında olmaya hiç niyeti olmadığı için. Daevabad'ın kapılarının ötesine geçmeye bile niyeti yoktu. Nasıl olur da O mu? Halkını ve Nahidlerini hayal kırıklığına uğrattığı için eve dönme hakkını kaybetmekle kalmamıştı, dürüst olmak gerekirse korkuyordu da. Nahri savaş sırasında ne yaptığını bilmiyor olabilirdi ama Dara on dört yaşında olduğundan bile emindi.

Yüzyıllar sonra, cinler unutmamıştı. Sarayın altındaki kötü şöhretli hücrelerden birine kapatılacak ve sonsuza kadar acı çekmeye terk edilecekti. Hangi

hak ettiği bir kader olabilirdi, ama isteyerek acele edeceği bir kader değildi. Kendisinden o kadar da nefret etmiyordu.

Kapalı gözlerinin karanlığı daha da azaldı ve Dara başını kaldırıp baktı, Nahri'nin gözlerini kırpıştırarak güneşe karşı dikildiğini gördü. Çalıntı kıyafetlerini giymişti, su tanecikleri hâlâ yanaklarına yapışıyor ve saçlarında parlıyordu.

Süleyman'ın gözünde çok güzeldi. Onu görünce kendini Dara nefes almadığı için bu elbette mümkün değildi ve bu duygu ancak Nahri'nin ayağına sert bir tekme atması için geçen süre kadar sürdü.

"Markette hırsızlık yaptığım için burada kendini azarlaman bitti mi? Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, işe yaramaz bir suç ortağıydın."

Keşke kendini azarladığı suç, işe yaramaz bir suç ortağı olmak olsaydı. "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en kaba insansın," dedi. Sesine biraz hınç katmak için.

Nahri alaycı bir sesle homurdandı.

Dara'nın onu kucağına çekme konusundaki son derece yararsız arzusunu artırıyor.

Dara

kemerini geri aldı ve ona verdiği hançeri kınından çıkardı. Güneş ışığı demir bıçağın üzerinde oynaşıyordu.

"Bana bunu nasıl fırlatacağımı öğretebilir misin?" "Neden?"

"Beni avlayan ifrit sürüsünden kendimi koruyabilmek istediğim için mi?"

Dara yüzünü buruşturdu. "Haklısın. Önce biraz daha uzağa gidelim. Bir insan yerleşimine bu kadar yakın kalmaktan hoşlanmıyorum."

Atları yeniden eyerlediler, Dara sessizce Nahri'nin ona gösterdiklerini açıkça hatırladığını fark etti. Nahri yeni aldığı eşyaları yerleştirdi, bir tencerenin sapına bir ip geçirdi.

Tencereye vurdu. "Bununla tam olarak ne yapmak istiyorsun?"

"Kendime yemek yapmayı mı öğreteceğim?" Ama Nahri'nin sesi pek iyimser değildi. "Biraz sebze çaldım ve onları suyla kaynatırsam ... çorba olur, değil mi?"

Dara kaşlarını çatı. "Yemek yapmayı bilmiyorsan ve hep yalnız yaşadıysan, ne yedin?"

"Elime ne geçerse. Yeterince param olduğuunda biraz kuru fasulye ve bazen de biraz ızgara et alabiliyordum. Aksi takdirde Çoğunlukla bir günlük ekmek ve çürük meyveler." Nahri kızardı. "Ve ben çocukken ... bir sürü çöp ve diğer insanların artıkları."

Çöp. Dara'nın gözlerinin önünden bir ömür boyu sıcak ev yemekleri geçti. Dünyasını saran savaşa rağmen, Dara çok sevilerek büyümüştü. Çok sevdiği annesi ve evden aç ayrılmasını kişisel bir hakaret olarak algılayacak bir düzine teyzesi de dahil olmak üzere, kalabalık akrabalarla dolu zengin bir evde iyi bakılıyordu. Her zaman dumanı tüten bir kase Güveç, taze kızarmış köfte ya da üzerine bastırılan tereyağlı börek, fark etmediği bir ayrıcalıktı.

Nahri'ye baktı, ilk tanıştıklarında yüzündeki keskin çizgileri ve teninin solgun rengini yeniden hatırladı. Onun gibi büyümenin ne kadar yalnız ve zor olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Senin için bir şeyler pişireceğim," diye karar verdi Dara. "Yine de büyü yaparım yani." Aslında hiç yemek yapmayı denememişti -bu her ne şekilde olursa olsun sık sık yemek yemesi gerekmiyordu- ama yemek yapmak şarap yapmaktan çok daha zor olamazdı ve bu konuda fazlasıyla deneyimliydi.

Yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Peki bu bana neye mal olacak?"

En büyük suçumun işe yaramaz biri olmak olduğuna inandığım birkaç gün daha Suç ortağı. Dara'nın Qui-zi'nin Belası yerine bir imkânsıza mantıksızca aşık olan sıradan bir asker olmanın tadını çıkarması için birkaç gün daha.

Dara olabildiğince samimi görünmeye çalışarak, "Sadece eşlik etmen ve bıçak fırlatma dersleri sırasında beni bıçaklamayacağına söz vermen," diye cevap verdi. "Söz veriyorum."

"Bu, eğer başarılı bir şekilde yiyecek getiremezsen seni bıçaklayabileceğim anlamına mı geliyor?"

Dara gülümsemekten kendini alamadı. "Seni ne mutlu edecekse, küçük hırsız."

Cemşid

Bu sahne, *Pirinç Şehri*'nin sonlarına doğru, Ali'nin bir suikastçı tarafından saldırıya uğradığı geceden başlayarak yer alır. önümüzdeki birkaç gün boyunca göldeki zirve savaşına kadar takip ediyor. İlk kitap için spoiler içerir.

Cemşid e-Pramukh'un Muntadhir al Qahtani'nin hizmetine girmesinin üzerinden neredeyse on yıl geçmişti; bu süre zarfında, Tapınak'taki güvenli ve sıkıcı hayatını terk etme kararını sorgulamasına neden olan pek çok olay yaşanmıştı.

Ama gecenin bir yarısı, kollarında baygın bir prensle emiri lanetli bir bahçede takip ederken, Cemşid'in pişmanlıkları hiç bu kadar büyük olmamıştı.

Baba onlara bulaşmaman için seni uyarmıştı. Denedi. Kendinden başka suçlayacağın kimse yok. Cemşit çamurlu patikadan sarkan bir sarmaşıktan kaçmak için eğildi. Asmanın çakıllı kabuğundan tırpana benzer dikenler çıkıyordu,

ay ışığında ıslak ıslak parlıyordu. Cemşid ıslak ıslak parlayan şeyin ne olduğunu bilmek istemiyordu. Damlayan yapraklar dışındaki tek ses Muntadhir'in zor nefes alış verişi. Emir, kardeşinin bedeninden kendi payına düşenle açıkça mücadele ediyor, Alizayd'ın uzun bacaklarını kollarının altında tutarken oflayıp pufluyordu.

Güzel, Jamshid'in küçük bir parçası düşündü. Umarım mücadele edersin. Sarayın çatısına çıktığından beri kraliyet sevgilisini bekliyor ve onun yerine

Bir suikast girişimini engellerken duygularına hâkim olmakta zorlanıyordu. Cemşid eğitimine uygun davrandığını düşünmekten hoşlanıyordu: Alizayd'ın emirlerine itaat etmiş ve prensi Banu'ya götürmüştü.

Nahida hayatını kurtarmak için zamanında yetişti. Olay yerini temizledi ve sonra Muntadhir'i gizlice aradı, bir sonraki adımda ne yapacağını bildiğini biliyordu. Emir'in muhafızlarının kaptanı için hiç de fena sayılmazdı: Muntadhir'in yetenekli gölgesi olması beklenen, Daevabad'ın bir sonraki kralını koruyan ve karışıklıklarını çözen adam. Hatta Cemşid, Banu Nahri'nin yatak odasında emir, kardeşinin ne haltlar karıştırdığı hakkında fazla rahat konuşacak gibi görüldüğünde Muntehir'in sözünü kesecek kadar akıllıydı.

kendini bu işe bulaştırdı.

Ama şimdi burada Banu Nahida yoktu. Jamshid ile yalnızdı Muntehir'in ürkütücü gece yarısı bahçesinde, umutsuzca sarıldığı profesyonel maskesi sonunda düştü.

"Neden Khanzada'nın evindeydin?" diye sordu.

Muntehir, Ali'nin sandaletlerinden birini yanlışlıkla yere düşürünce küfretti. "Ne?"

Cemşid sesindeki kıskançlıktan nefret ederek, "Khanzada'nın," diye bastırdı. "Neden oradaydın? İşin bittikten sonra buluşacaktık.

Kardeşlerinle yıldızları izliyordun, hatırladın mı? Neden çatıdaydım sanıyorsun?"

Muntadhir iç çekti. "Bunu gerçekten yapıyor musun? *Şimdi mi?*" diye sordu, Alizayd'ın aralarında asılı duran bilinçsiz bedenini başıyla işaret ederek.

"*Evet.* Bu sana yalan uydurmak için daha az zaman verir."

Muntadhir yürümeyi bıraktı ve Cemşid'in yüzüne baktı.

Omuz onun asil omuzuydu. Bu, Cemşid sessizce izlerken bir iş rakibini baştan çıkarabilen ve Ghassan aleyhinde konuşan bir Daeva yazarının hapsedilmesini emredebilen Muntadhir'di. "Sesini alçalt," dedi.

tısladı. "Bizi yakalatacaksın."

Cemşid dilini ısırmak zorunda kaldı ama emirinin emrettiği gibi yaptı ve Alizayd'ın dairesine doğru ilerlerken sessiz kaldı. Kanal bahçenin bu kısmında daha vahşiydi; yüksek taş duvarlara çarpıyordu.

tersine dönmüş bir şelale halinde yükselmeden önce. Olağanüstü bir manzaraydı ve Cemşid'in vakti olsaydı durup hayranlıkla seyredebilirdi. Yine de Daevabad'ın sarayı kanlı geçmişi ve öngörülemezliğiyle çoğu insanı korkutuyordu,

intikamcı sihir, Cemşid burayı büyüleyici buldu. Bir masal kitabının sayfalarına adım atmak ve masalların gözlerinin önünde canlandığını görmek gibiydi.

Ama şu anda sadece kendisine söyleneni yapıyordu. Dairenin boş olduğundan ve başka suikastçıların bulunmadığından emin olmak için

hızlıca bir göz attıktan sonra, o ve Muntadhir

Alizayd'ı içeri taşıdı. Genç prens henüz kıpırdamamıştı ve nefesindeki afyona bakılırsa -Banu Nahri açıkça ağrı tedavisi alıyordu Cidden, yakın zamanda uyanmayacaktı.

Onu dikkatlice yatağa yatırdılar. Muntadhir bir eliyle ateşi tutuşturduktan sonra kardeşinin gömleğini kaldırarak sargılarını kontrol etti. Cemşid

Emiri Alizayd'ın sandaletlerini çıkarıp üzerine hafif bir çarşaf çekerken hiçbir şey söylemeden onu izledi. Alizayd uykusunda mırıldandı ve Muntadhir

alnına bir öpücük kondurdu. "Sen benim ölümüm olacaksın, aptal." "Evet," dedi Cemşid sakın bir sesle. "Takipçilerinden bazıları tam olarak korkuyor

Bu."

Müntehir ona bir kez daha kızgın bir bakış fırlattıktan sonra ayağa kalktı. "Gel." Alizayd'ın yatak odasından çıktılar ve Muntadhir bir minderi işaret etmeden önce kapıyı arkasından kapattı. "Otur."

Cemşit emirlere homurdandı ama oturdu. Muntadhir sürahidenden iki bardak su doldurdu ve Cemşid onun ellerinin titrediğini fark etmedi. Emir her şey kontrol altındaymış gibi davranıyor olabilirdi ama Cemşid, aşık olmak için lanetlendiği adamın duygularını okumakta, Müntehir'in onları gizlemekte olduğu kadar deneyimliydi.

Ve Muntadhir endişeliydi.

Cemşit de öyleydi. "Olanları babana anlatmamız gerekmez mi? Bu delilik. Bir suikastçı kardeşinin bağırsaklarını deşiyor ve sen Gardiyan mı? Ya dışarıda başka katiller varsa? Sırada senin için gelebilirler!"

Muntadhir fincanlardan birini onun önüne koydu. "Suikastçı Şafit'ti, değil mi? Emin misin?" diye sordu Cemşid'in sorusunu duymazdan gelerek.

"Evet." Cemşid çaldığı paltoyu açarak altındaki tuniğe bulaşan kıpkırmızı kanı gösterdi. "Güven bana."

"Ve Ali sana ondan kurtulmanı mı söyledi? Ve Nahri'den başka kimsenin onun yaralandığını bilmediğinden emin olmanı?"

"Evet."

"Lanet olsun." Muntadhir arkasına yaslandı, daha bitkin görünüyordu.

"Kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Görünüşe göre . . . Muntadhir, kişisel görünüyordu. Daha iyi bir suikastçı daha hızlı davranıp kaçabilirdi. Bu her kimse, çok acı çektirmek istemiş. Kardeşin hayatta olduğu için şanslı."

Muntadhir'in rengi soldu. "Ama şimdi öldü mü? Emin misin?"

Süleyman'ın gözü, umarım öyledir. Cemşid ayrıntıları hatırlamak için kendini zorlarken bir ürpertiye bastırdı. Alizayd'ın hırıltılı emri ve mide bulandırıcı

Suikastçının cesedi uzaktaki göle çarptığında sıçradı. Adam ölmüş müydü?

Yoksa Cemşid onu daha da acımasız bir sona mı göndermişti?

Bu soru onu hasta etmişti. Ama o bir askerdi ve bunun için kaydolmuştu, öyle değil mi? Kraliyet ailesini korumak ve onları tehdit edenleri öldürmek?

Olmak istediğin şey bu mu? Bir katil mi?

"Cemşid?" Muntadhir endişeli bir sesle sordu. Bu Cemşid için bir endişe miydi yoksa yarım kalmış bir iş miydi, Cemşid bilmek istediğinden emin değildi.

Boğazını temizledi. "Kardeşin suikastçının kafasını ezdi, boğazını bir teleskop merceğiyle kesti ve sonra cesedi göle atmamı emretti." Cemşid emirinin bakışlarını tuttu. "Suikastçı öldü. Bundan eminim. *Şimdi* bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Muntadhir'in yüzü anında kapandı. "Bir aile meselesi. Halledemeyeceğim bir şey değil."

Cemşid daha da sinirlenerek, "Ama *sen* halletmedin," dedi. "Benim Banu Nahida'm halletti. Ve eğer başı belaya girerse-"

"Yapmayacak. Sana söz veriyorum. Ne sana ne de Nahri'ye bu yüzden bir zarar gelmeyecek. Babamın kulağına bir şey giderse, ikinizi de korurum."

Bu Cemşid'in biraz daha iyi hissetmesini sağladı ama endişelendiği tek kişi Nahri değildi. "Ya sen? Ben senin muhafızlarının kaptanıyım. Sen de Benden bir şey saklıyorsun, biliyorum. Gerginsin, dikkatin dağınık ve-"

"Geziri katili, Kahtani düşmanı, bin yıllık bir Afşin var. benim şehrim. Tabii ki gerginim!"

"Bu Darayavahuş gelmeden önce başladı," diye ısrar etti Cemşid.

"Kardeşin saraya geri döndüğünden beri garip davranıyorsun."

Muntadhir gözlerini kaçırarak nefes verdi ve Cemşid onu sarsma isteğine karşı koymak zorunda kaldı. "Bana *güvenebilirsin*. Eğer bir şeyler dönüyorsa

Alizayd . . ."

"Yok."

"Muntadhir, insanların ne dediğini biliyorsun-"

"O zaman yanılıyorlar," diye tersledi Muntadhir. "Ali'ye hayatım pahasına güveniyorum ve bu konuşma burada bitmiştir."

Birkaç yıl önce, Muntadhir'in emrindeki sıcaklık Cemşid'in özür dilemek için dizlerinin üzerine çökmesine neden olurdu. Emir Muntadhir nadiren

samimi konuşurdu.

Öfkeliydi; bağışlayıcı ve güler yüzlü bir adamdı. Ona ihanet ederseniz, muhtemelen eşiniz, servetiniz ve eviniz olmadan uyanırdınız.

-Ama uyanırdınız, ki bu da kralın hoşuna gitmeyen biri için beklenenden daha fazlasıydı.

Cemşid yine de dizlerinin üzerine çökmeyecekti. Muntadhir suikast girişimi hakkında konuşmak istemiyor muydu? *İyi o zaman.* Cemşid'in tartışabilecekleri başka konular da vardı. "O halde, eğer Alizayd'la ilgili endişelerinden gerçekten kurtulduysan, belki de bahçede başladığımız, Hanzada'yı ziyaret etmem için beni ekmenle ilgili konuşmaya geri dönebiliriz."

Muntadhir gözlerini tavana kaldırdı. "Gerçekten de kavga etmek için sabırsızlanıyorsun."

Kavga için sabırsızlanıyordu ... ama bu adam onu kıpkırmızı yaptı. Cemşid fincanını yere bıraktı ve Muntehir'in kafasına fırlatma arzusuyla savaştı. "Bana yalan söyledin. Seni üç aydır görmüyorum ve sonra beni çatıda bırakıp sarhoş olmaya gidiyorsun-"

"Döndüğümde ilk durağım sizdiniz! Tanrım, Dara'yla çölde yürüdükten sonra pratikten biraz uzaklaştığımı biliyorum, ama bu öğleden sonra sana sürpriz yaptığımı hatırlıyoursundur herhalde?"

Muntadhir'in Cemşid'e attığı bilmiş bakış Cemşid'in bir yanını eritirken bir yandan da öfkesini körükledi; bu, kraliyet aşığının mükemmel olduğu bir etkiydi. Cemşid o öğleden sonrayı çok iyi hatırlıyordu. Bir işi varmış gibi davranan Muntadhir

Cemşid'e sürpriz yapmak için kraliyet alayından sessizce uzaklaştı.

Pramukh'ların evi. Kaveh dışarıdaydı, hizmetkârlar kolayca kovuldu ve emirinin tozlu seyahat kıyafetleri ve aşırı uzamış sakalıyla uyumsuz ve yine de son derece çekici görünmesinin ani şoku ... belki de ikisi de olması gerektiği kadar ihtiyatlı davranmamıştı.

Ve yine de anı, asla sahip olamayacakları o değerli samimiyet ve evcimenlik dilimi - Cemşid'in sade yatağında uzanmış Muntehir, Aynı leğenden çamaşır yıkamak, atıştırmalık bir şeyler bulmak için mutfağa gizlice girmek -Muntadhir'in kendisi az önce onu paramparça etmişti.

"Bu kadar mı yani?" Cemşid sordu. "Seni öğleden sonra alırım, Akşam Khanzada, yarın sabah yıldızlı gözlü bir diplomat... Beni ekmene şaşmamalı. Hepimizi bir arada tutmak zor olmalı. Sen ek bir sekreter tutmalı."

"Yeterince yüksek bir maaş olmazdı." Cemşid ona ters ters bakınca Muntehir barış işareti yaparak ellerini kaldırdı. "Dinle, özür dilerim, tamam mı?"

Haklısın ve özür dilerim. Seni o şekilde çatıda bırakmamalıydım. Babamla yaptığım bir kavga yüzünden dikkatim dağılmıştı ama bu bir mazeret değil."

Muntadhir'in gri gözlerindeki yarı alaycı şaka Cemşid'in kalbini parçaladı ama Cemşid onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermiyordu. "Peki ya Khanzada? Afşin'le gittiğinde bana her şeyin bittiğini söylemiştin. Yapmazdım. Yani, bu öğleden sonra-" Cemşid kelimeleri bulmakta zorlandı. "Seninle bunu yaşadıktan sonra ona gitmeni izleyemem."

Muntadhir acı çekmiş görünüyordu. "Onunla ilişkiyi henüz bitiremem. Cemşid, sarayın yarısını her gece salonuna topluyor, sırlarını öğrencilerine döküyor. Böyle bir zekayı görmezden gelemem."

"Elbette hayır," dedi Cemşid, sesi boş çıkıyordu. "Daevabad önce gelir."

Müntehir irkildi ama hiçbir şey söylemedi. İkisi de uzun bir süre ve aralarına yayılan gergin sessizlik Cemşid'i parçalara ayırdı. Eğer bu aşksa -başkasını incitme korkusuyla kendi acısını dindirmek- değerli olduğu kadar korkunçtu da. Öfkelenmek istedi

Muntadhir'e *kimsenin* öfkelenmediğinden emin olmak istediği kadar.

Muntadhir ayağa kalktı. Duruşundaki sertlik, şüphesiz sinir bozucu olacak emirvari bir şey söylemek üzere olduğunu gösteriyordu. "Daevabad her zaman önce gelir," dedi yumuşak bir sesle. "Öyle olmalı. Sana kalbimden ve sadakatimden daha fazlasını sunamam Cemşid. Ben Bu konuda her zaman dürüst olmaya çalıştım."

Öyle yapmıştı. Cemşid'in Muntadhir'i suçlayamayacağı bir şey varsa, o da Muntadhir'in Daeva sevgilisinin krallığı ve ailesiyle kıyaslandığında nerede durduğu konusunda her zaman dürüst, acımasızca dürüst olmasıydı. Muntadhir'in savurgan ve dikkatsiz olabileceği her şeye rağmen -parayla, şarapla, kalplerle- Cemşid'e karşı temkinli davranmıştı. Muntadhir'in peşine düşen *Cemşid*'di. Emir'in kuyularını yıkan *Cemşid*'di. duvarlar inşa ettiler ve ilk öpüşmelerini başlattılar, yüz­süzce görmezden geldiler Muntadhir'in uyarıları. Cemşid'in Daevabad'ın sarayının acımasızlığı hakkında, yönetmeleri gereken bir şehirde dövülmüş, zulüm görmüş bir halka ait olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında öğrendiği her şeye rağmen... bir parçası hâlâ efsaneler ve romantizmle büyümüş Zariaspa'lı bir taşra çocuğuydu.

"Kaçabiliriz," dedi yarı şaka. "Dünyayı keşfeder ve atalarımız gibi insanların sırtından geçiniriz."

Muntadhir ona kırık bir gülümseme verdi. "Beni giydirmek için bir hizmetli ekibim var. Sence vahşi doğaya nasıl uyum sağlarım?"

Sana öğretirdim. Seninle birlikte olmak için her şeyi yapardım ve seni görevlerinden kurtulmuş ve bu şehrin korkunç, ölümcül siyasetinden güvende görmek isterdim. Ama Cemşid bunu söylemedi. Cevabı zaten biliyordu.

Önce Daevabad geldi.

Müntehir hâlâ gözlerinde Cemşid'in hoşlanmadığı bir çaresizlikle ona bakıyordu. "Cemşid, görevlerim hakkında. Sen Kaveh'ten duymadan önce sana söylemem gereken bir şey var. Babamla olan kavga ..." Muntadhir boğazını temizledi. "Senin Banu Nahida'nla ilgiliydi."

"Peki ya o?"

"Onunla evlenmemi istiyor."

Cemşid topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Onunla *evlenmek* mi? Ama bu çok saçma," diye mırıldandı, daha kelimeler beynine tam olarak yerleşmeden itiraz etti. "O bir Nahid. Sen bir-"

"Ne?" Muntadhir irkilerek doğruldu, yüzünde şaşkın bir acı vardı. "Bir cin mi? Bir kum sineği mi?"

Cemşid geri adım attı, kutsal Nahidlerinden birinin Cenevreli olmayan biriyle evlenme ihtimalinden ne kadar çabuk ürktüğünden utandı. Elbette bu bir olasılık olmalıydı. Bu ideal bir ittifaktı ve Daevalarla arasını düzeltmek için çaba sarf eden birkaç kraldan biri olan Ghassan'ın varisini Banu Nahida ile evlendirmek istemesi son derece mantıklıydı.

Ama o onların değil. Banu Nahri bir mucizeydi, bir *Daeva* mucizesi. Onun Daevabad'a Afşin'in yanına gelişi kabilelerini heyecanlandırmıştı. O bir lütuftu, daha parlak bir gelecek vaat ediyordu. Ve Cemşid onu *sevmişti*. Esprili, komik ve biraz da ürkütücüydü ama Cemşid onu seviyordu.

Onun Ghassan'ın piyonu haline geldiğini görmek istemiyordu.

"Onunla evlenemezsin," dedi Cemşid tekrar, daha ısrarlı bir şekilde. "Bu doğru değil. Daevabad'a daha yeni geldi. Baban tarafından hemen öğütülmeyi hak etmiyor."

Muntadhir'in gözleri parladı. "Karımın 'öğütülmesine' izin verecek türden bir koca olduğumu varsaydığın için teşekkürler." Bir eliyle de yüzükler, annesinin anısına taktığı sade altın yüzük. Muntadhir'in zarif elleri vardı, parmakları nasır tutmamıştı. Cemşit onun ellerini severdi; parmaklarını sessizce birbirine geçirmek yakınlaşmalarının ilk biçimiydi: Müntehir'in, kendisini bu durumdan kurtarmak için Cemşit'e ihtiyaç duyduğunun bir işaretiydi.

Hangi duruma karışmış olursa olsun.

Sonra bu evliliğin çok daha kişisel bir bedeli olduğu anlaşıldı. Nahri, Cemşid'in Banu Nahide'siydi. Muntadhir'le evlenirse . . .

Cemşid bunu yüksek sesle fark ederek, "Biterdik," dedi. "Bu ... aramızdaki her neyse. Bitmesi gerekirdi. O benim Banu Nahida'm; ona bu şekilde ihanet edemem."

Muntadhir'in yüzünde şaşkınlık yoktu, sadece teslimiyet vardı. Elbette emiri tüm bunları çoktan çözmüş olmalıydı.

"Evet," dedi sessizce. "Ben de öyle hayal etmiştim."

Cemşid hasta olacakmış gibi hissetti. "Onunla evlenmek istiyor musun?"

Muntadhir'in ifadesindeki belirsizlik her şeyi anlatıyordu. "Hayır. Ama bu kabilelerimiz için yeni bir başlangıç olabilir. Bunu düşünmezsem bencillik ediyormuşum gibi hissediyorum."

O halde bencil ol, demek istedi Cemşid. Bağırarak. Ama yapamadı. Muntadhir maskesini kolay kolay bırakmazdı ve şu anda yıkılmıştı. Cemşid'in, kendisi olmasaydı Muntehir'in çoktan kabul etmiş ve krallığının iyiliği için siyasi bir evliliğe razı olmuş olacağından hiç şüphesi yoktu.

Her zaman siyasi bir evlilik yapacaktı. Muntehir, Cemşid'in sayamayacağı kadar çok kez kalbini kırmış olabilirdi ama içlerinde seçme şansı olan tek kişi Cemşid'di. Muntehir kaderinden asla kaçamayacaktı. Cemşid kaçabilirdi. Görevini bırakmak ya da Zariaspa'ya geri dönmek isteseydi, diller dolaşacak, babası öfkelenenecekti ama bunun gerçek bir sonucu olmayacaktı.

Muntadhir tekrar konuştu. "Umarım bu durum sana fazla gelirse, yine de sana göz kulak olacağımı biliyorsundur. Bu bizim ... iyi olmamıza bağlı değil." Kelimelerin üzerinde tökezledi, sesi alışılmadık derecede gergindi. "Sana başka bir iş bulabilirim. Ne istersen, nerede istersen. Para konusunda endişelenmene gerek kalmaz ya da-"

Ah, aşkım. Cemşid'in öfkesi eridi. "Hayır." Aralarındaki mesafeyi kapattı ve Muntadhir'in elini tuttu. "Az önce biri Kahtani prenslerinden *birine* suikast düzenlemek için saraya girdi ve Afşin, Daevaları çok kızdırdı. Senin yanından ayrılmayacağım."

"Benim koruyucum." Muntehir ona küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi ve Cemşid'in elini ağzına götürdü. Parmak eklemlerini öptü. "Belki sen benim Afşin'im olabilirsin."

Cemşid Muntehir'i kendine çekti. Kollarını ona doladı ve Muntehir sonunda titrek bir nefes vererek onun kucağında rahatladı. Cemşid yavaşça sarığını çıkardı ve parmaklarını Muntehir'in saçlarında gezdirdi.

"Biliyor musun, ben gençken bunu son derece romantik bir karşılaştırma olarak görürdüm."

"Tabii ki yapardın." Ama Cemşid diğer adamın sesinde bir tereddüt duydu. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

Muntadhir, Cemşid'in yüzüne bakmak için oradan ayrıldı. "Afşin Daevaları kızdırdı da ne demek?"

Cemşid, Dara'nın ziyafet sofrasının yanında duran minderlere yaslanıp etrafını saran Daeva soylularının büyülenmiş yüzlerine sırtarak bakmasını izledi.

Afşin gülerek, "Beni atımdan düşürdü," dedi. anlattığı hikâyeye devam etti. "O lanet şeyi zar zor gördüm. Bir an okçuluk yarışmasından önce yayımı inceliyordum; sonra, uçan bir taş bulanıklığı ve-" Ellerini birbirine vurdu, sonra pişmanlıkla başını salladı. "Üç gün sonra Nahid'in hastanesinde uyandım. Yıllardır ilk Navasatem'imi dört gözle bekliyordum ve Çoğunu hasta yatağında, kafatasımın yeniden birleştirilmesiyle geçirdim."

Kaveh'in en eski tanıdıklarından biri olan ve Cemşid'in gülümsediğini hiç görmediği sert bir adam olan Saman Paşanur öne doğru eğilmiş, bir çocuk kadar heyecanlı görünüyordu. okul çocuğu. "Sizi vuran gerçekten bir shedu muydu?"

Dara kıkırdadı ve hurma şarabını aldı. Birkaç ay önce Cemşit'in tanıdığı hiç kimse hurma şarabı içmezdi. Şimdi arkadaşlarının yarısı buna yemin ediyordu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Dara. "Benim zamanımda bile, herhangi birimiz gerçek bir shedu görmeyeli yüzyıllar olmuştu. Bana çarpan bir heykeldi, saray duvarlarını kaplayanlardan biri. Bir Baga Nahid onları büyüleyerek arenanın üzerine alevler püskürtmeyi umuyordu." Hüzünle gülümsedi. "Keşke gençliğimin Daevabad'ını görebilseydiniz, dostlarım. Bir kadının geceleri tek başına yürüyebileceği kadar güvenli sokakları olan bir mücevher, bahçeler ve kütüphaneler cennetiydi."

"O yolu tekrar yapacağız," dedi Saman hararetle. "Bir gün. Artık Yaratıcı bize bir Banu Nahida geri verdiğine göre, her şey mümkün."

Bu yeni bir başlangıç olabilirdi. Ancak Cemşid bu tür hayaller konusunda da gerçekçiydi ve Muntadhir'in sözleri aklına geldikçe rahatsız bir şekilde kıpırdandı onu. Etrafındaki Daevaların hayalini kurduğu türden bir zafer çağının Geziri kralları için yeri olmadığını biliyordu.

Yine de Afşin'i izlemekten kendini alamıyordu. Cemşid onun diğerlerini büyülemesine karşı bağışık değildi. Dara'nın oturduğundaki, sırtısındaki ve gülüşündeki rahatlık ve güven. Açık açık nostalji yaparken Nahid Konseyi ve Daevabad'ın işgalden önceki günleri hakkında şiirsel.

Onlardan korkmuyor. Bu, pek çok aptal genç Daeva'nın evlerinin güvenliğinde Gezirilerle alay ederken övünebileceği bir duruştu. Ama Dara'nın yaptığı gibi değil. Afşin övünmüyordu. Gösteriş yapmaya çalışmıyordu. Ghassan'ın rejiminden korkmuyordu. Bir cin askerinin gözlerinin içine bakma "suçu" yüzünden Kraliyet Muhafızları tarafından dövülmemiş ya da politik olarak açık sözlü bir ebeveyni kaybolmamıştı. Dara diğerleri gibi ezilmemiş, onların sözlerini dinlemek ve başlarını eğmek üzere yetiştirilmemişti.

Büyüleyiciydi. Jamshid, Daevas'ı suçlayamazdı. Afşin oraya yerleştiğinden beri Pramukh'ların evine akın ediyorlardı. Dara'nın sözleriyle uyusmak kolaydı. İnsanlarının efsane olduğu bir dünya hayaliyle.

"Kahtaniler etrafını sarmışken sarayda sıkışıp kalmayan Banu Nahri -" Bu sözler Cemşid'i yeniden dikkat kesilmeye itti. Bu onun başka bir Babamın tanıdıkları, Kraliyet Kütüphanesi'nde bir akademisyen. "Her öğleden sonrasını o timsah prensle birlikte geçiriyor. Cinler şimdiden onu dönüştürmeye, dinimizden ve kültürümüzden uzaklaştırmaya çalışıyor."

"Onlara şans diliyorum," dedi Dara sert bir sesle. "Banu Nahri'nin bir Zülfikar'ı kırabilecek bir iradesi var. Onu hiçbir şeye ikna etmek mümkün değil." Ama kısa bir süre için sıkıntılı görünüyordu. "Prensler arasındaki ilişkiler . . . insanların aralarında sözünü ettiği bu ittifak kesinlikle abartılı. Muntadhir ve Alizayd bariz rakipler gibi görünüyor."

"Öyleler." Yine bilgindi, yüz ifadesi heyecanlıydı ... ya da Belki de sarhoştı. "Emir Muntadhir'in, kardeşinin bir savaşçı olarak yetiştirilmemesi için krala yalvardığını ama Kraliçe Hatset'in müdahale ettiğini söylüyorlar. Hepimizi felakete hazırlıyorlar."

Cemşid hangi ihtimalin daha gülünç olduğundan emin değildi: Ghassan'ın herhangi biri tarafından korkutulması mı, yoksa gizliliğiyle nam salmış Kahtani asillerinin aile çalkantılarını yabancılara anlatıyordu. Yine de bu tür konuşmaları muhtemelen bastırması gerektiğini biliyordu. Kaveh burada olsaydı, birkaç haince yorumu daha önce sustururdu. Kaveh'le birlikte yemek yiyen neredeyse

Bu gece onları dinleyen bu kadar çok kulak varken kimse rejim hakkında rahatça konuşamazdı.

Ama babası saraydaydı ve Cemşid kendini parçalanmış hissetmekten yorulmuştu. Halkı ve emiri arasında. Saman tekrar cinler hakkında söylenmeye başlayınca Cemşid oradan ayrıldı. Yerini hemen kaptılar, herkes ünlü Afşin'e yaklaşmaya çalışıyordu. Kimse onun gittiğini fark etmemiş gibiydi ama Cemşid görmezden gelinmeye alışkındı.

Dışarıya, ahırların önündeki avluya çıktığında daha rahat nefes alıyordu. Babasının büyük vezirliğe yükselmesiyle birlikte, saraya yakın, şehrin dış duvarına yaslanmış, bahçeden uzak, büyük ve iyi döşenmiş bir konak gelmişti. Burası Zariaspa değildi ve asla da olmayacaktı ama Adanın ormanlarından esen temiz hava ve çiçek kokuları Cemşid bir an için şehirden kaçtığını hayal etti. Şu anda tepedeki patikalarda yıldızların altında bir gezinti yapmak için her şeyi yapardı ama elbette Daevaların gün batımından sonra şehir surlarının dışına çıkmasına izin verilmiyordu.

"Size katılabilir miyim?"

Cemşid atladı. Bu Afşin'di. Buradaki zemin çakıl taşlıydı ama Dara her nasılsa tek bir ses çıkarmadan yürüyor, adımları fark edilmiyordu.

Cemşid, "Oradaki dinleyicileriniz kadar iyi bir arkadaş değilim," diye uyardı.

Dara homurdandı. "Bunun bir performans gibi hissettirdiği tek kişinin ben olmadığımı bilmekten memnunum."

Cemşid kızardı. "Öyle demek istemedim."

Ama Afşin sadece gülümsedi. "Özür dilemenize gerek yok, Pramukh. İster inanın ister inanmayın, dürüstlüğünüzü ferahlatıcı buluyorum." Ahıra yaklaştı ve dilini şaklatarak cebinden bir avuç şeker çıkardı.

Atlarının hızına bakılırsa -babasının yaşlı atı bile

Cemşid, Dara'nın onları şımartmayı alışkanlık haline getirdiğini tahmin ediyordu. "Siz modern Daevalar o kadar süslü ve göz alıcısınız ki bu beni sinirlendiriyor. Gergin olduğumda çok fazla konuşuyorum. Siz bir grupsunuz ve ben dilimi tutamıyorum."

Cemşid duyduklarına inanamıyordu. "Göz kamaştırıcı mıyız? Tapınakta kendi kişisel mabediniz var!"

Dara güldü. "Daha basit bir zamanda inşa edilmiş bir tapınak, inan bana. Dünyanın dört bir yanından gelen yiyeceklerle dolu tüm bu ziyafetler, ipekleriniz, mücevherleriniz ve daha neler neler... Tüm bu dedikoduları ve politikayı bir kenara bırakın. Kendimi hiç bu kadar sıkıcı hissetmemiştim, başka bir yüzyıldan gelen gafil bir gezgin olarak bu partilerde olduğumdan daha fazla."

Cemşid de çitin yanında ona katıldı. "Sanırım bin dört yüz yılda çok şey değişiyor."

"Bu değişimin de ötesinde," dedi Dara yumuşak bir sesle. "Bu tamamen yeni bir dünya." Diğer adamın sesindeki hü­zün onu şaşırtmıştı ama o sırada

Cemşid onun bakışlarıyla karşılaştı, Afşin utançtan kızarmış bir halde başını sallamaya başlamıştı bile. "Bağışlayın beni. İçkiyi fazla kaçırdığımda kara kara düşünmeye meyilliyimdir ve sizin hurma şarabınız benim alışık olduğumdan *çok* daha sert."

"Daevabad gerçekten dediğiniz gibi miydi?" Cemşid sordu. "Hayal bile edemiyorum. bırakın bayramlarımızı bu kadar açık bir şekilde kutlamayı, bugünlerde Şafit bölgesinde tek başımıza yürüyebiliyoruz."

"Hepsi ve daha fazlasıydı. Ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum Daevabad'da buldum ama geri döndüğüm ilk gün bir şafit güruhunun Daeva Mahallesi'ne girmesini engellemek zorunda kalmak hiç de ilham verici değildi."

"Seni pek etkilemişe benzemiyor," diye cevap verdi Cemşid. "Çok ... korkusuz görünüyorsun."

"Korkmuyormuş gibi görünüyorsam, bunu saklamakta çok tecrübeli olduğum içindir. Yolculuğum boyunca cin kralınızın beni zindanda çürümeye mi göndereceğini yoksa idam mı edeceğini düşündüm. Ve Banu Nahida'm için korkuyorum," diye itiraf etti Dara. "Çok korkuyorum. O sarayda kapana kısıldığı, sinsice konuşan, göz alıcı cinlerle çevrili olduğu her an onun için korkuyorum."

"Çok yetenekli görünüyor. Daha önce söylediğin gibi zeki ve iradeli."

Dara pek rahatlamış görünmüyordu. Cemşid onun atlardan birini son bir kez okşamasını izledi. "İnsanların senin hakkında kötü konuşmasından hoşlanmıyorsun.

Qahtanis, fark ettim."

Konunun değişmesi onu bir an için şaşırttı. "Hayır, tanımıyorum," diye itiraf etti Cemşid. "Onlar hakkında kötü konuşmanın tehlikeli olmasının ötesinde, Emir Muntadhir'i yakın bir kişisel dost olarak görüyorum."

"Yakın bir arkadaştan korkmak garip bir şey gibi görünüyor." Cemşid boğazını temizledi. "Karmaşık bir durum."

"Hiç şüphesiz." Dara dönüp ona baktı. "O iyi bir adam mı?"

Evet. Ama Cemşit dilini tuttu, Dara'nın ona ne kadar dikkatle baktığını kaçırmadı. O bir politikacının oğluydu; sohbetin nasıl değiştiğini biliyordu. duyduğunda. "Onunla seyahatten yeni döndün. Bir fikir edinmek için yeterli zamanınız olmadı mı?"

"Evet. Ölümünden dönen bir düşmanla barışı korumaya çalışan zeki bir diplomatın. Onu daha iyi tanıyan birinin fikrini almak istiyorum."

Bunu bana neden şimdi soruyor? Dara, Ghassan'ın Nahri ve

Muntadhir'le evlenmek istediğine dair söylentileri duymuş olabilir miydi?
Bu ihtimal

Cemşid ürperdi; Afşin'in Banu Nahida'ya karşı hissettiği duyguların görevin ötesinde olduğu, onunla vakit geçiren herkes için açıktı.

"Evet," dedi sonunda. "Muntadhir iyi bir adam ve çok yetenekli bir emir, bunlar her zaman birbirini tamamlayan şeyler değil. Ama iyi bir kalbi var ve

halkı ve krallığı için doğru olanı yapmaya çalışır." "İçkiye karşı bir zaafı var."

Cemşid kendini Muntadhir'in adına öfkelenirken buldu. "Bunu az önce hurma şarabının etkisinde olduğunu itiraf eden adam söylüyor."

Dara'nın parlak gözleri dans etti. "Ah, bu kadar savunmacı olduğuna göre onunla gerçekten dost olmalısın! O zaman sana başka bir şey sorayım Cemşid e-Pramukh ve aynı samimiyetle cevap vermeni rica ediyorum. Sence halkımız için iyi bir kral olacak mı?" Cemşid ağzını açtığı anda Dara elini kaldırdı. "Hayır, bir arkadaş olarak cevap verme. Bunu bir düşün. Bana bir Daeva erkeği olarak söyle."

Bana bir Daeva erkeği olarak söyle. Halkını özgürleştirmek için savaşıyor ve ölen Afşin'den gelen bu sözlerin arkasında bir ağırlık vardı. Jamshid

Muntadhir'in iyi bir kral olacağını düşünüyor muydu? Garip bir şekilde bu soruyu daha önce hiç objektif bir şekilde düşünmeye zorlamamıştı kendini. Cemşid'in ne düşündüğü önemli değildi.

diye düşündü; Muntadhir kral olacaktı ve Cemşid aşık olmadan önce bile ona yemin etmişti. Bu daha çok Cemşid'in ona elinden gelen en iyi kral olması için yardım etmek istemesiyle ilgiliydi. Ve Muntadhir iyi bir insandı. Doğru olanı yapmaya çalışırdı.

Tabii doğru olan Ghassan'ın istediği şey değilse. Cemşid Nahri'yi düşündü. Bu kraliyet evliliğinde söz sahibi olacak mıydı? Muntadhir'in umurunda olur muydu? Himaye ettiği Daeva sanatçıları ve şairleri toplum içinde yanlış bir şey söylediklerinde onları kurtarması için Muntadhir'e kaç kez yalvarmıştı? Kaveh sarayda hakarete uğradığında Muntadhir'in başını eğip dilini tuttuğunu kaç kez izlemişti? Arkadaşları Cin arkadaşları sarhoş olup Cemşid'e gerçekten ibadet edip etmediğini sordular. Alevler mi? Cemşid Muntadhir'i tanıyordu. Muhtemelen herkesten daha iyi. Ona hizmet ettiği ve onu sevdiği her yıl, Muntadhir'in kıvılcımının - iyiliğinin- babasının öfkesinin altında daha da söndüğünü gördü, amansız baskı.

Cemşid tereddütle, "Eğer kral olursa ... er ya da geç," dedi. "İyi niyetli ama ailesi üzerinde büyük bir baskı var. Bence babası onu kendi suretinde şekillendirmeye kararlı. Ve Alizayd ile, ne kadar erken ardıllık teyit edilirse o kadar iyi olur."

Dara başını eğdi, tüm bunları değerlendiriyor gibiydi. "Birinin Ghassan'ı öldürmesi gerekiyor gibi görünüyor."

Kan Cemşid'in yüzünü terk etti. "Ne? *Hayır*. Öyle değil-"

Dara kahkahalara boğuldu. "Ah, ama yüzün! Bu bir şakaydı dostum!" Cemşid'in sırtına öyle bir vurdu ki neredeyse ayakları yerden kesilecekti. "İyi ki bir Nahid değilsin, yoksa emrini yerine getirmek için uçardım."

"Bu bir emir değildi," dedi Cemşid zayıf bir sesle, Dara'nın ne kadar içtiğini ve bu son derece tehlikeli fikrin aklında kalıp kalmayacağını merak etmeye başlamıştı. "Ben sadece-"

"Afşin?" Pramukh'un hizmetkârlarından biri yerleşkenin arka tarafına açılan girişten dışarı çıktı. Cemşid'i görünce başıyla selam verdi. "Bölmek istemezdim lordlarım. Afşin için bir davet vardı, bizzat bir kadın tarafından teslim edildi."

Cemşid, Dara'ya mektubu uzatırken adama baktı ve ses tonundan şaşırıldı. "Bir kadın mı?"

Hizmetkâr bakışlarını onunkilerle buluşturdu, gözlerinde bilmişlik vardı. "Khanzada'nın salonundan bir haberci."

Oh, Yaradan aşkına . . . "Khanzada Afshin'e bir davetiye mi gönderdi?"

Diğer adam "beni bu işe karıştırma" der gibi bir bakışla başını salladı. "İletmenin en iyisi olacağını düşündüm." Tekrar eğildi ve gitti.

Dara parşömenle oynadı. "Kim bu Khanzada?"

Dara, Pramukh'larda arkadaşlarıyla yediği basit bir akşam yemeğinden büyülenmişse, Cemşid'in Khanzada'nın müstehcen derecede zengin patronlardan, dünyaca ünlü şovmenlerden ve sihirbazlardan oluşan ışıltılı salonunu nasıl tarif etmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu, suçlular ve seks.

"Agnivansha'dan ünlü bir şarkıcı ve dansçı," diye yanıtladı Cemşid sonunda. "Daevabad'a yeni geldi. Oldukça ünlü bir salon işletiyor. şehrin soyluları arasında popüler."

Dara kaşlarını çattı, kararsız görünüyordu. Az önce Daevabad'ın kralını öldürmekle ilgili şaka yapan ve muhtemelen evdeki herkesi beş dakika içinde öldürebilecek bir adamın yüzünde görmek garip bir ifadeydi.

Davetiyeği Cemşit'e uzattı. "Benim için okur musun?"

Cemşid isteksizce parşömeni açtı ve aşırı süslü kelimeleri tararken kaşlarını çatmamak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Sizinle tanışmaktan onur duyacağını söylüyor."

bu gece varlığınıza evini şereflendirirsiniz. Özel bir performans sergiliyorlar."

"Gösteri mi? Bu gece mi?"

"Bu gece." Cemşid kağıdı geri uzattı. "Sen ünlüsün Afşin," diye ekledi Dara şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Muhtemelen senin bazı hayranları takip edecek."

Dara düşünceli görünüyordu. "Agnivanshi Mahallesi'ne hiç gitmedim."

"Gerçekten mi? Ama burada büyüdün."

Dara mahcup bir sesle, "Bize pek çok şey için izin verilmedi," dedi. Parşömeni paltosunun içine koydu. "Benimle gelir misin?"

Cemşid önce onun ne demek istediğini anlamadı, sonra Afşin'in yeşil gözlerindeki umut dolu bakış dehşet verici bir hal aldı. "Bekle, Khanzada'ya mı gitmek *istiyorsun*?"

"İlgimi çektiğini itiraf etmeliyim. Ben ..." Dara kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Görmediğim, deneyimlemediğim o kadar çok şey var ki. Kendimi kendi şehrimde bir yabancı gibi hissediyorum, at gözlüklerimle ortalıkta dolaşıyorum."

"Khanzada'nın salonunun aradığınız türden bir deneyim olduğundan emin değilim. Endişelendiğiniz dedikodular ve ölümcül politikalar mı? Bunlar onun üstün olduğu şeyler. Kendini hanedanları deviren ve servetleri mahveden türden sırları ortaya çıkarmaya adanmış koca bir fahişe ekibi var."

Dara hiç de korkmuş görünmüyordu. "Sizi temin ederim, onun fahişeleriyle pek ilgilenmiyorum. Ama Agnivanshi Mahallesi'ni görmek ve biraz müzik dinlemek istiyorum. Siz Daevabadi erkeklerinin gecelerinizi nasıl geçirdiğini öğrenmek için. Lütfen," dedi tekrar, açık bir yalvarışla Cemşid'e bakarak. "Sensiz kendimi aptal durumuna düşüreceğimden eminim."

Cemşid, akşamını geçirmek için çok iri yarı -zaten çakırkeyif- ölümcül bir savaşıya bakıcılık yapmaktan daha kötü birkaç yol düşünebilirdi. Kolunun uzunluğundaki şikayetler ve ondan nefret eden bir kadının salonunda. Ve bunların hiçbirisi Muntadhir'in varlığını hesaba katmıyordu bile.

Ama Muntadhir muhtemelen orada olmayacak. Kardeşine yapılan saldırıdan beri Muntadhir içine kapanmış ve depresyondaydı. Mahkemeden sonra dairelerine ve harem bahçesine çekiliyordu, Cemşid'in gidemeyeceği yerlere.

Davet edilmeden takip edin.

Dara da çok hevesli görünüyordu. Jamshid çok güzel bir ünlü Afşin'in insanların kutladığından farklı bir resmiydi. Dara farklı bir

dünyada kısa ve boğucu bir hayat yaşamış, yalnız ve şaşkın olduğu bir dünyaya geri dönmüştü. Cemşit onu müzik dinlemeye götürebilirdi,

Bir yeniliğe hayret edin ve kimsenin onu dans pistinin altındaki odalardan birine çekmediğinden kesinlikle emin olun.

"Pekâlâ," diye homurdandı Cemşid. "Ama sadece kısa bir süre için."

Her şey çok yanlış gitmişti.

Cemşid koridorda revire doğru koşarken zihni dönüyordu. Sanki bütün gece şehirde bir ileri bir geri koşturmuş gibi hissediyordu. Dara'yla birlikte Khanzada'nın salonunda geçirdikleri talihsiz akşam için. Babasını Afşin'in çok çirkin ve çok aleni kavgası konusunda uyarmak için eve dönüyordu. Muntadhir. Ve sonra atının onu götürebileceği kadar hızlı bir şekilde saraya, Darayavahoush'un saraya girdiğine dair vahşi söylenti geldiğinde ve Nahri ile Alizayd'ı kaçırdı.

Bu mümkün değil. Evet, Müntehir'le olan kavga kötü olmuştu ve açıkçası Cemşid'in tipik olarak saygı duyduğu iki adamı kötü yansıtıyordu. Ama Elbette bu, Darayavahuş'u böylesine düşüncesizce bir şey yapmaya ikna etmeye yetmezdi. Elbette bu şehirdeki güç dengesinin ne kadar hassas olduğunu ve Banu Nahida'yı kaçırmanın - Ghassan'ın en küçük oğlundan bahsetmiyorum bile - kralın gazabını ölümcül bir gösteriyle tüm Daeva'nın üzerine davet edeceğini *biliyordu*.

İntikam.

Bu bir söylenti olmalıydı. Cemşid revire varana kadar kendi kendine bunu söylemeye devam etti.

Her yer askerlerle doluydu. Jamshid'den daha fazla asker sığabileceğini düşünmüştü, o kadar çok asker vardı ki bedenlerinin duvarının ötesini zar zor görebiliyordu. Muntadhir'e hizmet etmek Cemşid'e Odadaki tek Daeva olma konusunda epey tecrübeliydi, ilerlerken kendisine yöneltilen nefret dolu bakışlar kanını dondurdu. Burada hiç tanıdık yüz yoktu. Bu askerler gerçek Citadel adamlarıydı.

Alizayd'ın adamları. Prenslerinin son direnişini gösterdiği revir ise harabeye dönmüştü. Neredeyse tüm mobilyalar parçalanmış ve perde lime lime olmuştu. Enkaz parçaları hâlâ için için yanıyordu ve kan -Birçoğu parıldayan bir taş sütunun üzerine sıçramıştı.

Cemşid donakaldı; Gassan'ın kendisi kanlı sütunun önünde duruyordu. Muntadhir onun yanındaydı, utanç içinde başını eğmişti ama Cemşid'in dikkatini çeken Ghassan'dı. Cinlerin kralı, Cemşid'in onu hiç görmediği kadar sade giyinmişti; abanoz cübbesi yerine, bir başkasının üzerinde zararsız, endişeli bir ihtiyar gibi görünmesine neden olabilecek ev dokuması bir şal giymişti.

Ghassan'ı yaşılandırmamıştı. Kaba giysi onu bir şekilde daha da korkunç göstermiş, Cemşid'e Ghassan'ın yumuşak yetiştirilmiş bir şehir kralı olmadığını hatırlatmıştı. Sert topraklarda yetişmiş ve ilk yüzyılını kötü şöhretli babasının sağ kolu olarak savaş meydanlarında geçirmişti. Daevas'ı selefinden daha çok seviyor olabilirdi ama şehrin huzurunu kaba kuvvetle sağlıyordu. Ghassan'ın kaostan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. En ufak bir sivil çekişme belirtisini bile yerle bir ederdi.

Ve Dara'nın bu gece yaptığı şey bir imadan çok daha kötüydü.

Cemşid'in bakışlarını hissetmiş gibi Ghassan dönüp ona baktı. O da

Kralın gri gözleri -Muntadhir'inkilerin aynadaki görüntüsü- Cemşid'i başından ayak parmaklarına kadar takip etti ve bu gözlerdeki öfke Cemşid'i neredeyse yere serecekti.

Ama sonra gözle görülür öfke kayboldu ve yerini kralın soğukkanlı maskesine bıraktı. "Kaptan Pramukh." Sanki Ghassan, Kral'a bir şey söylemeye çalışmış gibiydi.

Cemşid'in adını telaffuz etti, ama burada şakacı bir mahkeme hilesi yoktu; Ghassan'ın sesinin her hecesinde ölümcül bir niyet vardı. "Misafiriniz bu gece çok kötü kararlar verdi."

Bu sözlerle birlikte Cemşid'in Müntehir'in yanında geçirdiği tüm yıllar, Kaveh'in dikkatli vesayeti, sarayda hayatta kalmakla ilgili öğrendiği her şey aklından kaçtı. Muhtemelen dizlerinin üzerine çökmeliydi. Bolca özür dilemeli ve merhamet için yalvarmalıydı.

Ama bu gece olanlara rağmen, Dara'nın özgüveninin ve Cemşid'in imrendiği meydan okumasının anısı hâlâ içinde yanıyordu. Cemşid, Ghassan'ın önünde diz çökmeyecekti.

Onun yerine başını zar zor eğdi. "Nasıl yardımcı olabilirim kralım?" Ghassan'ın yanındaki Muntadhir, Cemşid'i uyaran bir bakış attı.

Ama kral Cemşid'in kabadayılığına dudaklarını hafifçe inceltmek dışında bir tepki vermedi. "Geldiğinden beri Afşin'le birlikte eğitim görüyorsun, değil mi?"

"Yaptım."

"O zaman bu gece Emir'in yanında kal. Onlarla gölde buluşmaya gidiyoruz." Ghassan kana bulanmış bir paçavraya benzeyen bir şeyi Muntadhir'in Ellerini. "Eğer kardeşin bu gece senin yüzünden ölürse, seni hem bu dünyada hem de öbür dünyada cezalandıracağım."

Kral ikisinin de yanından geçti ve Muntadhir topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Kanlı kumaş parçasına ve Cemşid'in midesine baktı.

Alizayd'ın daha önce taktığı şapka olduğunu fark edince gözleri döndü.

Cemşid boğazını temizledi, ağzı kurumuştu. "O mu ..."

"Bilmiyoruz." Muntadhir kusacakmış gibi görünüyordu. "Nahri'nin hastaları histerikti. Afşin onları rehin almış gibi görünüyor ama ... çok fazla kan var Cemşid. Eğer ona bir şey olursa-"

Cemşid, Müntehir'in bileğini kavradı. "Nahri bir Nahid'dir. Tek bir dokunuşla onu iyileştirebilirdi."

"Bunların hepsi benim suçum," diye fısıldadı Müntehir. "Khanzada'nın evinde o şeyleri söylememeliydim. Onu kızdırdım ve şimdi küçük kardeşim elinde." Başını kaldırdı, gözleri içkiden kan çanağına dönmüştü ve yaşlarla parlıyordu. "Darayavahuş'un kız kardeşinin nasıl öldüğünü biliyor musun Cemşid?"

Cemşid yaptı ve Müntehir'in korkusuna karşı koyacak hiçbir şeyi yoktu. Çünkü Allah onu affetsin ama Ghassan haklıydı. Muntadhir aptallık etmişti.

Darayavahoush'un önünde Nahri hakkında bu kadar kabaca konuşmak. Zalimce davranmıştı. Sözleri Cemşid'i bile kızdırmıştı ama o en azından Muntadhir'i daha sonra yalnız kaldıklarında çözdü.

Darayavahoush ... Afşin onlar gibi değildi. Farklı bir zamandan, farklı bir yerden geliyordu. Çekici ve komik biriydi ve Cemşid ondan gerçekten hoşlanıyordu ama gülümserken bile Dara ölümü bir pelerin gibi üzerinde taşıyordu. Muntadhir kraliyet kibriyle korkunç bir hata yapmıştı.

Şimdi hepsi bunun bedelini ödeyecekti.

Ama Cemşid bunu söylemedi. "Darayavahuş aptal değildir Muntadhir. Ve beni tanır." Afşin'in hatalarına rağmen Cemşid'e hâlâ onurlu bir adam gibi geliyordu. Başka bir Daeva'ya, özellikle de onu misafir eden adamın oğluna zarar vermek istemezdi. "Bu gece, her an senin yanında olacağım ve onu ikna etmeye çalışacağım."

Muntadhir titriyordu ama başını salladı. "Pekâlâ."

Cemşid ona sarılma isteğine direndi. Müntehir bu gece güçlü görünmek zorundaydı; özellikle de gözde prenslerine bir şey olursa onu suçlayacak olan Hisar adamlarının önünde.

Bunun yerine Cemşid, Ghassan'a yaptığından daha derin bir şekilde eğildi. "Gelin, Emir'im. Yola çıkan ilk gemiye bindiğimizden emin olalım."

Ve Cemşid sözünü tutmuştu. Muntadhir'in yanından ayrılmamıştı.

Ama Dara'nın ona zarar vermek istemediği konusunda çok yanılmıştı.

Ali

Bu, *Bakır Krallığı*'na tam olarak sığdıramadığım bir sahneydi, bu yüzden onu çıkarmaya ve bazı eski halk hikayelerine biraz hicivli bir bakış yapmaya karar verdim. *Pirinç Şehri'nden* yaklaşık bir ya da iki yıl sonra geçiyor. İlk kitap için spoiler içerir.

Am Gezira çöllerindeki cinler, suyun parıltısından daha güzel bir görüntü olmadığını söylerler. Ateş kanlarında yanabilir, ama hayat veren sudur, su değerli ve nadirdir. evlerini yaptıkları unutulmuş insan krallıkları. Bir adam yeni bir kuyu keşfederse tüm suçları affedilebilir, bir kadın yeni bir su havzası icat ettiği için şef yapılabilir.

Bu nedenle, kudretli Sazlık Denizi'nin görüntüsünün bir cini gözyaşlarına boğacağı düşünülebilir. Özellikle de böyle bir gecede, kalın bir yıldız kümesi kadife gökyüzünde mücevherli bir jartiyer gibi uzanırken, Aşağıdaki simsiyah suyun genişliğinde parıldayan bir hareketle yansıyor. En ufak bir rüzgâr esmiyordu ve sessizdi, öyle derin bir sessizlik ki kutsal hissediliyordu, hava tütsüden ziyade tuz kokuyordu. Parlak bir ay yeni bir para gibi gümüş renginde parlıyor, ışığı aşağıdaki denizi aydınlatıyordu. Kumsaldan bu kadar uzakta dalga yoktu; onun yerine deniz hafifçe kabarıyor, nefes alıp veren bir canavar gibi yükselip alçalıyordu.

Böyle bir karşılaştırma Alizayd al Qahtani'yi rahatlatmadı.

Küreğini suya daldırarak küçük teknesini daha da ileriye itti. Arkadaşı Lubeyd, "*Aptalca bir macera Ali,*" demişti. *Sen ve senin aptal kahramanlığın seni bir köpekbaliğına kaptıracak.*

Ali kaşlarını çattı. Köpekbalıkları cin yer miydi? Böylesine tehlikeli bir göreve tek başına çıkmadan önce sorması gereken bir soru gibi göründü birden. Ama çalınan kızın ailesi çaresizdi, anne babası ağlıyordu ve konu insanlara yardım etmek olduğunda, şey Ali hiçbir zaman Her şeyi enine boyuna düşünmek.

Az ileride, su sanki daha sığmış gibi garip bir şekilde aydınlık bir görünüm aldı ve aşağıda altın rengi bir kum yığınını ortaya çıkardı. Ali kürekleri yamanın üzerine gelene kadar çekti ve sonra kürekleri bir kenara bırakarak teknenin demirini aldı. Onu suya attı ve durgun denize bakarken çapanın ipini dışarı saldı. Kara görünmüyordu ama Ali uzaklarda ne olduğunu biliyordu.

Kuzeybatı.

Mısır.

Acaba orası nasıl bir yer? Aklına Nahri'nin eski evini ziyaret etmenin, Kahire'nin sokaklarında onun peşinden dolaşmanın güzel olabileceği gibi aptalca bir düşünce geldi. sokakları, büyük camileri geziyor ve gülerek tarif ettiği yapışkan kızarmış tatlıları deniyordu.

Çapa deniz dibine çarptığında ip ellerinde sarsıldı ve Ali'yi düşüncelerinden uzaklaştırdı. Am Gezira'yı asla terk etmeyecekken ve Nahri de Daevabad'ı asla terk etmeyecekken, özellikle de şimdi böyle fantezilerin ne anlamı vardı? Geçen ay Emir Muntadhir ile Banu Nahida'nın görkemli bir törenle evlendikleri haberi gelmişti. Bunun cin dünyası için yeni bir şafak olması gerekiyordu, savaşı kraliyet aileleri sonunda Ali'nin kendisinin de kurnazca teşvik ettiği siyasi bir ittifakta birleşmişti. İhanet ettiği bir ittifak destekleyecek bir arkadaş.

Yeter. Daevabad'la ilgili düşüncelerini bir kenara iten Ali cübbesini çıkardı. Altına kolsuz bir tunik ve beline bir sargı giymişti. Zülfikarını sırtına bağladı, belindeki hançeri tutan bağları kontrol etti ve ayak bileğinde başka bir küçük bıçak. Silahlarını güvene aldıktan sonra tekneyle birlikte kendisine verilen küçük toprak çömleğe yöneldi. Üstünü açtı, zift ve keskin bir bitki kokusu burnunu tırmaladı: Sabaen cininin deniz yolunu görünür kılacağına yemin ettiği büyülü bir karışım. Ali teknenin kenarına çıkmadan önce göz kapaklarına ve gözlerinin altına sürdü.

Dalışa geçti. Su onu kucakladı, beklediğinden daha sıcaktı ve onu derinliklerine çekmek için acele ediyordu. Ali hızlı yüzdü, genellikle dumansız alevden kaçan cin varlıklardan çok daha hızlı.

dizlerinden daha derin sularda yüzebilmeliydi. Denizcinin gölde sahip olduğu bir lütuf ve lanet.

Su aniden kayboldu ve Ali tamamen kuru kumun üzerine yuvarlandı. Önünde dar bir patika uzanıyordu, su geri çekilmiş ve sanki görünmez bir camla kapatılmış gibi deniz tabanının üzerinde asılı duruyordu. Ötesinde, ay ışığının aydınlattığı suda uçuşan balıkların siyah gölgelerini görebiliyordu. Bir

Mavi benekli gövdesi bir kadın elbisesinin eteği gibi hışırdayarak tepesinden kocaman bir vatoz geçti ve Ali bu inanılmaz manzaraya aval aval baktı.

Çok güzeldi. Büyülü. Bu da neredeyse kesinlikle ölümcül olduğu anlamına geliyordu. Çapa yanında duruyordu, teknesini bağlıyordu. Kumlu yol, parlak mercanlarla kaplı dik bir kaya duvarına ve dalgalı denize varana kadar uzanıyordu.

bitkiler. Kayalıkların dibinde, fırfırlı kırmızı yosunların neredeyse gizlediği bir çift kapı kemik gibi bembeyaz parlıyordu.

Ali onlara doğru yöneldi, çıplak ayaklarının altında kum çıtırdıyordu. Kapıların bu şekilde parıldamasına şaşmamalı; tek bir devasa sedef parçasından oyulmuş gibiydiler. Bu etkiyi daha da arttıran sivri bir çizgi, bir istiridyenin ağzı gibi ikisini birbirinden ayırıyordu.

Ali derin bir nefes alarak zülfikarını çekti ve kapıları dikkatlice iterek açtı. Bir fısıltıyla geri çekildiler ve dar bir koridor ortaya çıktı. O içeri adım attı.

Arkasından kapandılar.

Ali sıçradı, parmakları silahlarına sıkıca sarıldı ama başka bir şey yapmadı. oldu. Kalbi hızla çarpıyordu; karanlık o kadar yoğun ki bunaltıcıydı.

Dehşetini yutarak zülfikarını parlaması için teşvik etti. Bıçak itaat etti ve alevler içinde patladı. Ateşli dallar bakır uzunluğunda dans ederek koridorun kumtaşı duvarlarına ve kirli taş döşeli zeminine ışık saçtı.

Ve birkaç düzine savaşçının parıldayan çelik kılıçları üzerinde.

Ali anında dövüş pozisyonuna geçti. Ama buna gerek yoktu; savaşçılar kollarını bile kıpırdatmamışlardı. Onların *heykel* olduğunu fark etti ve şaşkınlıkla sakın yüzlerine baktı. Bazıları taştan, bazıları da deniz kabuğu ve mercan parçalarından yapılmış gibi görünüyordu. Ürkütücü olan şey, ne olursa olsun

hepsinin elinde aynı çelik kılıçlar vardı. Bunun dışında oldukça çeşitli bir gruptular: kıyafetleri Rumi togalarının bir karışımıydı, Nabatean sargıları, Sabaen tunikleri, Mısır pileli etekleri ve Ali'nin tanıyamadığı giysiler. Bir düzine heykelden alınmış olabilecek heykeller. Binlerce yıl boyunca insanlar bu toprakları evleri olarak görmüştür.

Bir adım daha yaklaşıarak oyma bir cüppe giyen heykeli inceledi. Yıpranmış kemerine bir diş temizleme çubuğu sıkıştırılmıştı, minik taş detaylar mükemmel bir kopyaydı.

Neredeyse fazla mükemmeldi. Ali ürperdi, heykelin yüzündeki çizgileri ve çiçek hastalığı izi olabilecek şeyi inceledi. Korku onu yakaladı, onun Hayal gücü yarışı.

Kızı al, dedi kendi kendine. Ve dışarı çık.

Bir elinde zülfikarı, diğerinde hançeri, tek ses alevlerin şakırtısı ve hızlanan nefesi, yürümeye devam etti. Zülfikarın ateş ışığı yakın duvarlarda titriyor, girift bir şekilde oyulmuş Gizemli figürler ve tuhaf hayvanlardan oluşan bir cephe. Bir alfabe gibi görünen şey tamamen anlaşılmazdı, çizgilerden ve mükemmel yuvarlak dairelerden oluşan bir karalamaydı.

Bunlar insan yapımı gibi görünüyor. Ali zülfikarını yaklaştırdı. Bir Nabat'taki kayalıkların ve kumtaşı mezarların çoğu benzer oymalarla kaplıydı:

Uzun zaman önce ölmüş krallar ve avcılar, unutulmuş tanrılar ve kayıp dillerde dualar. Ancak bu çizimler daha ürkütücü bir yöne doğru ilerliyordu: kaçan insanları yutan dev deniz yılanları ve kükreyen aslan başlı boğalar kopmuş uzuvlar yığını.

Koridorun sonu, uzakta parlayan bir başka inci kapı setini işaret ediyordu. Tüm bunların bir tuzak olduğu hissine karşı koyamayan Ali içeri adım attı.

Eşiği geçer geçmez oda aydınlandı; düzinelerce asılı cam fener dönerek canlandı ve babasının taht odasının iki katı büyüklüğündeki devasa bir mağarayı aydınlattı.

Ve tamamen hazineyle dolu.

Altın sikkeler, cam boncuklar ve börülce kabuklarından oluşan dağlar, her renkten mücevherle dolup taşan sandıkları çevreliyordu - zümrütler, yakutlar ve

Yumruğundan daha büyük safirler. Bir insanı bağlayacak kadar uzun inci dizileri, oyma ebon ağacından ve fildişinden hayvanlar, tütsü dolu pirinç kaseler,

ambergris ve misk. Katlanmış ipek brokarlar ve değerli damask kumaşlar. Duvarlar bile altınla kaplanmış, yeşim taşı ve mercan kakmalarla çiçek desenleri işlenmişti. Bunların hiçbirisi düzenli değildi; aksine, paramparça vazolar yerlere saçılmış ve bir krallığa bedel kolyeler kırık mobilyalar. Birkaç mermer sütun yıkılmıştı ve sakallı bir adamın kesilmiş taş yüzü tozla kaplıydı. Sanki öfkeli bir ruh, insan uygarlığından

intikam almış gibi görünüyordu.

bir zamanlar burayı evi olarak görmüş, denize sürüklemiş ve öldürülen halkının yağmalanmış hazinesiyle doldurmuştu.

Açıkçası büyüdü dünya düşünüldüğünde bu bir olasılık gibi görünüyordu. Ali gözlerini etrafını saran servetten alamıyordu. Tek bir avuç, onu cesurca barındıran köylülerin hayatını değiştirecekti;

birkaç avuç daha fazla satın alabilir. Güvenlik. Güvenlik. Askerler.

Babasının ona teslim ettiği acımasız geleceğe meydan okumanın bir yolu.

Seni idam etmeye karar vermesini kolaylaştıracak bir yol. Ali değerli eşyaların hiçbirine dokunmadan yoluna devam etti.

İleride, mermer zeminden mücevherli ağaçlardan oluşan bir meyve bahçesi fişkırıyordu; kahverengi topazdan gövdeleri tavana kadar uzanan pirinçle örülmüştü. Dalları cam ve değerli taştan meyve ve çiçeklerle doluydu. Zümrüt yaprakların arasına tünemiş altın kuşlar, kuvars yumurtalarına, yontulmuş gagalarındaki mercan solucanlarına bakarken donup kalmışlardı. Her ağacın dibinde gümüş bir kaide. Ali yaklaştı ve sonra durdu. Her bir kaidenin üzerinde -ki düzinelerce vardı- kefenlenmiş bir form vardı.

Bir ceset. Kefenlerden bazıları çürümeye başlamış, iskelet bileklerinden sarkan paslı bilezikler ve etrafına dolanmış kararmış süs eşyaları ortaya çıkmıştı.

çürüyen siyah örgüler. Arka taraftaki bir kaidenin üzerinde kefensiz tek bir kız vardı; kahverengi teninin dumanlı ışıltısı cin olduğunu ele veriyordu.

Ali kızın yanına koştu ve göğsünün hâlâ inip kalktığını görünce rahatlayarak iç çekti. Kız kesinlikle kendisinden yardım isteyen zengin Geziri valisinin kızı gibi görünüyordu. Ağır bir altın yaka Boynunu çevreleyen mavi lapis, kehribar kaya kristali ve parlak yakutlardan oluşan çiçekli madalyonlar boğazının çukurunda uzanıyordu. Başında bir

ikat desenli, işlemeli mor bir cübbe vardı ama düğmeleri açıktı ve üzerinde arkaya düşerek vücuduna yapışan gül rengi ipek elbiseyi ortaya çıkardı. Dudakları koyu sarı ile renklendirilmişti ve üzerinde kanatlarını açmış stilize bir kuş vardı.

narin kaşlarının üzerine boyanmıştı. Uzun siyah saçları açıktı, üst kısımları kulaklarından sarkan altın disklerin etrafına özenle örülmüştü.

"Abla?" Ali usulca seslendi. "Sen misin?"

Cevap vermedi. Ama Ali onun ağzının hafifçe kıpırdadığına, dudaklarının büzülür gibi olduğuna yemin edebilirdi.

"Abla?" Omzunu sıkmak için uzandı. "Sen-"

Bir çift güzel gri göz açıldı, uzun kirpikleri kırıştı. Kollarını yavaşça başının üzerine uzattı, bornozu daha da geriye düştü ve gülümsedi. "Beni öpmen gerekiyordu."

Kız kaideden atlayıp koridordaki taş askerlerden birine dönüşseydi Ali daha fazla şaşırırmazdı. "Ne yapmam gerekiyor?"

Oturur pozisyona geçti, saçları gece yarısı dalgaları halinde dökülüyordu. "Öp beni," diye alay etti. "Hiç hikâye duymadın mı?"

Yanaklarına sıcaklık doldu. "Ben Yani, bu tür şeyleri yasaklayan kurallar var."

Başını eğdi, onu inceliyormuş gibi görünüyordu. "*Nerelisiniz?* Daha iyi bilmesem aksanınızın Daevabadi'ye benzediğini söyledim, ama bu ..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, sen *osun*, değil mi? Sen o-!"

"Şışt." Bir parmağını ağzına götürdü. "Bir araya geldiğimizde tanışalım. çürüyen cesetlerle çevrili değil. Seni kaçırın yaratık nerede?"

Abla titredi. "Bilmiyorum. Deniz kabuğu toplarken beni yakaladı ve günde bir kez geri dönüyor, sanırım sabahları. Bana biraz içki içiriyor. berbat çay beni uyutuyor."

"Sabah mı?" Ali tekrarladı, dalıştan hemen önce gökyüzünde gördüğü yanan şafak çizgisini hatırlayınca kalbi sıkıştı. O zaman başını salladı, onun elini tuttu. "Hadi gidelim. Fazla zamanımız yok." Onun arkasından baktı. "Adamlarının geri kalanı nerede?" "Sadece ben varım."

"Sadece sen mi?" Yüzünde bir belirsizlik izi belirdi. "Affedersiniz... Şafak ne zaman sökecek demiştiniz?"

Oda şiddetli bir sarsıntı geçirdi. "Yakında," diye gürledi bir ses, kayaların gıcirtısına benzeyen bir ses. "Çok yakında."

Ali, kötü bir sıcaklık dalgası üzerine çökerken etrafında döndü. Yakalanmışlardı.

Onlara sinsice yaklaşan yaratık bunu yapamayacak kadar büyük görünüyordu. Bir filin iki katı boyunda, bir boğanın gövdesine ve boynuzlarına, bir kadının işkence görmüş, morarmış yüzüne, bir yarasanın kanatlarına ve bir

Çizgili yılanın kuyruğu mücevherli bahçenin derinliklerinde kayboldu. Ön ayakları toynak yerine pençeli ellerle sonlanıyordu ve güçlü arka ayakları üzerinde şaha kalkarken devasa bir mızrak kaldırdı.

Ali bön bön baktı. "Seni götüren şey *bu* mu?" Demir kanı, çürüme, toz ve mutlak yabancılik kokusu yine ağzını tıkadı. Canavar her neyse

önünde duran bir çift ateş kanlı cin kadar denize yabancı görünüyordu. Bir toprak iblisi olduğunu fark etti, afallamıştı. Bu tür yaratıkların son derece nadir olduğu söylenirdi, efsaneler çağına ait varlıklardı.

Yaratık sırtıttı; lekeli fildişi dişleri kıpkırmızı ağzından fırladı.

"Kahramanlar her zaman gelir," diye alay etti. "Güzelliklerini kovalayarak

ölümler." Işıltılı gözlerle ona baktı. "Taş savaşçılara iyi bir katkı, Bilqis'in bir kölesi yapacağım."

Abla gözlerini devirdi. "Ona sürekli bizim bir yere ait olmadığımızı anlatmaya çalışıyorum.

Bilqis." Yaratığa döndü. "Cinler özgür! Süleyman binlerce yıldır ölü!"

Yaratık hırladı. "Yalanlar. Cinler her zaman yalan söyler. Süleyman değilse, lanetli Tiamat'ın çocukları olan maridleri kim kaçırttı?"

Ali kafası iyice karışmış bir halde gözlerini kırıştırdı ama Abla onu başından savdı.

"Bir süredir

Günlerdir Marid ve Tiamat hakkında saçmalayıp duruyorsun. Çok da önemli değil." Bir elini kalçasına koydu ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Herhangi bir savaşçıya meydan okumadın, canavar ... bu Afşin katili, Alizayd al Qahtani."

Yaratık üç dişli mızrağı elden ele savurdu. "Afşin diye birini tanımıyorum ve onun katilinden korkmuyorum. Ben Shardunazatu'yum, Alçakgönüllü Olan." O

yaklaştı, üzerlerinde belirdi. "On bin yıl bu topraklara hükmettim, Kötü Tiamat beni hapsedene kadar ellerimi çırparak insan şehirlerini toza çeviriyor ve dağları yerle bir ediyordum! Ama taş savaşçılardan oluşan ordumla karşılaştığında umutsuzluğa kapılacak, evet!" Dev gözleri onu kısırdı,

çamur çukurları gibi görünüyordu. "Ve sen onlara önderlik edeceksin!"

Koridordan belirgin bir yürüyüş sesi geliyordu, taş taşa sürtünüyordu. Toprak iblislerinin ordusu... kesinlikle bu-

Shardunazatu ileri atıldı.

Abla'yı yolundan iten Ali, iblisin üç çatal mızrağının ilk hamlesini zülfikarıyla karşıladı, metaller kıvılcım püskürterek çarpıştı. Yaratık şaha kalktı ve Ali zülfikarını açıkta kalan karnına saplamak niyetiyle ileri atıldı.

Sanki bir demir bloğa saldırmış gibiydi. Zülfikarı sertçe yapıştı. şok kollarında yankılandı. Zekâsını ve tutuşunu korudu ve büyüünü serbest bıraktı, alevler iblisin göğsünde hızla ilerledi.

Shardunazatu güldü ve ardından korkunç ağzını ardına kadar açtı. A Çamur seli fişkırdı, zülfikarın alevlerini Ali'nin bir mumu söndürebileceği kadar kolay söndürdü. Çürük kokusu havayı doldurdu, pis ve yoğun.

Sırıtarak onun üzerinde yükseldi. "Tüm toprak yaratıkları insanlar kadar zayıf değildir, küçük cin. Ve bir ateş kanının çekebileceği fazla büyü yoktur.

denizin altından."

Kuyruğu göz açıp kapayıncaya kadar hareket etti. Artık bir yılanın kuyruğu değil. canlı, pişmemiş çamur gibi bir şeydi. Ali'nin ayak bileklerine çarparak ayaklarını yerden keserken, pençeli bir el zülfikarı Ali'nin elinden aldı.

Ali geri çekilmeye çalıştı ama kuyruğu bacaklarını sarmıştı, köpüren çamur vücudunda dalgalanıyordu, ağır ve boğucuydu. Onu kıstırdı Kollarını tamamen kapladı ve boynuna doğru ilerledi. Parmakları uyuştı ve sonra korkunç bir şekilde hareketsizleşti, his bileklerinden aşağıya doğru kaymaya başladı.

Shardunazatu onu taşa çeviriyordu.

Abla'nın ismini haykırdığını duyabiliyordu. Korkunç kokudan nefesi kesilen ve kurtulmak için çaresizce çırpınan Ali, sihrini çağırmaya çalıştı ama

daha alevlenmemişti ki, bir başka çamur fışkırması onu söndürdü. Katrana benzeyen bir safra dalgası yüzüne yayıldı ve boğuldu, iğrenç madde kenetlenmiş dudaklarını itti.

Ateşini tekrar çağırdı ama bu, uzuvlarını kaplayan çamuru pişirmekten başka bir işe yaramadı.

Bir ateş kanının denizin altından çıkarabileceği fazla sihir yok.

İçgüdüleriyle hareket eden Ali bir kez daha büyüye uzandı. Ama bir alev ya da boğucu bir duman bulutu yaratmaya çalışmadı. Bunun yerine Denizkızı onu aldığından beri zihninde sessizce yüzen uzak ve soğuk varlık. Ali'nin denize daldığında keyiflenen, gizli bir pınarın yanından geçerken duyularının karıncalanmasına neden olan parçası.

Her şey çok sessizleşti. Sonra Ali'nin vücudunu şiddetli bir ürperti kapladı, derisinden buz gibi su akmaya başladı. Saniyeler içinde taş çözüldü, uzuvlarından gri çamur damlamaya başladı. Gözlerini açtı, neredeyse yırtıcı bir odaklanma bakışlarını daraltıyordu.

Shardunazatu onun önünde belirdi, Ali'nin denizinde yeri olmayan canlı toprak ve erimiş kayadan oluşan saldırgan bir şeydi. Yine de toprak iblisin içerdiği tek şey bu değildi. Shardunazatu'nun içinde nem vardı: demir kanı Damarları, eklemlerini yağlayan sıvı, omurgasındaki ve beynindeki hümorlerin ve sıvının narin çağıltısı. Ağzını şaşkın bir kaşla hareket ettiren ıslak kaslar.

Ali kuyruğunu yakaladı ve zihin gözüyle sıvıyı çekiştirdi. İblisin derisinden fışkıran gümüş rengi kan, parmaklarının arasından akıp geçti. Shardunazatu

ığlık attı ve kuyruğunu savurarak Ali'yi odanın diğer ucuna fırlattı.

Sertçe yere indi, arkasındaki duvarı çatlattı ve bir sikke dağının çökmesine neden oldu. Ama Ali darbeyi neredeyse hiç hissetmedi. Doğal olmayan bir zarafetle hafifçe ayağa kalktı, dünya hâlâ griydi. Sihir, sihirden daha güçlü bildiği her şey, damarlarında nabız gibi atıyor, eski bir öfke onu ele geçiriyordu. ona. Bu toprak iğrençliği kendi sularında ona meydan okumaya nasıl cüret eder? Zülfikarı bir dalgayla eline uçtu ve Ali ileri atıldı.

Shardunazatu üç dişli mızrağıyla vurdu. Ama Ali şimdi daha güçlüydü, mağaranın dışındaki deniz kafasında, kanında dövüyordu. Mızrağı yakaladı

Zülfikarının çatalları arasında sertçe dönerek silahı iblisin elinden aldı ve yere savurdu. O

Shardunazatu'nun onu kanlı şeritler halinde bırakacak bir pençe darbesini savuşturdu ve ardından zülfikarını dev çamurlu gözlerine doğru fırlattı.

Shardunazatu'nun

yaratık yüzünü tutarak çılgık attı.

"Alizayd!"

Adının duyulmasıyla birlikte, marid varlığı zihninden kayboldu.

Ali tökezledi. Abla ileri atıldı, bileğinden tutup onu geri çekti.

Shardunazatu çılgık atıyordu, depresim gibi bir feryat. "Bir numara!" diye feryat ediyordu, harap olmuş gözlerini tutarak. "Yalancı Marid, seni kanlı dalgalar halinde Tiamat'a geri göndereceğim!"

Ali bu saçma saldırının farkında bile değildi, yaratığın yere çarpan kuyruğundan kaçmakla meşguldü. O ve Abla neredeyse inci gibi kapılara varmışlardı. Ama onlar koşarken, elinde olmadan odaya son bir kez daha baktı.

hayranlıkla baktı. Burayı her ne insan tasarladıysa

inanılmaz bir işti. Gerçekten de kalabalık kahvehanelerde ve kadın avlularında anlatılacak bir masaldan fırlamış gibi görünüyordu. Uzun zaman önce yok olmuş bir dünya. Altından bir saray, mücevherlerden bir tapınak.

Pirinçten bir şehir.

Kapılar patlayarak açıldı. Shardunazatu'nun taş ordusu gelmişti.

Onu öldürmeye hevesli, uzun zaman önce ölmüş savaşçıların köleleştirilmiş ve şekil değiştirmiş bedenleri olmasalardı, Ali etraflarını sarmak için acele eden, canlı insanlar kadar yumuşak hareket eden, devasa geniş kılıçları mum ışığında parlayan heykellerin görüntüsüne hayret edebilirdi. Ama şu anda Ali'nin merakının bile bir sınırı vardı.

"Kaçın!" diye bağırdı.

Rumi asker kıyafeti giymiş bir savaşçı ona doğru hamle yaptı ve Ali üç

uçlu mızrağı onun göğsüne sapladı. Heykel titredi ve parçalandı,
mermi parçalarına ayrıldı. Ama Ali'nin saldırması için geçen sürede, üç

daha fazlası onu çevrelemişti. Ali eğilerek heykellerden ikisinin birbirine çarpmasına izin verdi. Mızrağını üçüncüsünün dizlerine gömdü, yoldan çekildi ve yuvarlanarak ayağa kalktı.

Shardunazatu hâlâ uluyor, körü körüne cini arıyordu. Meyve bahçesinden daha fazla taş savaşçı çıkıyordu. Sonra tek bir hareketle, öldürülen kızlar aniden doğrulup kefenleri açıkta kalan kafataslarından düştü. Yok ettiği heykeller çoktan eski haline dönmeye başlamıştı. birlikte, çamur taş parçalarını canlı bir harç gibi sarıyor.

Ali'nin pişmanlığı yok oldu. Burası denizin olabilirdi. Abla'ya yetişti, koridora girerlerken elini tuttu, heykeller peşlerinden geliyordu.

Ama arkasından kapanan inci kapılar hâlâ kapalıydı. Ali kırıp geçmeye çalıştı ama ne omzu ne zülfikarı ne de mızrağı başarılı olamadı. Kapıların ötesinde, denizin büyüğü yolun üzerindeki ağırlığını hissedebiliyor, kurtulmak için can atıyordu.

Savaşçılar sadece birkaç dakika uzaktaydı. Ali geri çekildi, Abla'yla birlikte duvardaki küçük bir oyuya girdiler.

Onun korkmuş gözleriyle karşılaştı. "Sana söylediğimde derin bir nefes al ve tutabildiğin kadar uzun tut." Üç çatallı mızrağı sırtına sabitledi, ondan garip bir şekilde hoşlandığını hissediyordu ve sonra Abla'yı kendine çekti, onu bir soluk aldırarak kadar sıkı kavradı.

Ali gözlerini kapattı, okyanusun ağırlığı omuzlarına çökmüştü, kalbinin bir parçası okyanusun kucaklamasını özlüyordu. Ve sonra ağzından -konuşmadığı bir dilde- bir kelime döküldü.

"Gel."

Deniz dibi sallandı.

Su, inci gibi kapılara çarparak onları bir kâğıt gibi parçaladı. Sanki okyanus canlı bir şeymiş gibi, bu kuru insan sığınağından uzun süredir rahatsız olan ve bu sonradan görme yabancının kökünü kazımak ve evini geri almak isteyen bir yaratık.

Saniyeler içinde su boynuna kadar geldi. "Abla, nefesini tut!" Ali, su başının üzerine kapandığında kendi derin nefesini aldı ama uzun zaman önce bir suikastçinin onu ıssız bir çöl kuyusuna attığında böyle şeylerle ilgilenmemesi gerektiğini öğrenmişti.

Ali boğulamazdı.

Hâlâ Abla'yı tutarak suyun gücü azalana kadar bekledi ve sonra sert bir şekilde yüzerek dışarı çıktı.

Bir dakika sonra su yüzeyine çıktılar. Abla onun kollarında çırpınıyor, sıçırıyor ve nefes nefese kalıyordu. Enkaza dönmüştü: Shardunazatu'nun pis kokulu kanı dağınık örgülerine yapışmış, makyajı yüzünden çizgiler halinde akmış ve bir küpesi kayıptı. Kollarında yaralar vardı, ince cübbesi çoktan gitmişti.

"İyi misin?" diye nefes aldı.

Abla bir feryat kopardı. "Hayır! Az kalsın bir heykel sürüsü tarafından öldürülüyorduk!" Ali teknesine doğru yüzdü ve Abla'nın içeri girmesine yardım etti. "Harabeler büyüleyiciydi, değil mi? Hiç böyle bir yer görmemiştim. Shardunazatu gibi yaratıkların hâlâ var olduğunu bile bilmiyordum. Ne tür şeyler gördüğünü hayal edin."

Abla ona dehşetle baktı. "Geri dönüp o lanet şeyle konuşmaya hazır gibisin."

Ali kendini tekneye çekti. Kendine yardım edemiyordu ama garip bir şekilde Başı dönüyordu, ölümle son karşılaşmasının sağlıklı bir tepki olmadığından şüphelendiği bir yan etkisi.

Küreklerini suya daldırdı. "Bilmiyorum... yüzeyin altında başka neler yaşadığını bilmek ilginç olabilir."

Abla'nın halkı Ali ve yoldaşlarına Bir Nabat'ta gün boyunca ve gece boyunca büyümlü havai fişek gösterileri ve vahşi

Ali'nin yerel insanların en az üç neslinin bölgeyi bir daha ziyaret etmesini engelleyeceğinden şüphelendiği davul sesi. Cin kasabası Saba, Am Gezira'nın en büyüklerinden biriydi ve daha da büyük bir cinin kalıntıları üzerine inşa edilmişti.

eski bir insan. Ta Ntry'den gelen tüccarların ilk uğrak limanı olan Saba aynı zamanda zengindi; bu durum, halkının görkemli giysileri ve mücevherli süslemelerinin yanı sıra hazırladıkları güzel yemeklerde de kendini gösteriyordu.

Ali hiç tereddüt etmeden yemeklere yumulmuştu; yıllardır böyle bir ziyafet görmemişti ve ne kendisi ne de arkadaşları tıka basa yemek konusunda pek ihtiyatlı davranmamıştı, özellikle de Sabaen'lerden birinin ona yeni bir lezzet dayatmadığı bir an bile geçmemiş gibiydi. Ağır ağır oturdu

dolgun minderler. Omuzlarında, kendisine verilen birkaç şeref cübbesinden biri olan, oldukça pahalı bir cübbe hafifçe uzanıyordu. Bu keten ve ipekti, parlak mavi ve turuncu elmaslarla boyanmıştı.

Abla'nın babasının -kasabanın valisi- yaklaştığını gördü. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı; adam Ali kızını geri getirdiğinden beri ağlamayı bırakmamıştı. Ali, ballı keklerin çapasıyla savaşıyor ayağa kalkmaya

çalıştı,

Çemen aromalı güveç, kızarmış kuzu eti ve ızgara balık midesinde oturuyordu.

Abla'nın babası ona el salladı. "Otur oğlum, otur!" diye bağırdı vali. Gözlerinde taze yaşlar parlıyordu. "Bana iade ettiğiniz ödül için sandalyeniz olmalıyım, ey Daevabad Prensi!"

Ali'nin yanındaki minderde sızıp kalan Lubeyd dumanlı bir horultu çıkardı. Am Gezira'daki en yakın arkadaşı olan Lubeyd, güneyde bulundukları süre boyunca kendini yiyerek öldürmeye kararlı görünüyordu. Ali'nin sağında, Bir Nabat'ın en azılı savaşçısı Aqisa oturuyordu, oldukça uyanık ve tetikteydi. Yolculuklarının çoğunu herkese şüpheli bakışlar fırlatarak geçirmiş, ne zaman biri onlara uzun uzun baksa elini hançerine dolamıştı.

Vali onun kalbine dokundu ve önünde diz çöktü. "Senin gibi Hazinemi bana geri verdiniz Prens Alizayd, ben de size benzer bir hazine vermek istiyorum."

Ali sallandı, neredeyse fincanını düşürüyordu. "Mmm," diye başarmaya çalıştı. Devrilmemek için. Gözlerini açık tutmak için gözlerini kısıtı. Vali üç katına çıkmıştı ... hayır, tabii ki çıkmamıştı. Bu çok saçmaydı. Onun yerine parlak kırmızı ve altın rengi bir elbise giymiş Abla ve bir din adamı gibi bağısız bir ghutra takmış, huysuz görünümlü bir adam ona katılmıştı.

Vali devam etti. "Ablam bana senin cesaretinden bahsetti. O Sana olan aşkını itiraf ediyor, bu benim kutsadığım bir şey." Ali'nin ellerini tuttu. "Onunla evlenmeni istiyorum. Sana kızımı ve topraklarımı veriyorum, Alizayd al Qahtani. Bu limanı al, zenginliğini, saygınlığını ve gücünü, yaptıklarının en küçük karşılığı olarak al."

Ali gözlerini kırıştırdı ve şiddetle şimdiki zamana geri döndü. Vali'nin gözleri mutlu göz yaşlarıyla parlıyordu, Abla ona aç bir gülümseme veriyordu ve din adamı tüm bu deneyimden oldukça yorgun görünüyordu.

"Bekle," diye kekeledi Ali. "Neler oluyor?"

"Kızım Alizayd al Qahtani ile evlen," diye ısrar etti yaşlı adam, hâlâ ellerini tutuyordu. "Saba senin için çok daha iyi bir yer. Kendine bir ev inşa edebilirsin.

Burayı destekleyin. Bilqis günlerinden kalma kalelerimiz var ve burası savunmak için ideal bir yer. Gerekirse birkaç gün içinde Sazlık Denizi'ni geçip güvenli bir şekilde Ta Ntry'ye varılabilir."

Ali doğruldu, ihanet imaları yorgunluğunu bastırdı. "Bunu yapamam Vali Bey. Çok güzel bir teklif," diye hızla ekledi, Abla'nın yüz ifadesinin buruştuğunu görünce. "Ama kabul edemem."

Diğer adam yüzünde kızgın bir ifadeyle ayağa kalktı. "Ablamla ilgili bir sorun mu var? Evimde mi?"

"Hayır, tabii ki hayır!" Ali'nin aklı karıştı. "I-"

"-Bir Nabat'ta bekleyen bir kadın var." Arayan Lubeyd'di, arkadaşı Ali'nin artan paniği karşısında uyanık ve sakindi. Ali'nin sırtını sıvazladı. "Buradaki şeyh ilk çeyrek yüzyılına kadar beklemek istiyor, her şeyin düzgün olduğundan emin olmak için."

"Ah ... ama bu oldukça yakın, değil mi?" diye ısrar etti vali. "Çağırın onu. Sizin konumunuzdaki bir adamın zaten birden fazla karısı olması gerekir."

Lubayd onu yine kurtardı. "Evet, kadınların nasıl olabileceğini bilirsin ..." Sırıttı ve Aqisa ona sinirli bir bakış fırlatırken gözlerini ondan ayırmadı. "Gelini kıskanç bir tip. Onu kimseyle paylaşmayı kabul etmez."

Vali, Ali'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Bu doğru mu?"

Allah'ım beni affet. "Evet," diye yalan söyledi Ali, bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu ama

Adamı daha fazla aşağılamak istemiyordu. Abla'ya baktı. "Özür dilerim leydim. Teklifiniz beni çok onurlandırdı. Ama size benden daha layık birini bulacağınızı biliyorum."

Vali umutsuz görünüyordu. "Size *bir şey* vermeliyim. Kızımın hayatını kurtardınız."

Ali durakladı. "Şimdi siz söyleyince... bahçelerinize bir göz atabilir miyim?"

Ali dar kanalın üzerinden geçti, sonra diz çökerek taş köşelerinin birbirine nasıl bağlandığını inceledi. Su, temiz ve serin bir şekilde akıp geçerek Saba'nın kayısı bahçesi. Elindeki parşömene bir not düşerek doğruldu ve gece havasından derin bir nefes alarak zengin toprak ve bitki örtüsünün tadını çıkardı. Saba'nın bahçesine doğru ilerlerken ayakları çamura battı. karpuz tarlalarında, belindeki giysinin yırtık pırtık etekleri toprakta iz bırakıyordu. "Süslü cübbene ne oldu?" Lubeyd bir kayısı çekerek sordu ağaçlardan birinden.

Ali dalgın dalgın, "Onu paketledim," diye cevap verdi. "Temizse kuzeyde daha fazlasını alırsınız."

"Onu *satacak* mısınız?"

"Benim böyle bir giysiye ihtiyacım yok, Bir Nabat da parayı kullanabilir. Mahsullerimiz daha iyi gidiyor ama en azından bir yıl daha satacak kadar fazla olmayacak." Ali tekrar diz çöktü ve karpuzlara hayranlıkla baktı. Asmalar kalın ve güçlü, meyveler ağırdı. Onları nasıl böyle yetiştiriyorlardı?

Lubeyd nefes verdi. "Ali, birbirimizi bir süredir tanıyoruz. Biz arkadaşız, değil mi?"

"Tabii ki. Sana hayatımı borçluyum."

"O zaman arkadaşın olarak sana bir şey sorabilir miyim?"

Ali avuçlarını toprağa bastırarak başını salladı. "Elbette."

"Senin derdin ne lan?"

Şaşkınlıkla arkasına baktı. "Ne?"

Lubeyd ellerini havaya kaldırdı. "O güzel kıza o süslü elbiseyi giydirmek varken neden toprakta sürünüyorsun?"

Ali'nin yüzü kızardı. Abla oldukça güzeldi ve Lubayd'ın görüntüsü bu gerçeği unutmasına yardımcı olmadı. "Saygısızlık etme," diye azarladı. "Ayrıca, o benim tipim değil."

"Ne? Daeva değil mi?"

Ali ona ters ters baktı. "Başlama yine."

Lubeyd gözlerini devirdi. "Herkes söyleyebiliyor da ben söyleyemiyor muyum?"

"Sen daha iyi bilirsin."

"Evet, kardeşinin düğün haberi geldiğinde her zamankinden daha çekilmez olduğunu ve ona her hafta aşk mektupları yazdığını biliyorum."

Ülkeme, Arapçanızı geliştirmeye olan ilginiz . . . Anladığım kadarıyla bunların hepsi numara mıydı? Sarayın altındaki su basmış tünellerde Nahri'nin sözleri

ona geri döndü. Ali onun sesinin ne kadar sert olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu; koyu renk gözlerindeki acıyı gizlemeye yetmeyen zoraki bir soğukluktu bu.

Hayır, bu bir numara değildi. Aksine Ali, Nahri'yle geçirdiği zamanın bir ışık olduğunu -ve hak etmediği bir ışık olduğunu- çok geç olana kadar fark etmemişti. Nahri'nin anısı hâlâ peşini bırakmıyordu.

"Bunlar *aşk* mektupları değil," diye kekeledi. "Yani burada ilginç olduğunu düşündüğüm şeyler görüyorum. Nahri'nin ilginç bulacağı şeyler. Yararlı şeyler. Her şeyden çok akademik."

"Elbette öyle," dedi Lubeyd, tek kelimesine bile inanmadığı belliydi. "Bu Abla'yla evlen, dostum. Lütfen. Hayatına devam etmelisin."

Yakalanan Ali, farklı bir yanıt vermek için telaşlandı. "Valinin başka ne önerdiğini duymadın mı Lubeyd? Destek oluşturmak için bir yer mi? Sadece evlilik bile Am Gezira'da siyasi ittifaklar kurmaya çalışıyormuşum gibi görünebilir."

Lubayd ona bilmiş bir bakış attı. "Belki de burada siyasi ittifaklar kurmalısın. Suikasta uğramayı beklemekten iyidir."

Ali ayağa kalktı. "Aileme bunu yapamam." Ellerini belindeki beze sildi. "Valiye gidip bu tohumlardan biraz alabilir miyiz diye soracağım."

"İlgilendiği tohumun bu olduğundan emin değilim."

"Seni Shardunazatu'nun mızrağıyla bıçaklayacağım."

Lubayd homurdandı. "Asla yapmazsın. Ve o lanetli şeyi Bir Nabat'a geri getirmesen iyi edersin. Ancak sen bir deniz iblisinden çalıntı bir silahı taşıyacak kadar aptal olabilirsin."

"Dünya iblisi," diye düzeltti Ali. Ama Ali'yle olan kavgasından bahsederken Shardunazatu başka bir parçasını geri getirdi. "Lubayd, Tiamat'ı hiç duydun mu?"

"Bet il Tiamat gibi mi? Evet, ister inanın ister inanmayın, güneyimizdeki dev okyanusun adını biliyorum."

Ali başını salladı. "Okyanus değil. Sadece Tiamat. Shardunazatu onlardan eski düşmanlar olarak bahsetti." Durakladı, anılarını karıştırmaya çalıştı. "Bu ismi daha önce duyduğuma yemin edebilirim, insanların ilkel bir ilahı ya da

...ama toprak iblisi başka şeyler söylüyordu. Savaşta bahsediyordu, birisinin Marid'i kaçmaya gönderdiğinden..."

"Kendini kaptıracağın bir kavgaya benzemiyor." Lubayd omuz silkti. "Kim bilir? Belki de bin yıl boyunca bir grup heykelle birlikte bir su altı odasında kilitli kalmak onu çıldırtmıştır."

Soğuk bir su dalgası Ali'nin ayaklarının altından akarak hızla ayak bileklerine kadar yükseldi. Birisi kanaldaki taşlardan birinin yerini değiştirmiş olmalıydı.

Akıntının daha yukarısında. Ay ışığında parıldayan su, Ali'nin hâlâ kâbuslarında duyduğu deniz fısıltılarına çok yakın gelen bir hışırtıyla bir avuç ölü yaprağı süpürüyordu.

Kuru patıkaya geri adım attı. "Muhtemelen haklısın. Hadi, ziyafete geri dönelim ve birimiz evlenmeden önce buradan gidelim."

İzci

Bu sahne aslında *Bakır Krallığı* için alternatif bir önsözdü. İlk iki kitap için spoiler içermektedir.

"Peki, ne yaptın?"

Cao Pran bu soru karşısında sinirlendi ve atı karlı patıkada gergin bir şekilde dans etti. Yanında giden Geziri askerine bir bakış fırlattı. "Bir şey yaptığımı kim söyledi?"

Jahal homurdandı. "Çünkü askerler yanlış bir şey yapmadıkları sürece Hisar'dan atılıp Daevastana'nın kuzey sınırını keşfe gönderilmezler." Gri gözleri eğlenceyle parıldadı . . ve biraz da karakteristik kendini beğenmişliğiyle. Jahal tamamen kürklere bürünmüş olduğu için Ondan görülebilen tek şey gözleriydi. Eski bir hayvandan, topraktan ve kızıl kandan yapılmış pelerininin dikenli siyah kürkü buzla kaplanmıştı.

Bu manzara Pran'ın midesini bulandırdı. Jahal sıcak görünse de, Pran bu bölgedeki insanların yaptığı gibi kürklere bürünmeye henüz dayanamıyordu. Yanlış ve kirli görünüyordu.

Bu arada oldukça üşümüştü.

Jahal tekrar bastırdı. "Ben senin amiranim, biliyorsun," diye Pran'a yüzüncü kez hatırlattı. "Bana söylemeni emredebilirim." Tehdidin sürmesine izin verdi, gözleri hâlâ şaka yapıyormuş gibi parlıyordu, sanki Pran da bunu eğlenceli buluyormuş gibi, yoldaşının onu suçsuz yere öldürebileceği ya da bu vahşi topraklarda terk edebileceğine dair sürekli gözdağı veriyordu. "Öyleyse

Söyle bana. Bir bakanın kuzeninden rüşvet almaya mı çalıştın? Yanlış kadınla mı yattın? Yanlış adamlarla?"

Sadece söyle ona. Daha kolay olur. Pran nefesini verdi, nefesi soğuk havada bulanıklaşan dumanlı bir patlamayla dışarı çıktı. "Benim biraz sorunum var.

Şarap ve dakiklik söz konusu olduğunda," diye itiraf etti. "Saatimi bir çok kez kaçırdım."

"Saatini mi kaçırdın?" Jahal inanamayarak tekrarladı. "Bu dünyanın bir ucunda donarak ölmeye değmez gibi görünüyor." Kıkırdadı. "Tukharistani olman çok kötü. Geziri olsaydın, bir uyarıyla kurtulabilirdin."

Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama Pran, Jahal'ın bundan hoşlanmayacağını bildiği için karşılık vermekten kaçındı. Bir ayı aşkın süredir birlikte seyahat ediyorlardı. Bu, uzak Daevabad'da nadiren düşünülen dünyanın bir bölümünü kontrol etmek için her yüzyılda bir verilen sefil bir görevdi. Gerçekten de burada bulunmalarının tek nedeni, buraya adını veren vahşi Daeva ateşe tapanlarından mümkün olduğunca çok haraç toplamaktı.

Eve.

Pelerinini kendine doğru çekerek ıssız çevresine acı dolu bir yüz ifadesiyle baktı. Kar karanlık ormanın içinde dönüyor, vadi tabanını çoktan boğmuş olan buzlu örtünün üzerine sessizce düşüyordu. Çıplak ağaçların ötesinde, narin bir buz kabuğunun altında bir nehir gürül gürül akıyordu ve uzakta, kayalık, karla kaplı tepeler gökyüzünü yırtıyordu. Burası renklerden yoksun bir dünyaydı; sadece siyah, gri ve beyaz.

Ve ellerini ısıtmak için bir çift alev yaratırken turuncu bir dokunuş. *İnsanlarımız böyle bir yer için yaratılmamıştı.* Pran bunu ateşli kanının her damlasında hissetti, içgüdüsel bir geri çekilme dürtüsü. Nahidlerin pirinç şehrine değil -hayır, Daevabad'la işi bitmişti- ama daha eski bir şeye, Süleyman'dan önceki atalarının evim dediği kavurucu kumlara.

Bir kurt uluyarak Pran'ı hayal aleminden çıkardı. Yüzünü örten atkıdan soğuk bir rüzgâr esince ürperdi. "Yaratıcı aşkına, bir insan neden burada yaşamayı seçer ki?"

"Kim bilir? Daevaların hepsi deli." Jahal çantasından toprak bir pipo çıkardı ve içine haşhaş doldurmaya başladı.

Pran boruya doğru başını salladı. "Sanırım seni buraya gönderen şey bu?" "Amiri" gecelerinin yarısından fazlasını haşhaşın neden olduğu bir sisin içinde geçirmişti.

"Bu mu?" Jahal boruyu işaret etti. "Hayır. Yanlış kadınla yattım. Aslında birkaç tane." Pipo elinde tütüyordu, haşhaş yakıyordu

ışık. "Sanırım içlerinden biri sonunda şikâyet etmiş olmalı."

Pran biraz hareketsiz kaldı. Jahal'ın son kısmı ifade ediş biçiminde sinir bozucu bir şey vardı, hoşuna gitmeyen ama sorgulamaktan da çekinmediği bir ima.

O da konuyu değiştirdi. "Ne zamandır buradasın?"

"Birkaç on yıl." Jahal pufladı, karlı zeminde kıvılcımlar uçuştı. "Ama hiç bu kadar kuzeye gitmemiştim. Yüz yıldır kimsenin bu kadar kuzeye gittiğini sanmıyorum. Saray vergi verecek yeni insanlar arıyor olmalı."

"Sanırım." Politika hiçbir zaman Pran'ın ilgi alanı olmamıştı. Asker bir aileden geliyordu, babası ve büyükbabası gibi Kraliyet Muhafızları için yaratılmıştı.

Ama bir piyade eri olarak hizmet etmekten memnundu, zor bir gecenin ardından uyumaktan daha memnun olduğu zamanlar hariç. "Yani

Sanırım *bazı* şeyler

Daevabad'da işler kötüydü. Ben ayrılmadan hemen önce tayınlarımız azaltıldı ve ondan önce de maaşlarımız kesildi." Kolundaki yıpranmış eteği parmakladı. "Yapamam

En son ne zaman yeni üniformalar aldığımızı hatırlayın."

"Ateşe tapanlar muhtemelen Hazine'den çalışırlardır. Belaları bir kül yığınının dönüştüğünden beri daha da vahşileştiler.

Bahse girerim bu tanık olunması gereken bir savaştı." Jahal ısıklık çaldı.

"Hayal edebiliyor musun? Qui-zi'nin Belası timsah prensine karşı?"

Pran dizginlerine baktı. "O tanıkların çoğu hayatta kalamadı," dedi usulca. "O gemide bir arkadaşım vardı ve Afşin onun boğazına bir kılıç sapladı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Sözlerinin ardında çok az sempati vardı, daha çok Jahal'ın devam edebilmesi için söylenmiş bir cümleydi. "Yine de onunla eğitim almıştın, değil mi? Alizayd al Qahtani ile?"

Pran gerçekten güldü. "Hayır. Kraliyet zülfikarları ve şarap tutkunları Tukharistanlı piyadeler genellikle Hisar'da birlikte eğitim görmezler." Genç prensle ilgili anılarını hatırlayarak durakladı. "Yine de onu dövüşürken izlerdim. Herkes izlerdi; o kılıçla dehşet vericiydi. Şimdi Am Gezira'da, değil mi? Bir garnizonu mu yönetiyor?"

Jahal'ın sesi biraz gergin çıkmıştı. "Onun gibi bir şey."

Pran kramp giren kaslarını rahatlatmaya çalışarak eyerinde kaydı. "Şimdiye kadar Sugdam'da olmamız gerekmiyor muydu?" Sugdam bir sonraki duraklarıydı, vadinin diğer ucunda küçük bir Daeva köyüydü.

"Şansımızı bilen ateşe tapanlar geldiğimizi duymuş ve işaret taşlarını sabote etmişler."

"Durabiliriz," diye önerdi Pran. "Gece için kamp kurabiliriz."

"Çadırımız bu havaya karşı fazla koruma sağlamayacak ve kar daha da kötüleşiyor. Yola devam edelim." Jahal başıyla ileriye işaret etti. "İleride duman olabilir."

Pran böyle bir şey görmedi ama Jahal'ın haklı olması için dua etti. Geceyi Daevalar'la geçirmekten nefret ederdi - şeytani siyah gözleri Akşamları konaklama ve yemek, ertesi sabah da yüklü bir vergi ödemesi talep eden yabancı askerlere kızgındı ama şu anda ateşe tapan birini kara tercih ederdi.

Atlarını daha hızlı mahmuzlarken sessiz kaldılar. Karanlık hızla etraflarına çöktü. Bir kurt yine uludu ve kara ormanın derinliklerinden Pran ölü odunların, belki de yaşlı bir ağacın nihayet çöktüğünü duydu karın ağırlığı altında çöküyordu. İlerideki ormanda bir gölge süzüldü ve o da sıçradı. *Bir baykuş* olduğuna karar verdi, kalbi daha hızlı atıyordu.

Neyse ki Jahal'ın bahsettiği dumana ve ardından çok daha umut verici bir şeye, karlı bir vadide yer alan taş bir kulübeye göz attığında uzun süredir yol almıyorlardı.

Kulübe küçüktü ama iyi inşa edilmişti.

Dar pencerelerini örten kalın perdelerin ardında. Arka tarafına keçeden bir çadır kurulmuştu -Pran tahıl ve at kokusunu alabiliyordu. Bir bahçenin kalıntıları -bu sert kışta kararmış kökler ve boş kafeslerden başka bir şey yoktu- bir taş duvara yapışmıştı.

Pran atından indi, attan ayrılır ayrılmaz daha da üşüdü. hayvanın sıcaklığı. Çantalarından birini aldı ve atını çadıra götürmeden önce kılıcının kınında donmadığından emin olmak için kontrol etti. Jahal da zülfikarını serbest bırakarak onu takip etti.

Pran kaşlarını çatı. "Bela mı bekliyorsun?"

"Daevalar'ı asla bilemezsin."

Ama çadır boştu. Havayı, dışarıdaki karlı gökyüzünün yansıması olan yumuşak turuncu bir kasvet dolduruyordu. Karşı tarafta, en az yarım düzine ata yetecek kadar tahılla dolu kaba ahşap bir yalak bekliyordu. Pran'ın tanımlayamadığı metalden bir çeşit depolama rafı, donmuş zeminden bir ağacın iskeleti gibi filizlenmişti. Tek bir çift dizgin asılı duruyordu.

bir uzuv, diğerleri boş.

Pran'ın tedirginliği arttı. "Atlılar geri dönecek," diye düşündü ve tekrar tahıllara baktı. Karşı köşede de benzer bir çukur gördü. "Olabilir oldukça az."

Jahal eyerini çekip çıkardı ve kabaca yere bıraktı. "Eğer ortaya çıkarlarsa, kendilerini şirket." Pran'ın atına başıyla işaret etti. "Acele et. Şu kulübe sıcak görünüyor ve ben açlıktan ölüyorum."

Pran atının eyerini çabucak çözdü. Kulübeye geri döndüler, diz boyu kar birikmişti.

Jahal kalın çam kapıyı yumrukladı. "Kraliyet Muhafızları!" diye bağırdı kırık Divasti dilinde. "Açın kapıyı!"

Uzun bir süre beklediler ama cevap gelmedi. Jahal küfretti ve bu kez zülfikarının kabzasıyla kapıya tekrar vurdu.

"Beni bu kapıyı kırmak zorunda bırakırsanız, hoş bir arkadaş olmayacağım!"

Kapı bir an sonra açıldı. Pran gerildi ama onları karşılayan genç bir kadındı, kül rengine soluk çiçekli bir çarşafın içinde aceleyle örtünmüştü. Kadının siyah gözleri -Tanrım, o renksizliğe hiç alışamamıştı- yüzlerini taradı, Jahal'ın zülfikarına kaydı ve endişeyle genişledi.

Yine de cesurca yollarına çıktı, çarşafının bir kenarını yüzüne siper ederken bedeniyle kapının girişini kapattı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Geceyi geçirecek bir yere ihtiyacımız var."

Pran, onun koyu renk gözlerinin karla çevrili cevap vermeden önce orman. Kesinlikle birini bekliyordu. "Yerimiz yok."

"İşte o meşhur Daeva misafirperverliği." Jahal zülfikarını kaldırarak bakır yüzeyinde bir ateş parıltısının dans etmesine izin verdi. "Size yer açmanızı öneririm."

Kadın anında geri çekildi. Pran, Jahal'ın davranışından utanarak gözlerini kaçırdı.

Eşikten geçerken ağzı açık kaldı. Büyü fakiri bir tüccarın ya da ateş tarikatı münzevisinin -bu donmuş çorak topraklarda başka kim yaşayabilirdi ki- evini bekleyen Pran, taştan bir ocak ve Eski püskü halılar.

Gözlerini karşılayan şey hiç de öyle değildi. Kulübenin içi sıcak ve iyi aydınlatılmıştı; pirinç, altın, cam ve yontma taştan düzinelerce kandille doluydu. Süslü avizelerde ve sedir ağacında mumlar yanıyordu. gümüş mangallarda yanıyordu. Batan güneşin renkleriyle döşenmiş devasa bir şömine batı duvarına hakimken, bir diğeri de mevcut her köşeye tikiştirilmiş kitaplarla dolu raflara ayrılmıştı. Karşısında

Kitaplar, bükülmüş cam eşyalar ve tuhaf bakır aletlerle kaplı büyük bir çalışma masasıydı. Ahşap bir merdiven, yapının altına düzgünce sıkıştırılmış daha fazla yatak katıyla -en az bir düzine- yüksek bir yatağa çıkıyordu. Doğu köşesinde yanan bir ateş sunağı odayı tütsü kokusuyla dolduruyordu.

Her şeyiyle, bir tür çılgın bilgin ve onun inine benziyordu. ya da belki de çok fazla deneyin dumanını solumuş bir simyacıya aitti. Her iki olasılık da artan huzursuzluğuna yardımcı olmadı.

Jahal o kadar rahatsız görünmüyordu. "Yer yok mu?" diye böbürlendi. "Burada bir sürü adamı rahatça ağırlayabilirsin." Çamurlu botlarını çıkarmaya zahmet etmedi, Ellerini aletlerin üzerinde gezdirerek kulübeyi inceledi. "Sizinkilerin ne zaman dönmesi bekleniyor?"

Kız bakışlarını indirdi, parmakları çarşafın üzerinde titriyordu. "Birazdan," diye ısrar etti, yere serilmiş bir çarşafı göstererek. "Ben de tam yemek hazırlıyordum."

Pran çarşafa baktı. Çarşafın sırmalı yüzeyinin üzerinde birkaç gümüş tencere duruyordu. Aralarına küçük kâseler serpiştirilmişti. doğranmış yeşillikler ve yoğurt, kızarmış soğan ve benekli turp ile. Bir ziyafet.

Jahal yüzünü buruşturdu. "Sanırım Daeva yemeği için yeterince açım." Botlarını tekmeledi ve halıya çamur sıçrattı. "Bize hizmet edebilirsin."

Kız itiraz etmek için ağzını açtı. "Bunun için değil-"

Jahal elini zülfikarının kabzasına koydu ve kadının beti benzi attı, geçmesine izin vermek için geri çekildi.

Pran botlarını daha özenli bir şekilde çıkardı ama kibar bir hareketin Jahal'ın kabalığını mazur göstereceğinden şüpheliydi.

"Şarap," diye sordu Jahal otururken. "Böyle bir yerde mutlaka şarabınız vardır. Önce ısıtın."

Pran buz gibi pelerininin sıyrılıp ateşin yanındaki bir sandalyeye astıktan sonra keşif arkadaşının yanına gitti. "Kaptan" diye başladı. "Oldukça korkmuş görünüyor. Belki de ..."

Jahal el sallayarak onun sözünü kesti. "Yapma. Onlarca yıldır bu insanların arasında yaşıyorum. Onları korkutmalı, kontrolün kimde olduğunu bilmelerini sağlamalısın." İnce işlenmiş gümüş bir kadeh aldı ve dans eden ateş ışığına tuttu. "Yani, şu şeye bir bakın. Böyle bir şeyi karşılayabilmek ve hala bu evde yaşamayı tercih etmek için deli olmak gerekir.

İssiz, karlı cehennem."

"Belki de illüzyonisttirler."

Jahal parmak eklemlerini kadehin üzerine vurdu. "Bana gerçekmiş gibi geliyor." Kadehi bıraktı ve gümüş tencerelerden birinin kapağını kaldırdı. İçinde kalın bir güveç kaynıyordu: mercimekli bir çeşit yeşil yapraklı, krema ve baharat kokuyordu. "Bir grup vejetaryen için hiç de fena görünmüyor."

Midesi guruldayan Pran, yanındaki sıcak bez bohçayı açınca içinden taze pişmiş ekmek parçaları çıktı. Açlıktan ölmek üzereydi, hiç tereddüt etmeden yemeğe yumuldu.

Kız geri döndü. Üzerinde bir çaydanlık ve şarap semaveri bulunan büyük bir tabağı iki eliyle tutabilmek için çarşafını yüzüne sarmıştı. Onu yere bıraktı ve geri adım attı.

Jahal onun bileğini yakaladı. "Bize katıl."

Kurtulmaya çalıştı ama Jahal daha güçlüydü ve onu yanına oturması için aşağı çekti. "Ne oldu? Babanın yabancılarla yemek yemenden hoşlanmayacağından mı endişeleniyorsun?

Erkekler?" Hâlâ bileğini tutan adam, diğer eliyle çarşafına uzandı ve onu başından çekip aldı, kadın geri almaya çalışırken de güldü. "Burada, vahşi doğada yaşamak ne güzel bir şey."

Pran'ın midesindeki düğüm sıkılaştı. "Kaptan..."

"Oh, sakın ol. Sadece eğleniyoruz." Jahal kızı bıraktı ama sadece çarşafını şömineye attıktan sonra. Alevler kumaşı yalayıp geçerken güldü. "Bunu bir ibadet olarak kabul edin." Başını sallayarak Kadeh. "Hadi ama Daeva, şarap kendi kendine dolmaz."

Gözyaşlarına boğulmak üzere olan kız itaat etti ve titreyen elleriyle kadehleri doldurdu. Pran ne diyeceğini bilemedi. Jahal çağırdıkları Daevalara karşı her zaman iğrenç davranmış, kadınlarına sarkıntılık etmiş ve onları aşağılamıştı.

İnanç. Ama bu şekilde değil.

Çünkü daha önce hiç yalnız bir Daeva kadınına rastlamamıştık. aniden Jahal'ın onu Hisar'dan attırdığını ima ettiği şeyi hatırladı. Tedirgin bir şekilde, tanıdık bir arkadaş olan şaraba uzandı. Önce küçük bir yudum, sonra da daha uzun bir yudum aldı. Tanrım, çok güzeldi. Hurma şarabı... normalde sevdiğinden biraz daha tatlıydı ama sıcaktı, karnında bir çeşit nektar.

Bu kadar kuzeyde hurma şarabı bulmak garip, diye düşündü, şarap iyi bildiği şeylerden biriydi. Daevabad'da bile, özellikle popülerdi, biraz eski moda sayılırdı. Yine de bir Daeva askerinin ona bir zamanlar tören içkisi olan Afşinlerin şerefine içtiklerini söylediğini hatırladığından oldukça emindi. Ama Pran içmemişti.

kesin olarak hatırlıyorum. Bu asker, Scourge'un ölümünden kısa bir süre sonra, ateşe tapanların askere alınması yasaklanan diğer Daevalar ile birlikte Kraliyet Muhafızları'ndan atılmıştı.

Jahal şarap hakkındaki fikrini paylaşmış olmalı ki kadehini Pran'dan önce bitirdi. Dışarıda rüzgâr uğuldarken daha fazlası için kadehini uzattı. "Halkının bu gece geri geleceğini sanmıyorum, sevgilim."

Kız bakışlarını kaldırdı. Titriyor olsa da yüz ifadesinde biraz meydan okuma vardı. "Öyle olmamasını ummalısın."

Jahal'ın gözleri öfkeyle parladı. "Ne dedin sen?"

Pran ellerini kaldırarak aralarındaki gerginliği yatıştırmaya çalıştı. "Yemekler gerçekten çok lezzetliydi," dedi çabucak. "Teşekkür ederim. Ama uzun bir yolculuk oldu ve ikimizin de yorgun olduğunu biliyorum." Çatı katının altında düzgünce istiflenmiş yatak örtülerini işaret etti. "Kaptan, neden siz ve ben bunlardan bir çift ödünç alıp biraz uyumuyoruz?"

"Devam edebilirsiniz," dedi Jahal soğuk bir sesle. "Daeva ve benim misafirperverlik hakkında bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Pran dudağını ısırды. "Kaptan, onu duydunuz. Adamları geri geliyor. Belki de en iyisi biz-"

"En iyisi sen kendi işine bak ve yatağına git. Tabii birdenbire Sugdam'a giden yolu öğrenmediysen." Pran'a sert bir bakış fırlattı. "Burası çok misafirperver olmayan bir yer, Pran. Kaybolmak istemezsin."

Bu tehdit onu durdurdu. Kız ona bakıyordu, gözleri yalvarıyordu. Ama Jahal'ın sözlerinde ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

O sadece ateşe tapan biri, dedi Pran kendi kendine. Yüce Tanrım, insanlar buradaki Daevaların kendi babalarıyla yatacak kadar vahşi olduklarını söylüyorlardı.

Boğazını temizledi. "Anlıyorum." "O zaman iyi geceler."

Pran ayağa kalktı, arkasını dönerken bacakları titriyordu. Yatak örtülerinden birini alırken sırtını kasıtlı olarak onlara dönük tuttu. Onu açarken

Ziyafetten olabildiğince uzakta, çatı katının altında, erzaklarla dolu karanlık bir köşede. Uzandı, yüzü hâlâ uzağa dönüktü.

Bir takırtı duyuldu, tabak ya da kadeh kenara itildi. Boğuk bir çığlık. "Bizden çok daha iyi olduğunuzu sanıyorsunuz," diye tısladığını duydu Jahal. "Hepiniz öyle sanıyorsunuz."

Pran bir top gibi kıvrıldı ve kulaklarını kapatırken bir metal parıltısı gördü. Bunu duymak istemiyordu.

Ve sonra bir atış gibi geri çekildi, metalin parıltısı daha iyi odaklandı. Kocaman gümüş bir yaydı.

Hızla gözlerini kırptırdı, bir şeyler gördüğüne ikna olmuştu. Yarısı kapitone bir pedin içine gizlenmiş olan devasa yay muhtemelen Pran'ın boyunun yarısıydı ve hem heybetli hem de inanılmaz derecede narındı; gümüş yüzeyi ince pirinç telkari ile kaplıydı. Masallardan fırlamış bir silaha benziyordu, modern bir insanın kullanabileceği bir şey değildi. Paha biçilmez ve ölümcül bir sanat eseri idi.

Kendi kendine böyle söyledi ... yanındaki uçları taze tüylerle kaplı okları fark etmeden önce.

Kapı çarparak açıldı.

Pran, yüreği ağzına gelerek ayağa fırladı. Devasa bir savaşçıyı, korkunç yayıyla eşleştirdiğini varsaydığı intikamcı okçuyu görmeyi bekliyordu. dönüp kılıcına uzandı.

Elini bıraktı. Kapıdaki başka bir Daeva kadınıydı ve pek de korkutucu biri değildi. Kızdan bile daha kısaydı. Daha da yaşlıydı, kabaca kırılmış bukletlerindeki gümüşe bakılırsa en az bir buçuk asırlıktı. Daeva erkeklerinin giydiği kalın palto ve bol pantolonu giymiş olan kadının kemerinde bir av bıçağı ve omuzlarında keçeden bir çarşaf vardı.

Yine de gözleri keskindi: bir şekilde diğer Daevalardan bile daha siyah, kapüşonlu ve baykuş gibiydi. Onu görmezden geldiler, bakışları tıpkı benzediği yırtıcı kuş gibi Jahal'ın üzerine yerleşti. Kansız dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılmıştı.

Jahal alay etti. Kızı saç örgülerinden yakalamıştı. "O kadar korkmam gereken kişi bu teyze miydi?"

Kız açık bir hürmetle kadına bakıyordu. "Evet."

Daeva kadını parmaklarını şıklattı ve Pran odanın öbür ucundan Jahal'ın elinin paramparça olduğunu duydu.

Geziri askeri çılgılık atarak kızı yere düşürdü. Pran onun harap olmuş elini tutuşunu izledi, parmaklar bir takımyıldızını işaret ediyordu yönler.

Yaşlı kadın hareket etmemişti. Kıza bir göz attı. "İyi misin?" diye sordu.

Kız hâlâ titreyerek başını salladı. "Kraliyet Muhafızları'ndan olduklarını söylediler."

Yaşlı kadın başını salladı ve sonra hareket ederek Jahal'a yaklaştı. leopar yaralı bir tavşan olabilir: hareketleri son derece zarif, yüzü

Hafif bir merak ve soğuk bir açlık karışımı. "Geziri bir adam kendisine ait olmayanı almaya çalışıyor," dedi sertçe. "Kralına ne kadar da benziyor."

Jahal yaralı elini kavradı, gözleri acıdan çılgına dönmüştü. "Seni lanet olası cadı!" diye haykırdı. "Bana ne yaptın sen?"

Pran kıpırdamadı, olduğu yere yapışmış ve şok içinde donup kalmıştı. Jahal bunu ona kadının yaptığını gerçekten düşünemezdi. Bu imkânsızdı. Şarabı fazla kaçırmıştı belki de.

Kadın yaklaştıkça Jahal hâlâ soluk soluğa zülfikarına uzandı ama acı onu yavaşlattı. Kadın onu kolayca tekmeleyerek uzaklaştırdı ve bileğini yakaladı. Havada aniden keskin bir duman kokusu belirdi.

Jahal'ın ağzından çıkan bir sonraki ses, onun feryatlarını fısıltı gibi gösterdi.

Ağzından akan siyah kan gözlerinden, kulaklarından ve vücudundan damlayan kana karışırken, *uludu*, sesi ıslandı ve boğuklaştı. burun. Vücudu kasıldı, kemikleri kıracak kadar şiddetle kasıldı, kül insan teri gibi derisinden boncuk boncuk döküldü. Yine de yere yığılmadı, çığlık atmayı bırakmadı, kadının narin ellerinden biri tarafından esir alındı. Bu Genç kız izliyordu, yüzü acı bir intikam maskesine dönüşmüştü.

"İlginç bir his, değil mi?" diye düşündü Daeva kadını. "İnsanın kanının aniden yön değiştirmesi? Elbette bu sizi öldürmeli, kalbinizi yok eder. Kalbinizin atmaya devam etmesini sağlayacak bir numara var: ustalaşmak için epeyce pratik yapmam gerekti."

Pran'ın ağzı açık kaldı, zihni ve gözleri önündekilerle uzlaşamıyordu. Görünüşe bakılırsa bu kadın cin olamazdı. Onun Yarışın böyle bir gücü yoktu.

Ama bir zamanlar bunu yapanlar vardı.

"Ne kadar da küstahsın. ." diye hayret etti kadın. "Sana ait olmayan bir toprakta yağmaya çıkmak, seni istemeyen bir kadına bakmak, ona *dokunmak*."

Keskin sesi kırılmıştı, aksanı neredeyse tanıdıktı. Hayır, bu Pran tanıdık olduğunu fark etti. Daevabadi'ydi, yüksek sınıf.

Gerçekten birinci sınıf.

Raflardaki kitaplar, bükülmüş camlar ve masayı kaplayan metal aletler. *Neşter*.

Odanın öbür ucundan bir adamın kemiklerini kırabilen, kanının ters yönde akmasını sağlayabilen bir Daeva kadını. Pran'ın gözleri dehşet içinde, efsanelerden düşmüş o korkunç yaya takıldı.

Ayağa fırladı. Jahal'a yardım etmeliydi, ama korkunç sahne Önünde, zihni saçma sapan sonuçlar ve ailesinin harap Qui-zi'deki atalarının eviyle ilgili yarım yamalak hatırladığı hikâyeler haykırırken, sahip olabileceği her türlü görev duygusunu -diğer duyularının çoğuyla birlikte- sürgün etti. Kaçtı, ne paltosunu ne de botlarını alıp kapıdan çıktı.

Karlı karanlığın içine doğru hızla koşarken, Jahal'ın çığlıklarıyla arasına mesafe koymaktan başka bir şey düşünmüyordu. çığlıklar. Jahal'ın çığlıklarının yanı sıra, Pran'ın ayaklarının altındaki sopaların kırılması ve nefesinin soluması tek sest; yağan kar dünyanın geri kalanını bastırıyordu. Donmuş ağaçlar siyah, keskin iskeletlere dönüşmüştü.

gri gökyüzü, ölü şeyler aniden karşıladı: çünkü her geçtiği yerde, az önce tanık olduğu imkânsız olaydan biraz daha uzaklaşıyordu. Sugdam'a, Daevabad'a kadar koşabilirdi, eğer bu onu soğuk sesli ve ölümcül dokunuşlu kadından kurtaracaksa. Kalbi hızla çarparak karlı bir bankı tırmandı.

Kendini toplarken hiç ses yoktu. Sonra buz gibi havada bir ıslık sesi duyuldu.

Sırtına keskin bir şey saplandı ve onu yokuştan aşağı yuvarladı. Yana doğru bükülerek yere düştü ve nefes nefese kaldı, acı ve basınç onu parçaladı.

Göğsünün sol tarafından kanlı bir ok çıkmıştı.

Tanrı merhamet etsin. Pran nefes almak için faydasızca emerken gözlerinin önünde siyah noktalar belirdi. Ok ciğerlerinden birini delip geçmiş olmalıydı. Yaradan fişkırان köpüklü sıcak kan altındaki karı eritti. Baygınlık geçirdi, yaklaşan ateş ışığının titreşimiyle aydınlanan vadinin hayal meyal farkındaydı. Şüphesiz bir Daeva çetesi onun işini bitirmeye geliyordu.

Ama kara ağaçların arasından ellerinde meşalelerle çıkan kalabalık değildi. Tek bir adamdı ve ateş taşımıyordu.

Ateş gibiydi.

Bakarken neredeyse acı verecek kadar canlı, preslenmiş ışıktan bir cilt. Elleri ve çıplak ayakları kömür rengindeydi. Altın gözler ve ateşten kararmış dişler. Adam ölümcül bir zarafetle, bir yılan gibi hızla ilerledi. Pran'ın kulübede gördüğü devasa yayı pençeli ellerinde yarı çekilmiş halde tutuyordu.

Pran tek bir nefes alabilseydi çığlık atardı. Bu bir ifritti. Halkının en büyük kâbusu, ölümcül düşmanı. Boğulmuş bir

Dudaklarından bir inilti kaçtı. Vadi yeniden kararıyor, hayatının kanı karlara yayılırken görüşünün köşelerinde gölgeler büyüyordu. Ölüyordu, biliyordu, gördüğü şeylerin hiçbir anlamı yoktu.

Mantıklı olamazdı, mümkün olamazdı. Çünkü ifrit çekildikçe Yaklaşıp yayını bir kez daha kaldıran Pran, altın şakağında orada olmaması gereken siyah bir dövme fark etti. Stilize bir kanadın üzerinden geçen bir ok.

Bir Afshin işareti.

Pran'ın bunu düşünmek için fazla zamanı yoktu. Bir gümüş parıltısı vardı ve ardından bir sonraki ok boğazını parçaladı. Geriye doğru düştüğünün, ağzına kan dolduğunun, gökyüzünden hâlâ dönen buzlu iğnelerin ve tepesinde beliren cılız ağaçların farkındaydı. Ölümü Çabuk.

Gerçekten de, o kadar hızlıydı ki, Pran ne olduğunu anlayamadan öldü. Jahal'la birlikte Daevastana'nın vahşi doğasında karşılaştıkları şeyin etkileri. Daevabad'da geride bıraktığı, Qui-zi anıtının gölgesindeki evlerinde erken bir fincan çay yapmak için ayağa kalkan yaşlı ebeveynleri için bunun ne anlama geleceği. Birlikte eğitim aldığı askerler için Citadel, silahlarını kuşanırken homurdanıyorlardı.

Değiştirme. Zaten stresli bir krallık ve çökmekte olan büyümlü bir şehir için.

Kahire'den genç bir kadın için.

Nahri

Bu Nahri sahnelerini eski (ve çok farklı!) bir kitaptan aldım. *Bakır Krallığı*'nın versiyonu. Nahri'nin Muntadhir ile evliliğinin ve Banu Nahida olarak rolünün yönlerine bakarak, bu kitaptan önce olmuş olabilecek bir şeymiş gibi hissetmeleri için onları yeniden işledim. İlk kitap için spoiler içerir.

"Banu Nahida, *dur!*"

Nahri durmadı. Onun yerine, koridorda koşarak Revir. Kalbi hızla çarparken, Hazine'den kaç muhafızın onu takip ettiğini görmek için arkasına bakmakla vakit kaybetmedi. Ayak sesleri, en az yarım düzineydi.

Seni aptal, diye kendini azarladı koşarken. *Yeteneklerinin bu kadar paslanmasına asla izin vermemeliydin.*

İki geveze kâtip, kolları tomarlarla dolu bir şekilde kütüphanenin bulunduğu yöne doğru ilerledi. Nahri neredeyse ilkine çarpıyordu ve sonra İkincisine kasıtlı olarak çelme takarak onu ve parşömenlerini yere savurdu. Belgeler sekerek koridordan aşağı yuvarlandı. Sadece peşindeki birkaç kişiye çelme taktıklarını umabilirdi.

"Nahri, lanet olsun, *dur!*" Bu kez kocasıydı. Sesi nefes nefese geliyordu ve Nahri buna şaşırmadı; Emir Münteher fiziksel olarak kendini zorlayacak biri değildi, en azından bu şekilde. Onu uyandırmış olması Sarhoş şairler çemberinden çıkıp onun soygununa istemeden ortak olması yeterince mucizeydi.

Muhafızların sesi yaklaşıyordu. Nahri az ilerideki revirin yarı açık kapılarını görebiliyordu. Fazladan bir hız patlaması yaptı.

"Nisreen!" diye bağırdı. "Bana yardım et!"

Nisreen çok yaklaşmış olmalıydı. Saniyeler içinde kapıdaydı, bir elinde çok keskin bir neşter vardı ve koşan muhafızları fark ettiğinde gözleri alarmla parlıyordu.

"Banu Nahida!" diye soluk soluğa kaldı. "Yaradan'ın adıyla-?"

Nahri kapının kenarından tuttu ve Nisreen eşikten uçarken onu dışarı itti. Kapıyı yaşlı kadının şaşkın yüzüne çarpmadan önce "Affet beni," diye bağırdı. Döndü, avuçlarını kapalı kapının karmaşık metal işçiliğine bastırdı ve sonra onları aşağı sürükledi, çiviler derisini yırtarken acı içinde tısladı, kanı dekoratif paneller üzerinde kayganlaştı.

"Beni koru," diye Divasti dilinde kendinden emin bir şekilde emretti; hazırlık için büyüü çoktan çalışmıştı.

Pratik yapmıştı ... ve şimdi hiçbir şey olmadı.

Nahri panikledi ve Nisreen'in diğer taraftaki itiş kakışına karşı kapıyı kapalı tuttu. Sertçe tekmeledi ve yüksek sesle Arapça küfretti. "Kahretsin, 'beni koru' dedim!"

Kan tütüyordu; onun kanı, yüzyıllar önce burayı inşa etmiş olan insanların kanı ve büyüü. Nahri metal gibi geri çekildi. Izgaralar birbirine dolanarak kapıları sıkıca kilitledi, tam o sırada ağır bir şey kapılara çarptı.

Kapının diğer tarafından, aralarında Münteher'in belirgin bir şekilde sinirli ses tonunun da bulunduğu birkaç boğuk sesin tartıştığını duydu. Onu hiç bu kadar sinirli duymamıştı ve evli oldukları üç yıl boyunca ettikleri kavgaların sayısı düşünüldüğünde, bu çok şey ifade ediyordu.

Kapıya daha fazla vuruluyordu.

"Banu Nahri!" diye bağırdığını duydu Nisreen. Sesindeki telaşa bakılırsa, Nahri'nin ne çalmış *olabileceğini* öğrenmişti. "Lütfen beni içeri alın. Bunu tartışabiliriz!"

"Özür dilerim!" Nahri şarkı söyledi. "Kapı ... saray büyüünün ne kadar öngörülemez *olabileceğini* biliyorsunuz!"

Arkasında bir tepsi takırdayarak yere düştü. Nahri arkasını döndüğünde hastalarının ve yardımcılarının şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Revir bu öğleden sonra oldukça sakindi - sakinlikten kastı, insanların

Tam anlamıyla bahçeye itilmişti. Yüz yatağın hepsi doluydu -bugünlerde her zaman öyleydi- ama hastalarından sadece birkaçının ziyaretçisi vardı.

Nahri hepsine sert bir bakış attıktan sonra başını kapıya doğru salladı. "Herhangi biriniz buna yaklaşırsa, çok kısa bir süre içinde veba yaraları rahatsız edici yerler, anladın mı?"

Kimse konuşmadı ama onu anladıklarına ikna edecek kadar çok insanın rengi soldu ve geri çekildi. Nahri reviri hızla geçerek özel çalışma alanına gitti ve perdeyi arkasından çekerek kapattı, kapısına vurulmasını ve öfkeli -ve alışılmadık derecede ayrıntılı- tehditleri görmezden gelmeye çalıştı Muntadhir'den. Ancak o zaman Hazine'deyken korsesine soktuğu beyaz taş parçasını çıkardı. Neredeyse onun kadar büyüktü.

Başparmak ve ışıktaki güzelce parlarsa da, kaya başka türlü bakılacak pek bir şey değildi.

Gergin bir itiş kakış oldu ve ardından gümüş saçlı, kısa boylu bir Daeva kadını bir yığın metnin arkasına saklandığı yerden ayağa kalktı.

"Bu kadar mı?" diye sordu umutla.

Nahri parçaya baktı. "Eğer hikâyelere inanırsan." Çünkü hikâyelere inanılacak olursa, bu küçük beyaz taş, efsanevi sütunlar şehri Iram'dan geriye kalan tek parçalardan biriydi. Nahri'nin bildiği çelişkili hikâyeler Iram. Kahire'deki evinde, binlerce yıl önce kötülükleri yüzünden yok edilmiş bir şehir olarak anıldığını duymuştu. Bazı cinler buna itiraz etmiş, insanların gerçekten orada olmamaları gerektiğini ve atalarının göksel ateş rüzgârlarının ne kadar yıkıcı olabileceğini nereden bildiklerini mırıldanmışlardı.

Ancak Nahri, Iram parçasıyla hikâyeleri için ilgilenmiyordu.

Bununla ilgileniyordu çünkü görünüşe göre dünyalarındaki en zor lanetlerden biri olan kişinin büyüsunu kaybetmesinin tek çaresi buydu. Ve Görünüşe göre, Nahri bu etkiyi sadece tek bir Nahid metninde okumuştı. Bu referans, büyüünün doğru yapılmasının ne kadar zor ve öngörülemez olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Ayrıca Iram parçasını da *yok* etmesi gerekecekti.

nadir bulunan kaya o kadar değerliydi ki, kalan birkaç parça Hazine'de saklanıyordu -Herhangi bir başarı şansına sahip olmak için. Hazineye tek başına girebilmek için Muntadhir'i çeyiziyle ilgili bir kavgaya çekmek zorunda kalmıştı ki bunu ikinci kez başarabileceğinden şüpheliydi.

Daeva kadını -Delaram- ellerini ovuşturarak yaklaştı. "Bundan emin misin Banu Nahida? Seni daha fazla üzmem istemiyorum. sorun. Ben bu riske değmem."

"Sen benim hastamsın ve bu yüzden her türlü riske değersin," diye ısrar etti Nahri. masasına doğru yürüdü ve iki Arapça kitabın arasına yerleştirilmiş Nahid notlarını aldı - çalışma alanını mümkün olduğunca dağınık tutuyordu meraklıları caydırmak için. Parmaklarını eski kâğıtta gezdirdi, atalarının uzun zaman önce bıraktığı mürekkep lekelerini ve kıvrımlı yazıları takip etti. Notları o kadar sık okumuştı ki ezberlemişti, ama efsanevi akrabalarının okuyup kullandığı somut bir şeyin hissini Kendilerine dokunmak ona güven verdi.

Ve Delaram buna değerci, zalim bir koca tarafından lanetlendikten sonra büyüsünü kaybetmişti. Tesadüfen, onun rahatsızlığı aynı zamanda Nahri'nin

ilk etapta tedaviyi bulabilirdi. Delaram, büyüsü olmadan hayatının son birkaç on yılını toz almak, süpürmek ve yeniden düzenlemekle geçirmişti. Büyük Tapınak'taki kütüphaneyi, aşırı hevesli öğrencilerin yıkıcı akademik kasırgalar gibi girdabına soktuktan sonra. Çalışmalarında ve bu bilgi alanının dizginlerini ele almada o kadar gayretliydi ki, döşeme tahtalarının altına gizlenmiş en az bir düzine yeni Nahid metnini ortaya çıkarmıştı. çatlaklara.

Ama bu iş onu bir asil yapmadı. Onu bir cin yapmıyordu. Daeva temizlikçi kadınları "böylesine değerli bir eşyanın yok edilmesine" değmezdi ve bu yüzden Nahri, lanetin Delaram'ın ömrünü kısalttığını iddia etmesine rağmen Iram parçasını talep ettiğinde geri çevrilmişti.

Gerçekten, onu çalmaktan başka çarem yoktu. Nahri parçayı fırlatıp bir elinde tuttu ve sonra işe koyuldu.

Onun yokluğunda ateş çukuru için için yanan küle dönüşmüştü. "Naar," diye emretti ve alevler parmaklarına ulaşmak için yarışırken çatırdayarak ve şangırdayarak karşılık verdi. Isı yüzünü kavurdu ama acıtmadı.

Nahri diz çöktü ve en yakındaki kanepenin altından hazır bir sepet çıkardı. "Memleketinden toprak," diye mırıldandı, bir avuç toprak alarak

Daevabad'ın tepelerinden toplayıp ateşe atıyor. "Yaratıcı adına arıtılmış su." Daha önce ateş sunağından aldığı bir şişe suyu ateşe döktü. Alevlere çarptığında bir buhar tıslaması oldu, damlalar da yangını etkileyecek kadar az.

"Nahri, *sakın* o parçayı yok *etmeye cüret* etme! Aç şu lanet kapıyı!"

Oh, git göle atla, Muntadhir. Sadece nasıl olduğunu hayal edebiliyordu Karısı tarafından dışarıda bırakıldığı için utanmıştı ve bu ona neredeyse dikkat dağıtıcı bir zevk veriyordu.

Ama daha sonra sevinebilirdi - Őimdi odaklanması gerekiyordu. Nahri nefes verdi, Ciğerlerindeki havayı ateŐin dumanına kattı. Bir elinde Iram parçasını tutarken, diğeri eliyle bir neŐtere uzandı ve ardından keskin bir Avucunda bir çizgi belirdi, kan hemen kabarak kűkűk beyaz taŐı boğdu. Nahid kanı: ifritler iŐin ۆlűmcűdűr, her tűrlű bűyűyű bozabilir ve dűnyadaki en gűclű maddelerden biridir.

Iram parçası patladı.

Nahri acıyla inledi ve kűfretti ama eli iyileŐmeye baŐlamıŐtı bile. Parçanın yanan kalıntılarını ateŐe attı ve sonra elini gۆğsűne bastırdı.

"Yaralandın mı?" Delaram'ın nefesi kesildi.

Nahri diŐlerini sıkarak, "Ben iyiyim," dedi. Belki de Nisreen'in bir anlamadıđı bűyűlerle uđraŐmamakla ilgili kűkűk bir noktaya deđindi. Sađlam eliyle Delaram'ı alevlere dođru yaklaŐtırdı. "Dumanı iŐine ők, őkebil-diđin kadar."

Bir Őey kapılara ۆyle sert őkırttı ki tűm revir sallandı. Tavandan aŐađıya sıva parçaları yağdı.

"BANU NAHIDA!" Ghassan gűrledi ve kralın ۆfkesinin sesi sırtından aŐađı bir korku titremesi gۆndermeye yetti. Hastalarından birkaŐı irkilerek őkıđlık attı. "Őu anda yaptığınız Őeyi bırakın!"

Onun cevabını beklemeden, kapıya vuran her neyse tekrar yaptı. Kapıyı kapalı tutan metal aksam inlemeye ve őkırtıdamaya başladı.

Ama tuttu ve bu hâlâ bir Şans olduğu anlamına geliyordu.

"Dumanı solumaya devam et, Delaram. Nefes almaya devam et . . ."

Delaram ona gergin bir bakış attı ama Nahri'nin hastası boğulmaya başlayana kadar keskin dumanı işine őkemeye devam etti.

"Delaram!"

Delaram dizlerinin űzerine őkűttű ve Nahri de onun yanına dűŐtű.

"Ben iyiyim," diye hırıldadı diğeri kadın yűzűnűn etrafında dۆnen dumanın iŐinden. Narin beyaz parçalar havada parıldıyordu. Yűzűne masaj yaptı

Bođaz. "Ben sadece ..." Sۆzűnű yarıda kesti ve sonra elini kaldırdı.

Hastasının parmakları arasında alevler dans ediyordu. "Bu *ben miyim*?" Delaram fısıldadı.

"Sensin." Nahri gűlűmsedi ve sonunda kapılar kırılarak aŐıldı.

Ama ne yazık ki revir ők kalabalıktı. Ve Ghassan ők ۆyle korkutucuydu ki, hastaları ondan ve askerlerinden kaÇmak işin acele ediyorlardı,

Yerlerinde kalsalardı yapabileceklerinden daha fazla gecikmeye ve kargaşaya neden oldular.

Bu da demek oluyordu ki, çok haysiyetsiz bir küfürle perdeyi araladığında Delaram gitmiş ve Nahri masasında oturuyordu, profesyonel bir şifacı titizliğiyle hastalarıyla ilgili notların üzerinden geçiyordu. "Nerede o?" Ghassan sordu. "Yemin ederim kızım, eğer o parçaya zarar verdi ..."

Krala olabildiğince masum bir yüz ifadesi takındı. "Ne parçası?"

Nahri antik sunağın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve parmak uçlarını birlikte gözlerini kapattı. Başını eğdi ve ardından yanındaki gümüş tepsiden dikkatlice uzun bir sedir tütsüsü çubuğu aldı. Ayak parmaklarının üzerinde doğruldu ve tütsüyü sunağın kubbesinde neşeyle yanan alevlere doğru tutarak tütsünün yanmaya başlamasını bekledi. Yandıktan sonra, aşağıdaki dev gümüş çeşmede yüzen cam kandilleri yeniden yakmaya başladı.

Sonuncuyu yakarken durakladı ve önündeki ateş sunağının güzelliğini takdir etmek için bir an durdu. Daeva inancının merkezinde yer alan sunakların çarpıcı tasarımı yüzyıllar boyunca devam etmişti. Bir leğen - genellikle gümüş-

ortasında yükselen mangal benzeri bir yapıya sahip arıtılmış su sedir ağacından bir ateş yakılırdı; bu ateş ancak bir adanmışın ölümü üzerine sönerdi. Mangal her gün şafak vakti güneşin dönüşünü işaret etmek üzere dikkatlice külden arındırılırdı. Aşağıdaki leğende yanan cam kandiller suyu sürekli kaynar halde tutardı.

Nahri birkaç dakika daha sessiz kaldı. Sık sık dua eden biri olmamasına rağmen, Daeva inancındaki ağır rolünün bilincindeydi ve Rolünü buna göre oynamayı öğrenmişti. Arkasını döndüğünde, yüzünün alt kısmı Nahid'in beyaz ipeğiyle örtülüydü ama gözleri, altında toplanan insanları görebilmek için serbestti. Sağ elini kaldırdı, avuç içi kutsamak için dışa dönüktü.

Dört bin erkek, kadın ve çocuk -duvarlara doluşmuş ibadet edenler- ellerini birbirine bastırdı ve başlarını saygıyla eğdi.

Birkaç yıl boyunca Büyük Tapınak'taki törenleri yönetmek, Nahri'nin böyle bir gösteri karşısında duyduğu hayranlığı azaltmaya yetmemişti. Tapınağın kendisi hâlâ

rutin olarak nefesini kesti. Yaklaşık üç bin yıl önce inşa edilen devasa taş ziggurat, Kahire'nin dışındaki Büyük Piramitlerle aynı seviyede bir eserdi. Ana ibadet salonu, sarayın tahtının tasarımını taklit ediyordu.

Ancak bu oda çok daha sade bir tarzda tasarlanmıştı. Çeşitli renklerde kumtaşı disklerle süslenmiş iki sıra sütun, uzak tavanı yükseltiyor ve duvarları, kabilelerinin uzun tarihindeki en asil figürlere adanmış tapınaklar kaplıyordu.

Nahri sunaktan uzaklaştı. Aşağıdaki platformda, kırmızı cüppeli rahiplerden oluşan bir sıra onu ibadet edenlerin geri kalanından ayrı tutuyordu.

Zaten en az yarım düzine vaaz vermişler, onu övmüşlerdi. geniş ailesini ve Yaratıcı'yı işini desteklemesi için çağırdı. Neyse ki Nahri'den hiçbir zaman bir vaaz vermesi istenmemişti; ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri olmazdı. Dahası, geleneksel olarak Nahidlerin Büyük Tapınak'ta ibadet edenlerle etkileşime girmesi ya da onları fark etmeye tenezzül etmesi bile beklenmezdi. Herkesin üzerinde süzölmeleri, yüce ve havalı, uzaklara layık figürler olmaları beklenirdi.

Saygı.

Ama Nahri hiçbir zaman yüce bir saygıya sahip olmamıştı. Alt platforma çıktı ve kalabalığa doğru ilerledi.

Rahipler onun geçmesine izin vermek için ayrıldılar. Tıraşlı kafası külle kaplı genç bir rahip yardımcısı, elinde tahta tabureyle gölgelerin arasından fırlarken, birkaç arkadaşı da kalabalığı bir kuyruk görüntüsüne soktu.

Hiçbiri

Tapanlar ona hitap etme umuduyla itaat etmeye hevesli bir şekilde direndiler.

Kalabalığı inceledi. Etrafa saçılmış birkaç Daeva dışında Tukharistanis-Nahri, Tukharistan'ın ticaret şehirleri arasında cin savaşına rağmen eski inançlarını sessizce sürdüren bazı aileler olduğunu öğrenince şaşırmıştı. Bunun ötesinde, çok çeşitli bir gruptu. Yıpranmış cübbeleriyle münzeviler, mücevherlerle süslü soyluların yanında yer alırken, iri gözlü kuzeyli hacılar yorgun Daevabadi sofistikeleriyle itişip kakışıyordu. Yakınında

Nahri ön tarafta, babasının yanında kıpırdanan küçük bir kız gördü. Sarı keçeden sade bir elbise giymişti, siyah saçları fesleğenlerle örölmüş dört örgüyle şekillendirilmişti.

Nahri onunla göz göze geldi ve göz kırparak onu öne doğru çağırdı.

Protokol hakkında endişelenemeyecek kadar küçük olduğu belli olan küçük kız, Nahri'ye dişlerini göstererek sırttı ve babasının elinden kurtulup öne atıldı. Küçük kollarını Nahri'nin dizlerine dolayarak sımsıkı sarıldı.

Nahri rahiplerden birkaçının irkildiğini fark etti. Ataları hüküm sürerken, İyileşme eylemi dışında bir Nahid'e elini sürmeye cüret eden herkesin bir uzvu kesilirdi; bu, Nahri'nin yeniden gözden geçirilmesi gerektiğine karar

verdiği pek çok gelenekten biriydi.

"Banu Nahida!" Küçük kız geri çekilirken gözleri huşu içinde kırışarak gülümsedi.

Babası onlara katılmak için acele etti ve saygıyla eğildi. Kızının omzunu dürttü. "Ateşler . . ."

"Oh!" Kız ellerini birbirine bastırdı. "Ateşler senin için ısıt ısıt yansın!"

Nahri onları kutsarken gülümseyerek, "Ve senin için, çocuğum," diye cevap verdi ve kızın alnını külle işaretledi. Aksanları tanıdık gelmemişti. Nahri hacılar olduğunu tahmin etti. Kabilesinden pek çok kişi Büyük Tapınak'ta dua etmek için Daevastana'nın dışından geliyordu. "Nerelisiniz?"

"Panchekeanth, leydim," diye cevap verdi kızın babası. Nahri'nin gözle görülür şaşkınlığı üzerine, "Daevastana'nın kıyısında yıkık bir insan şehri. Bilmenizi beklemezdim."

Nahri onun kalbine dokundu. "Bu yolculuğu yaptığınız için onur duydum. Yaradan'ın bağlılığınızı ödüllendirmesi için dua ediyorum."

Derin bir şekilde eğildi, gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Teşekkür ederim leydim." Küçük kız Nahri'ye bir kez daha sarıldı ve kalabalığın arasından ilerlerken el salladı.

Nahri peçesinin altından gülümsedi. Böyle anlar için yaşamaya başlamıştı, Daevalar'ın önünde durmak için ona güven veren ve Ghassan'ın onun hakkındaki uğursuz imalarını görmezden gelme cesareti veren karşılaşmalar.

mahkeme." Kendi kendine bunun pragmatizm olduğunu söyledi. Peki ya bu anlar kalbinde sıcak bir parıltı da bıraktıysa?

Nahri, Daevabad'da çalabileceği nadir mutluluk kırıntılarını bile kendisinden esirgemeyecekti.

Küçük kız ve babası sonunda kalabalık tarafından yutularak gözden kayboldu ve Nahri bir başkasını çağırdı. Ona gelen insanların yaklaşık yarısı çeşitli rahatsızlıklarla geliyordu. En kolay vakaları hemen iyileştiriyor, daha karmaşık olanları revire gönderiyordu. Çok sayıda hastayı görmeye çalışıyordu.

ama güneş mermer binanın arkasında yükselirken

Ekranlardan peyzajlı avluya bakarken revire dönmek için can atmaya başladı. O orada olmadığına işler feci şekilde ters gitme eğilimindeydi.

Nahri önündeki hacıları kutsadı ve sonra ayağa kalkarak rahiplere işaret etti. Kalabalık, hepsini bizzat kutsayamayacağı kadar büyümüşü. Nahri birçoğunun yarın döneceğini biliyordu. Bazıları ertesi gün geldi.

gün. Tanıdık yüzlere dikkat ediyor, nihayet karşısına çıktıklarında onların bariz sevinçleriyle ısınmayı asla ihmal etmiyordu.

Kartir onun omzunda belirdi. Başrahip neredeyse üçüncü yüzyılında olmasına rağmen, çoğu zaman şaşırtıcı derecede çevik olduğunu kanıtlıyordu - özellikle de bir konferansa başlayacaktı. Kollarını kavuşturmasına ve yorgun ifadesine bakılırsa Nahri'nin alacağı ders de buydu.

"Banu Nahida, *aktif olarak* Kahtanileri kışkırtmak için yeni yollar mı arıyorsunuz?"

"Neden, ne demek istiyorsunuz, Baş Rahip?"

Ghassan hoşuna gitmeyen birinin derisini yüzebilirdi ama Kartir'in şu anda Nahri'ye yönelttiği delici bakışlar onu bir anlığına şaşkına çevirmişti.

Sonra ona komplocu bir gülümseme fırlattı. "Aslında kimse beni bir şeyle *yakalamadı*."

Merdivenlerden inmeye başladıklarında Kartir ona bir kez daha sertçe baktı. "İkimiz de bunun bir önemi olmadığını biliyoruz. Burada ne kadar güçlü ve popüler olursan, o kadar tehlikeye girersin." Rahip sesini yumuşattı. "İyi bir Banu Nahida olmak istediğini biliyorum, ama ben Çok ileri gittiğin için idam edilmektense seni canlı görmek ve yaralarından başka bir şey tedavi etmemek daha iyidir."

"Ben dikkatliyim Kartir," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. Yaratıcı da Nahri'nin öyle olduğunu biliyordu; kral tarafından öldürülmemek hoşuna gidiyordu. "Ama Ghassan'a istediğini verdim," diye ekledi, sesine bir parça acı karışmıştı. "Beni hastalarım ile ilgilenmekten alıkoymasına izin vermeyeceğim."

Dara'nın tapınağının önünden geçmeleri kötü bir andı. Perde, içerideki pirinç heykeli ortaya çıkarmak için geri çekildi; at sırtında, üzengilerinde gururla dik duran ve peşindekilere ok atan bir Daeva savaşçısının heykeli. Yağlı mumlar ve kandiller heykelin kaidesine serpiştirilmiş düzinelerce adak üzerine pürüzlü bir ışık saçıyordu. Tapınağa kılıç sokmak yasaktı, bu yüzden onun yerine çeşitli tören silahlarını -çoğunlukla okları- tasvir eden küçük seramik simgeler getirilmişti.

Dara'nın tapınağı en popüler tapınaklardan biri olmasına rağmen adanmışlar şimdi orada. Nahri daha iyi düşünmeden durdu ve heykelin arkasında asılı duran devasa gümüş yaya baktı. Kadın Acaba bu bir kopya mıydı yoksa ölümlü hayatı boyunca ona mı aitti? Eğer parmakları kabzayı kavrayıp kirişi geri çekmiş olsaydı.

Evet, belki de Qui-zi'de senin gibi şafitleri vurmak için kullanmıştır. Nahri gözlerini kapattı. Neredeyse dört yıl geçmişti ve Nahri bir kum fırtınasında hayatına girip aynı şiddetle hayatından çıkan adamla henüz hesaplaşamamıştı. Onu sevdiğinden emin olduğu, belki bir gün onun da sevebileceği ve sonra Nahri'nin asla tam olarak iyileşebileceğini düşünmediği bir şekilde güvenine ihanet eden adam.

Kartir boğazını temizledi. "Dua etmek isterseniz kimsenin sizi rahatsız etmeyeceğinden emin olabilirim."

"Hayır." Nahri burada dua etmeyi denemişti ve genellikle ya ağlayıp bir heykele suçlamalar yöneltmesi ya da düğününden önceki sabah yaşadığı aşığılایıcı bir zayıflık anında Dara'ya yalvarması uzun sürmemişti. geri dönüp onu kurtarmak için son kez. İster Kahire'de ister Daevabad'da olsun, duygularını bastırmanın ve yoluna devam etmenin hayatta kalmanın tek yolu olduğunu zor yoldan öğrenmişti.

Tapınaktan uzaklaştı. "Saraya geri dönmeliyim."

***Nahri** Nil'de yüzüyordu, serin su sıcak güneşe karşı bir merhemdi. Nehir durgundu, çok durgundu ama o buna pek aldırmadı. Rüzgâr sazlıkları hışırdatırken ve ağaçlarda böcekler vızıldarken, hareketsiz su gibi bir şeyden rahatsız olmak için fazla huzurluydu.*

Yine de o koku. Kızarmış metal ve yanmış saç gibi rahatsız ediciydi. Burnunu kırıştırdı ama su ısındıkça koku daha da kötüleşiyordu. Tiksinierek sonunda doğruldu ve karaya geri dönmek istedi.

Ayakları çamurlu dibe değmedi bile -Nahri daha uzağa sürüklenmiş olmalıydı. Bocaladı ve kısa bir süreliğine dibe battı. ağız dolusu su. Geri teperek tükürdü. Su değildi.

Kandı.

"Gülbahar!"

Sese doğru döndüğünde karanlık bir sürüngen formunun nehre doğru kaydığını gördü.

Bir timsah.

"Anne!" Nahri kaçmaya çalıştı, yaratık ona doğru yüzerken çaresizlik içinde sıçradı ve tekmeledi. Kan kırmızısı su, pullarının üzerinde dalgalanarak devasa bir bedene işaret ediyordu. Sanki olduğu yere mihlanmış gibiydi, nehir kıyısı gittikçe uzaklaşıyordu. "ANNE!"

Dişler Nahri'nin ayak bileklerine kenetlendi ve ardından çığlık atamadan suyun altına sürüklendi.

"Nahri? Nahri, *uyan!*"

Nahri irkilerek uyandı. Nefes nefese kalmış, soğuk terler tenini kaplamıştı.

Muntadhir onun üzerinde geziniyordu. "İyi misin?" diye sordu, eli omzundaydı. "Uykunda ağlıyordun ve insan diye bağırıyordun. senin dilin."

Ben miydim? Nahri gözlerini kırptırdı, kâbusun ayrıntıları çoktan kaybolmuştu. Keskin dişler ve bir kan nehri. Dehşet. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen, çiğ ve burkucu bir dehşet.

Ve bir *isim*. Bir isim vardı, değil mi?

Birden Muntadhir'in kendisine baktığını fark etti. "Ben iyiyim," diye ısrar etti. Nahri onun elini sıktı ve çarşafı sıyrarak yatağından sıyrıldı. Odayı geçti, halının arkasındaki mermer zemin çıplak ayaklarında soğuk bir şok etkisi yarattı ve küçük bir masanın üzerinde duran sürahidenden kendine bir bardak su doldurdu. Bir esinti keten perdelerle oynaşüyor, ıslak toprak ve yasemin kokuyordu. Balkona açılan kapının ötesinde, bahçeler tamamen siyahtı. Şafağa yakın olduğundan bile şüpheliydi.

Muntadhir tekrar konuştu, sesi yumuşaktı. "Ben de görüyorum. Kabuslar yani. Gemideki o geceye dair. Sık sık daha hızlı hareket etseydim _."

"Neden buradasın?" Söylemek istediğinden daha kabaydı ama Nahri o geceyi onunla tartışmayacaktı.

Muntadhir onun ses tonuyla gözle görülür bir şekilde irkildi ve sonra bir kaşını kaldırdı. "İşte bu çok aşağılayıcı."

Nahri boğazını temizledi, yanaklarına hafif bir sıcaklık yayıldı. "Yani, neden *hâlâ* buradasın?"

"Uyuyakalmışım." Muntadhir omuz silkti. Karısının buruşuk çarşaflarının üzerine uzandı, bileklerini başının arkasında kavuştururken kraliyet tembelliğinin resmini çiziyordu. "Karımın yatağından gözleri fal taşı gibi açılmış biri gibi aceleyle çıkacağımı bilmiyordum. cariyeye."

"Bir dereceye kadar aşına olmanız gereken bir imaj."

Ona eşit bir bakış attı, dağınık saçlarına ve dağınık kıyafetine başıyla onay verdi. "Divasti konuşuyorum, Nahri. Daha önce varlığıma kesinlikle itiraz *etmiyordun*."

Artık yüzünün kızarmasına karşı koyamazdı ama Nahri kendini tuttu. "Bir çeşit övgü mü istiyorsun? Daevabad'ın yarısıyla yattın. Biraz yeteneğin olduğunu umuyorum."

"Bunu ancak sen hakaret olarak algılayabilirsin." Ama Müntehir sonunda yatağından yuvarlandı ve kıyafetlerine uzandı. "Haklısın, belki de senin yanında uyumamak daha iyi olur. Eminim senin Annemin notları Qahtani kanı için önerilerle dolu."

"O zaman gelmeyi bırak," diye tersledi. "Eminim sizi meşgul edecek bol miktarda yatağınız vardır."

Şaşırmış görünüyordu. "Tanrım, Nahri, sadece bir *şakaydı*. Neden her konuda bu kadar huysuz olmak zorundasın?" Belindeki şalın bağlarını tembelce bağladı. "Ve babam ona bir torun vermek için bazı parçalarımı kullanmıyorsam, onlara hiç ihtiyacım olmaması gerektiğini söylediğinde orada olduğuna inanıyorum." Ürperdi. "Bu yüzden sanırım ziyarete devam edeceğim."

Nahri hiçbir şey söylemedi. Kâbus hâlâ aklındaydı, bir anı, bağlanmaya çalışan bir anlam. Bir *isim* vardı. Bir ses vardı. Bir Açıklanamayacak kadar büyük bir yokluk göğsünde esniyordu.

Muntadhir cübbesini çekti ve sonra duraksadı. "Aslında, bu notta ... başka bir şey daha vardı." Elindeki siyah çantayı aldı. Nahri'nin onu ziyaret ettikten sonra planladığı akşam eğlenceleri için şarap ya da Tanrı bilir ne olduğunu düşünerek görmezden geldiği bir şey getirmişti. "Sana bir şey getirdim." Şöminedeki soğuk közleri işaret etti; Daevabad'ın geceleri Nahri için yeterince sıcaktı ve uyumak için tek ihtiyacı olan titreyen ateş sunağının yumuşak ışığıydı. "Sakıncası var mı?"

Nahri omuz silkti. "Bir hediye söz konusuysa kalmana izin veririm."

Muntadhir ocağın başına çömeldi ve parmaklarını şıklatarak ateşi yeniden yaktı. "Biliyorsun, eğer bir saray mensubu olsaydın, böyle konuşarak yolsuzluk yaptığın için soruşturulurdun."

"Konumumun kalıtsal olması ne büyük şans."

Ateşin önündeki minderli sandalyelerden birine oturdu. Nahri karşısındakine oturdu, ayaklarını dolgun bir sedirin üzerine uzattı ve onu izlemeye koyuldu

Çantadan büyük bir kitaba benzeyen bir şey çıkardı.

Kaşlarını çattı. "Okuyabildiğini sanmıyordum."

"Evet, kraliyet mektup arkadaşınızla nasıl boy ölçüştüğümün farkındayım." Nahri anında sertleşti. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Muntadhir ona ölçülü bir bakış attı. "Ben Daevabad Emiriyim. Başka bir adamın karıma mektup yazdığını öğrenmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Verdiği yanıtla ilgili her şey Nahri'nin öfkesini artırdı. "Odamda casuslar bulundurduğunu bana hatırlatmak için ne güzel bir yol. Elbette onlar

Bu mektupların derhal ateş sunağında yakılacağını size bildirecek kadar yetenekli misiniz?"

Muntadhir, "Hemen değil," diye karşı çıktı.

Nahri bakışlarını kaçırды. Ali ve onun aptal mektupları. Am Gezira'daki garnizonuna gönderildikten sonra ona yazmaya başlamıştı. Sık sık değil, ve

Belki de ele geçirileceklerinden şüphelendiği için teknedeki o geceye değinmeye cesaret edememişti. Bunun yerine notları, tıpkı isteksiz dostlukları gibi, onu da aynı oranda içine çeken, neredeyse kişisel olmayan saçmalıklardan oluşuyordu sevecen bir saflık ve zekâ. Antik kalıntıların çizimleri, yerel şifalı bitkilerin tanımları, komşu Mısır'dan öğrendiği haberler, yakınlardaki insanlar hakkında hikayeler.

Sıradandılar ama yine de hep aynı şekilde bitiyorlardı. Ona öğrettiği Mısır lehçesinin kaba bir transkripsiyonuyla yazılmıştı: "Çok üzgünüm. Tanrı'nın sana mutluluk vermesi için dua ediyorum."

Yakalanma endişesi olmasaydı bile Nahri cevap yazabilirdi. Her yönden düşmanı olan Ali'nin kalbinde hâlâ var olan çekime güvenmiyordu. Eğer bu sevgi olmasaydı, o korkunç gece Dara ve onunla birlikte kaçması için yalvarmak yerine askerleri sessizce bekleyişini fark edebilirdi.

Nahri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir hediyeden bahsettiniz, sorgulamadan değil. O kısma geçebilir miyiz?"

Muntadhir gözlerini devirdi ama kumaş kaplı kitabı uzattı. Nahri dikkatlice açtı. Kitabın kapağında, yükselen güneşe doğru kükreyen kanatlı bir aslanın -ailesinin amblemi olan shedu- stilize edilmiş bir resmi ortalanmıştı. Bir sonraki sayfada özenle minyatür detaylarla işlenmiş bir bahçe sahnesi, bir sonrakinde ise at sırtında yakışıklı bir asker vardı.

"Bunlar amcanın," diye açıkladı Muntadhir. "Eskiden bir yandan da resim ve çizim yapardı. Sarayda Daeva sanatını takdir eden pek kimse yok ama ben Rüstem'in yetenekli olduğunu düşünmüşümdür hep."

Öyleydi. Nahri sanattan pek anlamayanlar arasındaydı ama o bile amcasının konularında yakalamayı başardığı kıvılcımı görebiliyordu: bir dansçının canlı kostümündeki süslemelerin parıltısı, bir dansçının yorgun çöküşü

etrafı kaynayan cam şişelerle çevrili yaşlı bir bilgin. "Bunları nereden buldun?"

"Çeşitli koleksiyoncular."

Nahri sayfayı çevirdiğinde revirin bahçesini gösteren bir resimle karşılaştı ve hafif muzip bir gülümsemeyle molokhia bitkisi olduğunu görünce şaşırdığı bitkileri toplayan şafit bir hizmetkârla karşılaştı. Bir molokhia bitkisinin engebeli kenarını

fırça darbesi. Nahri'nin hiç tanışmadığı amcasına dair bu kadar kişisel, bu kadar değerli hiçbir şeyi yoktu. Dışarıdaki köşkün ötesinde, Rüstem'in portakallara ve nadir bitkilere baktığı küçük bir koru vardı ve şimdi kitabı oraya götürmek istiyordu. Onun çok zaman geçirdiği bir yerde oturup onunla oylanmak. Kaybolan ailesiyle arasında bir bağ hissetmek için.

Bunun yerine, kocasının böyle bir zayıflığı görmesine izin vermek istemeyerek kitabı kapattı. Muntadhir düşünceli bir adam değildi. Bunun yerine, güçlü Qahtani tahtının varisi olarak sarayda geçirdiği bir ömrün onu başkalarını düşünmeyen bir adam olarak şekillendirdiğinden şüpheleniyordu. Onun böyle bir hediyeyle ortaya çıktığını hayal bile edemiyordu, hele ki dağılmış bir grup hediyenin izini sürmek için zaman ayırdığını Sanat eseri.

Yine de böyle bir şeyi yapabilecek başka birini düşünebiliyordu... Muntehir'in övgüyü almasına izin vermekten çok mutlu olacak birini. "Cemşid'i bir daha gördüğümde ona teşekkür edeceğimden emin olabilirsin."

Muntadhir iç çekti. Aralarındaki alçak masaya baktı ve rahatsızlığını hafifletmek için bir kadeh şarap istermiş gibi parmakları seğirdi. "Bunu her zaman bu kadar zorlaştırmak zorunda değilsin, Nahri."

"Ne?"

"*Bu.*" Aralarında işaret etti. "Bizi. Hazine'deki dublör. Beni tamamen küçük düşürdün. Peki ne için? Sana kendi rızamla yardım edebilirdim."

"Lütfen. Sanki babanın emirlerine hepimiz kadar çabuk tepki vermiyorsun. Muhafızlara beni takip etmelerini emrederken hiç tereddüt etmedin."

Muntehir irkildi ve kontrollü bir nefes aldı. "Sadece evliliğimizin senin yapmaya kararlı görüldüğü kadar sefil olmak zorunda olmadığını söylemeye çalışıyorum. Bu işin içinden çıkamayacağız ve sen de bunu biliyorsun."

"Yani bana ne getirdin? Bir barış teklifi mi?"

"Bu çok mu mantıksız görünüyor?" Nahri ona şüpheci bir bakış attığında Muntadhir devam etti. "Büyük bir aşk hikâyesi beklemiyorum

ama biz

birbirimizden nefret etmemeye çalışabiliriz. En başta evlenmemizin asıl nedenini yerine getirmeye çalışabiliriz."

Adamın kasıtlı sözlerinin anlamını daha iyi kavrayan kadın kıpırdandı ve yatağının üzerindeki buruşuk çarşafları işaret etti. "Az önce yaptık."

Muntadhir, "Bizim insanlarımız sizin insanların kadar kolay gebe kalmıyor," dedi. nazikçe. "Birkaç ayda bir herkesin beklediği veliaht ortaya çıkmayacaktır."

Herkesin beklediği varis. Pragmatik olmakla övünen ve bunun bir alışveriş olduğunu bilen Nahri için bile değerinin açıkça hatırlatılması çok fazlaydı. "Ben Daevabad'ın Banu Nahida'sıyım, bir damızlık kısarak değil," diye tersledi. "İster inanın ister inanmayın, zaman zaman başka katılmam gereken görevler var."

"*Biliyorum*, Nahri. İster inan ister inanma, ben de benzer şeyler hissediyorum." Muntadhir bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Açıkça konuşabilir miyim?"

"Daha samimi olmanın bir yolu olduğunu düşünemiyorum."

Bu onun yüzüne yarım bir gülümseme getirdi. "Adil. Pekâlâ. Ne zaman evlenmemizin asıl nedenini açıklasak, sen daha çok uzaklaşıyor. Ve ben anlamıyorum. İlk evlendiğimizde konuşurduk. *Denerdik*. Şimdi senden dikenli olmayan tek bir kelime bile alamıyorum."

Adamın yorumu onu şaşırtmıştı, tıpkı haklı olduğu gerçeği gibi. İlk evlendiklerinde Muntadhir ona kararlılıkla kur yapmıştı. *Birlikte* yatmamış olabilirlerdi ama çoğu gece aynı yatağı paylaşmaları için ısrar etmiş, bir kadeh şarap eşliğinde saray dedikodularını aktarmak için bile olsa sohbet etmişti. Ve garip bir şekilde, Nahri bu durumdan biraz keyif almaya başlamıştı.

Gününü tuhaf bir şekilde sonlandırıyor. Birlikte geçirdikleri geceler onu revirden çıkarıyordu ve onun dedikoduları çoğu zaman işine yarıyor, siyasi hayatındaki boşlukları dolduruyordu.

Bilgi. Muntadhir bir hikâye anlatıcısından başka bir şey değildi ve Nahri, rakiplerini büyüleyen şairler ve görünmezlik pelerinleri satın almaları için kandırılan ve eşleri olmayan cinlerle yatakta yakalandıklarında kaçınılmaz olarak başarısız olan tüccar soylular hakkında paylaştığı saçma skandallara gülmekten kendini alamadı.

Bu, hedefi belli olan bir flörttü ve Muntadhir hiçbir zaman Niyetleri. Yavaşça ilerledi: uzun bir ameliyattan sonra ellerine, sonra da boynuna ve baldırlarına masaj yaptı. Bu arada, fısıltılar ve pek de üstü kapalı olmayan yorumlar dayanılmaz bir hal almıştı; kral Her iki dairede de ev personeli ve belli ki

her mahrem ayrıntıyı -ya da eksikliğini- doğrudan ona bildirdi. Ve böylece evliliklerinden bir yıl sonra, kendi cömert şarap kadehinden sonra, bir karışım

Merak, yorgunluk ve baskı sonunda onu alt etmişti. Nahri ışıkları söndürdü, gözlerini kapattı ve Muntadhir'e kaba bir şekilde işine devam etmesini söyledi.

O da buna uymuştu ... ve bundan zevk almıştı. Bu anlamsız olurdu Aksini iddia etmek; itiraf ettiği gibi, onun tek becerilerinden biriydi. Ama sonunda evliliklerini tamamlamaları -hâlâ anlamadığı bir şekilde- ona karşı beslediği sevgiyi zehirlemişti. Çünkü bu bir Nahri'nin çok geç olana kadar derinliğini fark etmediği, onunla paylaşmak istemediği bir yakınlık.

"Gördün mü?" diye dürterek Nahri'yi düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Şu anda bunu yapıyorsun. Benimle konuşmak yerine kafanın içine çekiliyorsun."

Nahri kaşlarını çatı. Bu kadar kolay okunmaktan hoşlanmıyordu.

Muntadhir onun eline uzandı. "Orada babam hakkında söylediklerim ve senin yatağına gelmeyi reddetmem: Şaka yapıyordum. Ara vermek istersen..."

"Ara veremeyiz," diye mırıldandı Nahri. "İnsanlar konuşur."

Ve Ghassan bunu öğrenecekti. Kral kararlı bir adamdı ve Nahid kanı taşıyan bir torundan daha çok istediği bir şey yoktu. Muhtemelen bir hizmetkârına Muntadhir'in doğum tarihlerini ve sürelerini gösteren bir defter tutturmuştu.

yatak odasında geçirdiği zaman, çarşaflarını kontrol etmesi için bir hizmetçi. Bunlar, Nahri'nin sarayı yakıp yıkmak istemeden üzerinde bile duramayacağı mahremiyet ihlalleri idi. Bu kadar kişisel bir şeyin saraya rapor edildiğini bilmek

Dünyada en çok nefret ettiği adam, kendisinin ve değer verdiği herkesin hayatını elinde tutan adam...

Nahri'nin Muntadhir'e ısınamamasının nedeni buydu.

Çünkü kendi kendine söylediği her şeye rağmen - bu evliliğe razı olduğunu ve Qahtanileri alabileceği her kuruş için aldığını, siyasi kazanç için evlendirilmenin her soylu kadının kaderi olduğunu, kocasının en azından terbiyeli ve yakışıklı olduğunu ve onun memnuniyetini önemseydiğini - hepsi inkar edilemez bir gerçek karşısında kayboldu: ne o ne de

Muntadhir bunu istiyordu. Nahri, Kahtaniler için bir ödül; hayatını kurtarmak ve Ghassan'ı durdurmak için kendini, tüm bedenini evliliğe vermişti.

Halkının kanını döküyor. Eğer şimdi onu reddederse, bunun bir bedeli olacaktı.

"O zaman ne istiyorsun?" Muntadhir sinirli bir ses tonuyla yalvardı.
"Konuş benimle. Bunu senin için ne kolaylaştıracak?"

Hiçbir şey bunu benim için kolaylaştıramaz. Nahri elini Rüstem'in elinden çekerek parmaklarını amcasının çizdiği shedu'nun üzerinde gezdirdi. Sanat Rüstem için bir kaçış, Ghassan'ın tutsağı olarak hayatını kolaylaştırmanın bir yolu muydu?

Ghassan'ın oğlu, yatağını daha sık ziyaret etme umuduyla Rüstem'in hayatta kalan tek akrabasına sanat eserini verdi.

"Hangi sayı seni tatmin eder?" Nahri sonunda sordu. "Ne demek istiyorsun?"

Muntadhir'in bakışlarıyla karşılaştı, sesi tınısızdı. "Bir varis için seni ne sıklıkla denediğimden memnun olmadığını söylemiştin. Peki ayda kaç gece olmasını tercih edersin?"

"Nahri, Tanrı aşkına, bunun benim yaptığım şey olmadığını biliyorsun-"

"Öyle değil mi?" Parmaklarını tekrar tablonun üzerine vurdu. "Utanma Emir. Zaten ödedin."

Muntadhir geri çekildi. Ama Nahri bir an bile pişmanlık duyamadan - sözler acımasızcaydı- yüzünde öfke belirdi. Güzel. Nahri öfkeyi kırılganlığa tercih etti.

Ona ters ters baktı. "Bunu istemeyen tek kişi sen değilsin. Başka biriyle mutluluk şansını kaybeden."

"Durumlarımız *uzaktan* yakından aynı değil," diye tersledi Nahri. Böyle bir ima karşısında sesindeki sahte mesafeyi korudu. Adamın kimi kastettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Muntadhir o kişi değildi. bir düşmanın çocuğunu taşıması bekleniyor. "Ve bu konuşma ile işim bitti."

Dudaklarını ince, kansız bir çizgiye bastırdı ama itiraz etmedi. Bunun yerine sessizce giyindi ve çantasını aldı.

"İstersen kitabı geri alabilirsin," dedi Nahri, bunu yapmak onu öldürse de sertçe. "İstediğin şeyi alamadığını biliyorum."

Muntadhir ona yorgun bir bakış attı. "Kitap senin. Evlilik maskemizi yaktığım gece sana söylemiştim Nahri: Ben o tür bir adam değilim." O iç çekti. "Biliyor musun, senin ve benim birlikte iyi bir yönetici olabileceğimizi düşündüğüm zamanlar oluyor. Birbirimizi hiç sevmemiş olsak bile. Ama belli ki benden biraz uzaklaşmaya ihtiyacın var."

"Yapamayız-"

"Fısıltıları ben hallederim, tamam mı? İster inan ister inanma, nasıl yapılacağını biliyorum.

Burada *bazı* şeyleri halledebilirim ve söz veriyorum seni riske atmayacağım. Tekrar ziyaretime hazır olduğunuzda bana haber verin yeter."

Nahri'nin gözleri onun beklenmedik nezaketi ve konuşmalarının ağırlığı karşısında yaşlarla doldu. Bütün *günün* ağırlığıyla. Qahtanileri bir kez olsun alt edebileceğine inanmasıyla başlayan bir gün. Tapınakta halkının önünde gururla durduğu bir gün.

Gerçekte ne kadar güçsüz olduğunu kaba bir şekilde hatırlatarak sona eren bir gün.

"Teşekkür ederim Emir Muntadhir," dedi rahatsız bir şekilde, mümkün olduğunca kibar bir şekilde. İsteksiz ama güçlü müttefikini tamamen reddetmek olmazdı. "İyi geceler."

"İyi geceler, Banu Nahida."

Ali

Bu sahne *Bakır Krallığı* sırasında, Nahri, Ali ve Zeynep'in Daeva tapınağını ziyaretlerinden birkaç gün sonra geçmektedir. Orada İlk iki kitap için spoiler içerir.

Ali kucağındaki kroki ile hastane bahçesi arasında gidip geldikten sonra kalemini çenesine vurdu.

"Belki başka bir gölge ağacı." Bu sözleri kendi kendine söyledi, çünkü bahçenin yarısı yıkılmış çardağının kalıntılarında başka kimse yoktu. Zaten hiç olmamıştı. Çardağın bir zamanlar ince ince oyulmuş ahşap sütunları termit delikleriyle öylesine doluydu ki çoğu kırılmıştı ve çatıdan geriye kalanlar sadece yayılan bir incir ağacı tarafından ayakta tutuluyordu. Buna bir de içeriyi gizleyen çiçekli sarmaşıklar ve gölgelikte yuva yapmayı seven kanatlı yılanlar eklenince, burası evrak işlerini halletmek için mükemmel bir yer haline geliyordu.

Çok hızlı ayağa kalkmamak şartıyla rahatsız edilmiyorlardı. Kanatlı yılanlar sadece geceleri ortaya çıkıyordu ama bu, gündüzleri uykularının bölünmesinden hoşlandıkları anlamına gelmiyordu.

Çardak zaten *genelde* yalnız kalmak için iyi bir yerdi.

"O kibirli, küçümseyici katır . . ." Mor giysili bir figür Sarmaşıklar arasında tepinerek bir ağaç dalını geri çekti ve Ali'nin eski bir taş bankın kalıntıları üzerine özenle yığıldığı tamamlanmış sözleşmelere doğru bıraktı.

Ali'nin evraklarını kurtarmakla

Kendini ani bir davetsiz misafirden korumak -yıllarca suikastçılar tarafından avlanmanın sezgisel hale getirmesi gereken bir karar- tabii ki

kâğıtlarına atladı, incikleri üzerinde kayalık zeminde kaydı ve yağmurdan ıslanmış çalılarının arasında uçmadan önce parşömenlere doğru hamle yaptı.

"Alizayd, *Yüce Allah adına*." Nahri'ydi. "Böyle çalılarının arasından atlayarak bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Ali tekrar ayağa kalktı, çardağın yapraklı gölgesinden sakınmak için başını eğdi. "Sanki büyülmüş bir canavar peşindeymiş gibi buraya koşan kadın söylüyor bunu." Nahri'nin kızarmış yanaklarına bakarak kaşlarını çattı ve

Dağınık başörtüsü. "Bekle. . . peşinde büyülmüş bir canavar *mı var*?"

Nahri'nin ifadesi karardı. "Daha da kötüsü. Kaveh."

Ali ürperdi. "Hâlâ burada mı?"

"Hayır, bence sürpriz bir ziyaret olması gerekiyordu. Muhtemelen beni Şafit'le skandal yaratacak bir şey yaparken yakalamayı umuyordu, onlara eşit davranmak ya da güzel bir söz söylemek gibi. Oturmamın bir sakıncası var mı?" İçini çekti, bankı işaret ederek. "Sadece nefes almam ve birkaç dakikalığına insanları görmemem gerekiyor."

Ali hızla eşyalarını toplamaya başladı. "Tabii ki. Burası senin hastanen." Nahri ona el salladı. "Kalabilirsin. Sen sayılmazsın."

Ali bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğundan emin değildi.

"Emin misin?"

"Evet. Sadece yapma. Tanrım, kendini ne kadar sert yere attın?"

Her yerin kanıyor!"

Ali bacaklarına bakınca kıyafetlerinden kan fışkırdığını gördü.

Demek inciklerinin bu kadar kötü yanmasının nedeni buydu. "Bir şeyim yok. Sadece bir sıyrık."

Ama Nahri çoktan yeniden ayağa kalkmıştı. Evrakları adamın elinden aldı ve onu karşı sıraya itti. "Sadece bir sıyrık ... beni aptal adamların gururundan kurtar. Pantolonunu topla."

Biraz utanan Ali yine de itaat etti. Sonra ayak bilekleriyle dizleri arasında artık deri kalmadığını ve sandaletlerine kan olduğunu fark etti. "Oh."

"Oh, gerçekten." Nahri gözlerini devirdi ve sonra bir

Bunu her gün yapan profesyonel, baldırlarının arkasını sıkıca kavradı. Ali onun dokunuşuyla sıçradı.

Yukarı baktı. "Acıdı mı? Bir yerim kırılmış gibi hissetmiyorum."

Yağmur çardak çatısına daha hızlı vurmaya başladığında Ali, "Hayır," demeyi başardı.

Hızla çarpan kalbiyle birlikte. Elleri o kadar yumuşaktı ki. "Ben iyiyim."

"Güzel." Nahri gözlerini kapattı ve Ali'yi sanki bacaklarını buzlu bir

göle daldırmış gibi bir serinlik dalgası sardı. Titriyordu, onu izliyordu

Yaraları kanamayı durdurup kabuk bağlarken büyülenmişti. Saniyeler içinde, sanki hiç yaralanmamış gibi kaval kemiklerini kaplayan sağlıklı deriden başka bir şey yoktu.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye nefes aldı. "Bunu görmekten asla bıkmamalısın." "Atalardan kalma görevin zaman zaman avantajları oluyor. Daha mı iyi?"

"Evet," diye itiraf etti. "Teşekkür ederim."

"Bunu bana zaten olan borcuna ekle." Nahri baldırlarını bıraktı.

"Umarım kağıtlar buna değmiştir."

Ali sandaletlerini çardaktan dışarı fırlattı, geri dönmek zorunda kaldığında yağmurun kanı temizlemiş olacağını umuyordu. "Tüm bu sözleşmeleri tekrar okumak ve açıklama eklemek zorunda kalmamak buna değer. Burada inşaat sözleşmelerinde rakiplere karşı gizlice beddua edildiğini biliyor muydunuz?"

"Hayır. Hayır, yapmadım."

"Ben de öyle. Şimdi her şey iki kez okunuyor." "Kulağa monoton geliyor."

Ali omuz silkti. "Arada sırada biraz monotonluğa aldırıyorum. Ölümle burun buruna gelmeyi dengeliyor."

Nahri, incir ağacının gövdesine yaslanmadan önce homurdandı. Gözlerini tekrar kapatırken yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "Sanırım öyle."

Başka bir şey söylemedi, dinlenmekten memnun görünüyordu. Çardakta kalabileceğine dair güvence vermesine rağmen Ali tereddüt etti. Muhtemelen en iyisi Gitmek. Beş yıl önce olsa, bunu yapmakta ısrar ederdi. Şimdi durum daha da kötüydü, çünkü Ali, Emir Müntehir'in hırslı küçük kardeşinin karısıyla uzak bir bahçede inzivaya çekilirken görülmesi halinde dillerin nasıl dolaşacağını hayal edebiliyordu. Daevabad böyle dedikodular için yaşardı.

Ve bazıları bu tür dedikodular yüzünden öldü.

Ama Nahri ondan kalmasını istemişti. Ve bu, göldeki o korkunç geceden beri yaptıkları en sıcak, en az dikenli konuşmaydı. Kendini kısacık ve değerli hissetti ve bunu ne kadar çok istediğini fark etti.

Böylece Ali kaldı. Karşı banktaki yerine döndü ve eskizini aldı. Neyse ki düşürdüğünde ıslanmamıştı ve düştü

Çalışmasına geri döndü, hangi bitki ve ağaçların alana en iyi uyacağını hayal etmeye çalıştı. Yağmur hızlanmıştı, su damlacıkları yapraklara müzik gibi vuruyordu ve nemli hava nemle yoğunlaşmış, ıslak toprak ve çiçek kokusuyla zenginleşmişti. Yoğun, neredeyse hipnotize edici bir kokuydu.

Huzurluydu. Ve garip bir şekilde, Nahri'nin yanında olması oldukça güzeldi, aralarındaki sessizlik rahattı.

Nahri tekrar konuştuğunda ne kadar zaman geçtiğinden emin olamayacak kadar rahattı. "Çizdiğin şey nedir?"

Ali kafasını çizdiği resimden kaldırmadı. "Bahçeye ne ekeceğimi planlıyorum."

"Hisar'da size bahçecilik hakkında çok şey öğrettiler mi?"

"Hisar'da bitkiler hakkında öğrendiğim en fazla şey, eğer pencereden atlamanız gerekiyorsa dikenli çalılardan kaçınmaktır. Bahçecilik, çiftçilik ... bunları Bir Nabat'ta öğrendim."

Nahri kaşlarını çatı. "Oraya bir garnizonu yönetmek için gönderildiğini sanıyordum."

Ah, evet, babasının eski yalanı. "Pek sayılmaz," diye yanıtladı Ali, şu anda şiddetli aile sırlarına girmek istemiyordu. "Bir Nabat, bir köyün kalıntıları üzerine inşa edilmiştir.

insan vahası kasabası ve sulama sistemlerini onarmaya çalışıyorum. İnanın bana. Son birkaç yıldır bitkiler ve mahsul verimi hakkında Citadel teknikleri hakkında düşündüğümünden *çok* daha fazla zaman harcadım."

"Çiftçi Alizayd al Qahtani." Nahri yine gülümsedi. "Bunu hayal etmekte zorlanıyorum."

"Daha çok kanal kazıcısı Alizayd al Qahtani gibi. Her prensin hayalini kurduğu göz alıcı bir hayat."

Hâlâ onu inceliyordu. "Ama sen orayı seviyordun."

Ali gülümsemesinin solduğunu hissetti. "Evet."

"Geri dönmek istiyor musun?"

Bilmiyorum. Ali başka tarafa baktı. Kadının karanlık bakışları fazla değerlendiriciydi. Nahri onun iyi bir yalancı olduğunu düşünebilirdi ama Ali öyle olmadığını biliyordu, özellikle de ona karşı.

Ama soru aklından çıkmadı. Doğruyu söylemek gerekirse . . . Ali bilmiyordu. Bir seçeneğe sahip olma fikri bile yabancı bir kavramdı. Ali gibi insanlar

bu gibi şeylere kendileri karar vermelidir.

"Ailem için en iyisi neyse o olsun," dedi sonunda.

Uzun bir sessizlik oldu, tek ses damlayan yapraklardı. Ali, Nahri'nin bakışlarının ağırlığını hissettiğine yemin edebilirdi ama Nahri ona kaçamak cevap vermedi ya da alaycı bir karşılık vermedi.

"Sanırım burası bir şeyler istemek için tehlikeli bir yer olabilir," diye mırıldandı. "Evet," diye basitçe kabul etti.

Nahri ayağa kalktı. "Bir bakayım." Krokiyi Ali'nin elinden kaptı ve yanına oturması için yer açmak üzere Ali'yi dirsekleyerek kenara çekti.

"Ben çok iyi bir sanatçı değilim," diye uyardı.

"Hayır, değilsin. Ama bunu anlayabilirim." Çizimi eğdi. "Şifalı bitkiler mi?" diye sordu, Arapça notu yüksek sesle okuyarak.

"Bahçenin daha çok dinlenme amaçlı olduğunu biliyorum, en azından hastalarınızın dinlenmesi için." Ali yaptığı bir taslağı işaret etti ağlayan selvi. "Bu yüzden bol miktarda gölge ağacı ve çiçek, salıncaklar ve yaslanma koltukları ... yeni bir çeşme koyacağız. Ama madem yerimiz var, kullanabileceğiniz bazı bitkiler de yetiştirebiliriz. Burada bir yatak için güzel bir yer var. otlar."

"İşte Geziri pratikliği." Nahri aralarındaki parşömen parçasının üzerine eğildi. Artık o kadar yakındı ki, Ali parıltısını görebiliyordu.

Yüzünde nem vardı. Birkaç tutam saç eşarbindan kurtulmuş ve nemli tenine yapışmıştı. Sertçe içine çekti, alnında iz bırakan sedir külünün ve saçlarına örülmüş yasemin çiçeklerinin kokusunu aldı.

Sesi duyunca başını kaldırıp baktı. Bakışları birbirine takıldı ve sonra kızarır gibi oldu; her zaman kendinden emin olan Banu Nahida'nın yapabileceğini düşünmediği bir utanç ifadesiydi bu.

Çabucak boğazını temizledi. "Bu bir portakal ağacı mı?"

"Bir portakal ne ... evet," diye kekeledi Ali, hâlâ onun yakınlığı karşısında şaşkıındı. "Amcanın bahçesinden bir fidan nakledebileceğimizi düşündüm.

sarayda. Ya da farklı bir ağaç türü," diye önerdi. Nahri onu bu kadar dikkatle izlerken düşünmek zordu. "Limon ya da ıhlamur- Ne istersen, gerçekten."

"Hayır... portakal mükemmel." Nahri tereddüt etti. "Çok düşüncelisin."

Ali boynunun arkasını ovuşturdu, kendini mahcup hissediyordu. "Çok seviyor gibiydin."

"Tabii ki çok severim. Kökleri davetsiz misafirleri kış üstü yere serer." Bu sefer ona daha sıcak bir gülümseme verdi, gözleri adamın göğsünde sinirlerin dalgalanmasına neden olan muzip bir kenarla dans ediyordu.

"Senin de aynı derecede güzel anıların olduğunu düşünmezdim."

Talihsiz buluşmalarına yaptığı ima gözünden kaçmamıştı. "Davet edilmediğim bir yerde bulunmamalıydım," dedi Ali elinden geldiğince diplomatik bir tavırla.

"Peki, öğrenirken dinle." Nahri çizimi geri verdi. "Belki Kaveh'i portakal bahçeme gelmesi ve toprak tarafından yutulması için kandırabilirim."

"Ziyareti o kadar kötü müydü?"

Nahri kaşlarını çatdı. "Benimle konuşma şeklinden nefret ediyorum... pek çoğunun yaptığı gibi. Sanki ben temizlemeleri ve korumaları gereken yarı vahşi bir çocukmuşum gibi. Kaveh gibi adamlar onlara gerçekten meydan okuyan bir lider olmak yerine tapınabilecekleri sessiz bir ikon olmamı tercih ediyor. Bu çileden çıkarıcı."

"Bunun sadece seni korumakla ilgili olduğunu sanmıyorum," dedi Ali, Tapınak'a yaptıkları ziyareti ve Nahri planını açıkladığında rahiplerin ve Kaveh'in yaşadığı dehşet dolu şoku hatırlayarak. "Bence korkuyorlar. Bence sen onlara meydan okumaktan daha fazlasını yapıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları utandırıyor sun."

"Onları nasıl *utandırabilirim*? Her fırsatta diplomatik davrandım!"

"Evet, sen ve senin meşhur diplomasin. *Diplomatik bir şekilde* Daeva tapınağına gittin ve *diplomatik bir şekilde* yüzyılların birikimini cahilce inanışlar. İnsanların yaptığı türden şeyler Böylece başkalarına aşağı gözle bakabilir ve yine de kendilerini doğru olarak görebilirler. Bunu duymak insanlar için çok zor," dedi Ali, Eczacının kalıntıları arasında katledilen Nahid şifacılar a ait buldukları kemikleri düşündü. O ve halkının kendi geçmişleri vardı. hesaplaşmak.

Sözleri bir an için ağırlaştı. Sonra Nahri, o güne kadar duyduğu en alaycı ses tonuyla, "Gerçekten de tam Am Gezira'da dinsel sesler duyup çölde dolaşıyordunuz, değil mi?"

"Yardım etmeye çalışıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." İçini çekti ve ne kadar kısa süreli utanç duymuş olursa olsun dizlerini göğsüne çekerek tekrar yaklaştı. Çarşafının ucunu sallayarak su damlacıklarını etrafa saçtı.

yosunlu zeminin üzerinde. "Bu arada bu yağmuru sen mi yapıyorsun?"

Beklenmedik soru, içinde bir korku ateşi yarattı. "Tabii ki hayır."

"Utanç verici." Nahri ona baktı ve gözlerinin karanlığında ne bir suçlama ne de bir şaka vardı. Sadece çok ama çok yorgun görünüyordu. "Bunu birkaç gün daha sürdürebileceğini umuyordum."

O anda Ali umutsuzca, sözlerini daha iyi kullanabilmeyi diledi. Kadının içindeki kederi hafifletecek bir şey söyleyebilmeyi diledi.

ifade. "Biraz daha yağmur yağarsa bu çatı çökecek," dedi şaka yapmaya çalışarak. "Benimle birlikte kapana kısılırsın."

Ona küçük bir gülümseme daha verdi ve omzunu dürttü. "Her zaman o kadar da kötü değilsin. Abartılı bir Cuma günü gibi konuştuğunda bile Vaiz."

"Tekrar böyle konuşabilir miyim?" Nahri başını sallayınca Ali devam etti. "Gurur duymalısın. Bu hastane, Subha'yı getirmek ve senin Bu inanılmaz cesurca. Burada harika şeyler yapıyorsunuz. Başkalarının sizi küçük hissettirmesine izin vermeyin çünkü onlar size yetişmeye çalışıyorlar."

Nahri ona baktı. Nahri'nin gözlerinde çalkalanan duyguları okuyamadı ama sonra Nahri sanki bir ağırlıktan kurtulmuş gibi nefes verdi. "Teşekkür ederim. *Birinin* benimle evlenmek istediğim için saf bir aptal olduğumu düşünmediğini duymak güzel.

Shafit ve Daevaları bir araya getirin."

"Biz aşırı öfkeli Cuma vaizleri bilgeliğimizle tanınırız. Ara sıra."

Yine sessizce birlikte oturdular. Kadın, omzu Ali'nin omzuna degecek şekilde bankın üzerine yerleşmişti ve kadın asmalarla kaplı gölgeliklere baktığında Ali de onun bakışlarını takip etti.

"Bunun meyve vereceğini düşünüyor musunuz?"

Ali bunun bir metafor mu yoksa konuyu değiştirme çabası mı olduğunu bilmiyordu. "Emin değilim."

"Artık bir çiftçi olduğunu sanıyordum." "Kanal kazıcısıyım.

Farklı bir uzmanlık alanı."

"Ah, elbette. Kalbinizin arzusunu yanlış teşhis ettiğim için beni bağışlayın."

"Peki ya seninki?" Ali ona bakarak sordu. "Ben Kraliyet görevleri yerine ekin rotasyonu ile geçen bir hayatı tercih ettiğimi itiraf ettim. Banu Nahida olmasaydınız ne yapardınız? Sakın doktor ya da eczacı demeyin. Bu hile yapmak olur."

"Hile yapmayı severim." Nahri omuz silkti. "Bilmiyorum... Bunu gerçekten hiç düşünmedim."

"Hiç farklı bir hayatın hayalini kurmadın mı?"

"Hayal kurmaya inanmıyorum. Sizi hayal kırıklığına uğratarım."

"Bu duyduğum en iç karartıcı şey ve ben altı yaşındayken bir şeyhim vardı, bütün bir yılını öbür dünyadaki her cezayı detaylandırarak geçirirdi. Hadi ama," diye teşvik etti. "Ayrıca, bu rüya değil. Bu bir Gerçekleşmeyeceğini bildiğiniz fanteziler. Dikkat dağıtıcı. Şarap şairi," Ali

Nahri'den mümkün olan en uzak şeyi düşünerek alay etti. "Simurgh eğitmeni. Babamın en sabırlı kâtibi."

Nahri onun koluna vurdu. "Zehirlenmeyi tercih ederim. Hmm, eğer doktor olamazsam ... kitapçı olabilirim belki."

"Kitapçı mı?"

"Evet," diye cevap verdi, sesi daha emin geliyordu. "Sanırım kendi işimin olmasını isterim. İnsanlarla konuşmayı seviyorum, kitapları seviyorum ve en önemlisi Müşterileri paralarını vermeye ikna etmek. Ve hayal edebiliyor musunuz Tüm o kitaplara sahip olmak? İsteddiğiniz her şeyi okuyabilmek ve beyninizi her gün yeni bilgilerle doldurabilmek?"

Ali sırtıttı. "Evet, kütüphanedeki her şeyi ele geçirmek için ne kadar hevesli olduğumu hatırlıyorum."

"Affedersiniz, merakları yüzünden raftan fırlayıp duvara çarpan ben değilim."

Kütüphane yeraltı mezarlığına yaptıkları yolculuğu hatırlayarak yüzü kızardı. "Çok acımişti," diye itiraf etti. "İyi ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyordum ama tüm o süre boyunca yıldızlar görüyordum."

Nahri güldü. Bu gerçek, derin bir kahkahaydı, onun alaycı kıs kıs gülüşlerinden biri değildi. Ali bunu en son ne zaman duyduğunu hatırlayamıyordu. Onu yakalamak, sırtışının yüzünü nasıl aydınlattığını ezberlemek ve hem gerçek hayatta hem de hafızasında olabildiğince uzun süre orada tutmak istedi.

Ama gülümsemesi çoktan solmaya başlamıştı. "O öğleden sonraları gerçekten çok eğlendim," diye itiraf etti, sesine bir parça kırılganlık karışmıştı. "Ben çok Daevabad'a ilk geldiğimde bunalmıştım. Herkesin beklentileri Anlayamadığım bir politika, ezici bir şeydi. Günde birkaç saat uzaklaşmak güzeldi. Arapça konuşmak ve sen beni cahil hissettirmeden sorularıma cevap almak." Elleri baktı. "Bir arkadaşım varmış gibi hissetmek güzeldi."

Ali'nin yapabileceği her türlü alaycı şaka dudaklarında öldü. "Tekrar arkadaş olabilir miyiz? Ya da arkadaş değil!" diye düzeltti Nahri'nin ifadesi düştüğünde Dahası. "Sadece ara sıra son derece tehlikeli bir çardakta buluşup yaşamayı tercih edecekleri farklı hayatlar hakkında fanteziler kuran iki insan."

Başını sallamaya başlamıştı bile. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Ali." Ali. Daevabad'a döndüğünden beri Nahri ona ilk kez böyle sesleniyordu.

"Teknedeki o gece yüzünden mi?" diye sordu. "Özür dilerim. Ben-"

Nahri onun elini tuttu. Parmakları onunkilerin arasına girdi ve Ali anında Kapa çeneni. Gözleri Nahri'nin yüzüne kaydılar ama Nahri ona doğrudan bakmaktan kaçınır gibi kucağına bakıyordu. Yine de ifadesindeki keder parıltısını, Nahri'nin üzerine bir gölge gibi yapışmış gibi görünen yalnızlığın yankısını gözden kaçırmak mümkün değildi.

"Teknedeki o gece yüzünden değil," dedi sonunda. "Çünkü bu ... bu çok kolay geliyor. Sanki bir hata yapabilirmişim gibi. Ama yapamam. Bir daha olmaz."

Ali ağzını açıp kapadı. "Anlamıyorum."

İç çekti. "Daha önce de söylediğin gibi, kendin için en iyi olanı yapacaksın. Aile. Daevalar için en iyisi neyse onu yapacağım. Eğer ikimizden birinin bir seçim yapması gereken bir zaman gelirse..." Nahri onun bakışlarıyla karşılaştı ve kara gözlerindeki hüznü Ali'yi derinden yaraladı. "Bence arkadaş olmasaydık bu daha kolay olurdu."

Nahri onun elini bıraktı. Ali ayağa kalkarken hiçbir şey söylemedi ve çarşafını dikkatlice başına yerleştirdi ve görev örtüsünü yeniden üstlendi. Neredeyse onunla tartışabilmeyi dileyecekti ama Nahri her zamanki gibi doğrudan doğruya gerçeği söylemişti.

"Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok mu?" Ali onun için yanıp tutuşarak sordu. "Seni bu kadar mutsuz görmek kalbimi kırıyor."

"Baban gitmene izin verirse beni kaçırır mısın?" Kulağına şaka yapmaya çalışıyormuş gibi geliyordu ama sesindeki mutsuzluk dalgasını inkâr etmek mümkün değildi. "Şüphesiz Bir Nabat'ın iyi bir kitapçıya ihtiyacı olabilir."

Ali, umutsuzluk onu ele geçirmiş olsa da gülümsemeye zorladı. "Banu Nahida boyunda seyahat sandıkları için gözümü dört açacağım."

"Çok memnun olurum." Nahri karışık dalların arasından kayarak ayrılmak için hareket etti. "Aslında yapabileceğin bir şey var. Yani, eğer kolay olacaksa. Zaten bahçeyi planladığınıza göre."

"Ne?" diye sordu. Kadın tam olarak arkasını dönmemişti ve yanağını örten çarşafın arkasından yüzünün profili ancak kısmen görülebiliyordu.

Sesi tereddütlüydü, utanmıştı. "Şu küçük mor tepelerde yetişen çiçekler. Onları hiç yakından görmedim, baban şehir duvarlarının dışına çıkmama izin vermiyor. Ama neden bahsettiğimi biliyor musun? ne hakkında?"

Ali öyle olduğunu fark edince şaşırdı. "Sanırım onlara süsen deniyor."

"Onları burada yetiştirebilir miyiz?" Nahri sordu. "İlk yetişen bitkilerden biri

İlkbaharda çiçekler açar ve onları görmek beni her zaman

umutlu."

"O zaman onları her yerde yetiştireceğim," dedi Ali otomatik olarak. Bunun ciddi bir yemin gibi göründüğünü fark edince hemen ekledi: "Yine de deneyeceğim."

Dudaklarında gülümseme olabilecek bir hayalet kıvrıldı. "Teşekkürler."

Ali, Nahri'nin sarmaşıkların arasından geri dönüşünü izledi. Dilinden bir düzine yarım yamalak cümle dökülürken bile sessizliğini korudu, Çözemediği duygular ve hisler.

Bunun yerine, sahip olduğunu inkâr ettiği marid büyüsunü sessizce çağırdı ve yağmuru kızın başına düşmeden önce çok dikkatli bir şekilde durdurdu.

Zeynep

Bu sahne *Bakır Krallığı*'ndaki olaylardan hemen sonra geçmektedir. İlk iki kitap için spoiler içermektedir.

"Bunun gibi mi?" Ali eğilip sarığına incelemesine izin vererek sordu.

"Hayır, öyle değil. İzin ver ..." Zeynep sarığı hızla yeniden sardı, kumaş ellerinde tüy kadar hafifti. "Kıvrımların daha keskin olmasını istiyorsun. Ve sen de

mücevhere ihtiyacım var." Yatağının üzerindeki yığından birkaç parça seçerken mırıldanarak arkasını döndü.

Ali boynuna inciler takarken yüzünü buruşturdu. "Bilmesem bundan zevk aldığını düşüneceğim."

"Buna bayılıyorum. Yeniden bebeklerle oynamak gibi ve bana bir iyilik borçlusun." Zeynep tütsü tepsisini aldı ve Ali'nin başının üzerinde sallayarak dumanın elbiselerini koklamasını sağladı.

"Acelemlerim var' kısmından bahsetmiştim, değil mi?"

"Asiller dakiklik konusunda endişelenmezler." Gümüş bir yüzük taktı Başparmağını. "Ta Ntry için pembe bir elmas. Akıllı olsaydın, küçük kardeşim, günlük kıyafetinin en az bir parçasının Ntaran olmasına dikkat ederdin. İnsanlara iki güçlü aileden geldiğini hatırlatırdın."

"Zeynep, hayatımda bir gün bile biri bana Ayaanle olduğumu hatırlatmadı. Genellikle de kabaca." Ali geri adım attı ve doğruldu.

"Nasıl görünüyorum?"

Zeynep gözlerini kırptırdı. Nahri'nin Tapınak'taki rahiplerle görüşmesini kurtarmak için son anda Muntadhir'in tören kıyafetlerini çalma planlarının mimarı o olabilirdi ama kardeşini kraliyet kıyafetleri içinde görmek

kıyafeti onu hâlâ şaşırtıyordu. Uzun boylu, heybetli adamda eskiden harem bahçesinde onu takip eden geveze delikanlıdan çok az şey vardı önünde duruyordu. Hizmetçilerinden birinin yardımıyla abanoz cübbeyi biraz büyü yaparak uzatmışlar, böylece Ali'nin ayak bileklerine kadar uzanmış, gece gibi simsiyah olmuştu. Qahtani renkleri içinde çarpıcı görünüyordu, mor ve altın desen birbirine dolanmış. Hala zülfikarını ve hançerini giyyordu. Yıpranmış saplarıyla ölümcül bıçaklar, şıklığıyla tezat oluşturarak onları daha da belirginleştiriyordu.

"Bir krala benziyorsun," dedi Zeynep usulca, kalbi kardeşleri arasında kaldığında her zaman olduğu gibi burkuldu. Bu çok zordu. Muntadhir'i seviyor ve onun için sadece en iyisini istiyordu. Ama bir ömür boyu hem Geziri hem de Ayaanle tarafından biraz "öteki" muamelesi gördükten sonra

Soylu bir kadın olan Zeynep, bir Ayaanle erkeğini kral gibi giyinmiş görmekten duyduğu şiddetli gururu inkâr edemiyordu. "Amma'nın seni böyle görmediğinden emin ol," diye uyardı. "Bu ona çok tehlikeli fikirler verebilir."

Ali ürperdi. "Böyle şakalar yapma. O her şeyi duyar." Bir elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Sence bu işe yarayacak mı?"

"Başka bir fikrin var mı?"

"Dhiru'ya, Tapınağa giderse tekrar göle atlayacağıma dair söz verebilirim."

Zeynep onun omzuna vurdu. "Böyle şaka yapma." Adamın taşıdığı parşömen yığınının işaret etti. Ali ve evrak işleri son zamanlarda sürekli yoldaşları. "Bunlardan herhangi birine ihtiyacın var mı?"

Ali yığını karıştırdı. "Belki bazı temel planlar . . ama Rahipler bunların çoğunu zaten biliyor. Bizim onları ikna etmemiz gereken şey, shafit kısmı." Kolunun altına bir parşömen sıkıştırdı. "Tanrım, umarım bu işe yarar. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratamam."

Onu tekrar hayal kırıklığına uğratamam. Hastaneyi değil. Nahri. Zeynep, Ali'nin bunu duyup duymadığını merak etti. Bilgisiz ağabeyinin nasıl tehlikeli bir yola girmeye kararlı görüldüğüne dair bir fikri var mıydı acaba?

Onun diğer kolunu tuttu. "Bir yolunu bulacağız," diye söz verdi. "Şimdi gel bakalım. Hâlâ Muntadhir'in atını çalmamız gerekiyor."

Taze **bir** acının sarsıntısı Zeynep'i şimdiki zamana geri getirdi, Ali'yle ilgili anıları soluyordu. İrkildi ve "Bitirmek üzere misin?" diye mırıldandı.

Şafii hekim -Subha, diye hatırladı Zeynep-, "Hayır," diye cevap verdi.

"Kıırdamadan dur."

"Daha ne kadar süreceğini biliyor musun-"

"Konuşmayı kesmelisin." Zeynep bu kadar kaba bir şekilde sözünü kesti ama doktor başını kaldırıp işine bakmadı bile. "Boğazınız yaralanmış ve dinlenmeye ihtiyacı var. Bir dahaki sefere geceyi şehrin yarısına bağırarak geçirmeyi planlıyorsanız, önce biraz ılık zeytinyağı alın."

Zeynep "şehrin yarısına bağırarak" ifadesinin klişe bir tanım olduğunu düşünüyordu. Daevabad'ın Gezirilerini kutsal emanetlerinin onları öldürmek üzere olduğu konusunda uyarmıştı ama tartışamayacak kadar yorgun ve kederliydi. Bunun yerine yüzünü buruşturdu ve Subha bileğine atel takarken hareketsiz kalmaya çalıştı. Tüm vücudu ağrıyordu.

Zeynep kendini deneyimli bir binici olarak görüyordu; Muntadhir onu yürümeye başladığından beri eyerlere bindiriyordu. Ama dün gece zor yoldan öğrenmişti ki, saray bahçelerindeki özel patikalarda dörtlü koşmak vardı, bir de Daevabad'da dörtlü koşmak, kaçan atlardan kaçmak vardı.

cinler ve inleyen hortlaklar, duyabilecekleri herhangi bir Geziriye uyarıda bulunmak için bağırırlar.

Ancak ders buna değmişti. Ölümcül bakır buharı Geziri Mahallesi'ni sardığında, aç ve kötü niyetli bir sis gibi hareket ediyordu, Halkı hazırды: kalıntıları çıkarıldı ve gömüldü. Zeynep sesini kaybetmiş olabilirdi ve günlerce bir atın yanına yaklaşamayacaktı ama o ve Aqisa binlerce hayat kurtarmışlardı. Onlar birer kahramandı.

Yine de Zeynep kendini kahraman gibi hissetmiyordu. Kahramanlar küçük kardeşlerini sonunda kaçabilecekleri bir şehre geri sürükleyerek öldürtmezlerdi. Zeyneb'in zihninde yine Ali'nin kraliyet giysileri içindeki anısı canlandı. Am Gezira'da kendine bir hayat kurmuştu. Mutlu olmuştu.

Şimdi büyük olasılıkla ölmüştü. Çünkü Zeyneb ve Akisa görevlerinin sadece ilk kısmını tamamlamışlardı. Geziri Mahallesi'ni kendilerine doğru gelen veba salgını konusunda uyaracaklardı, evet. Ama daha sonra Geziri Mahallesi'ne gitmeleri gerekiyordu.

Kale. Ali'yi ve isyanına katılan subayları, daha kötü bir darbenin çoktan geldiğini ve günü kurtarmak için orduya -Daevabad'ın korkulan Kraliyet Muhafızlarına, iyi silahlanmış, iyi eğitilmiş binlerce savaşçısına- ihtiyaç duyulduğu konusunda uyarmak.

Ama oraya vardıklarında Hisar diye bir şey kalmamıştı.

Zeyneb ve Akisa bunun yerine cehennemden bir manzarayla karşılaşmışlardı: Zeydi el Kahtani'nin muazzam kalesi -ailesinin Daevabad'da inşa ettiği ilk yer ve Ali'nin son görüldüğü yer- artık yoktu. Devasa kulesi demirlerinden sökülmuş, parçalanmış ve göle atılmıştı.

Geriye kalanlar
daha iyi durumda değildi. Her yapı moloz yığınınına dönmüştü ve

Avlu, devasa bir canavarın pençelerini toprağın üzerinde gezdirdiği gibi su ve kan dolu hendeklerle iz bırakmış çamurlu bir çukur bıraktı.

Ve cesetler. Zeyneb'in sayamayacağı kadar çok ceset. Ezilmiş, boğulmuş ve parçalanmışlardı; kanlı üniforma parçaları çoğu zaman onların bir zamanlar yaşayan insanlar olduğunu gösteren tek şeydi. Yarı yarıya enkaza gömülmüş, ıslak kumun üzerine saçılmış, gölde yüzüyor ve yıkılmış kulenin altında. Birçoğu açıkça canlı canlı yenmiş, hortlak kalıntıları harap olmuş uzuvlarına dolanmıştı.

Zeynep patlamıştı. Ali'nin adını haykırarak çukura doğru dört nala koştu. Ama sanki kederini harekete geçirircesine, bir deprem adayı yerle bir etmişti. Atı ürküp onu fırlatmış ve Zeynep kötü bir şekilde yere düşerek bileğini kırmıştı. Etrafı sallanan binalarla çevriliydi, Paniklemiş kalabalıklar ve düşen enkaz, sığınak için çabalamıştı. Ancak gökyüzünün çatladığını, krallıklarını insan dünyasından ayıran perdenin sıyrıldığını görecektir zamanı bulamamıştı. Kaybolurken, hayatta kalanları bulmak için kazı yapan cinlerin büyüleri ateşlerini de beraberinde götürmüştü. Yaralıları yardıma götürmek için kullandıkları büyüleri uçan halıları. Ve her bir parçası gibi Daevabad'daki büyü ortadan kaldırıldığında gerçek çılgılık başlamıştı.

O sırada Aqisa onu yakalamış ve ayağa sürükleyerek Zeynep atına bindi ve hastaneye doğru koşmaya başladı. Savaşçı kadın Zeyneb'in yanından ayrılırken, "Gitmeye kalkarsan seni bir direğe zincirlerim," diye uyarmıştı. Subha'nın gözetimi altında. "Kardeşini arayacağım. Bunu görmene gerek yok."

Zeyneb acı ve şokun etkisiyle tartışamayacak kadar sersemlemişti ve ancak Aqisa gittikten sonra Zeyneb onun sözlerinin anlamını kavrayabildi.

Aqisa, Ali'yi canlı bulmayı beklemiyordu.

Bu saatler önceydi. Zeynep'in şu anda pencereden görebildiği gökyüzü karesi soluk bir sabah mavisiydi, şafağın kızıllığı gitmişti. Ama eğer şafak çoktan sökmüşse...

Kimse sabah ezanını okumamıştı. Bunu fark etmek onu hasta etti; Zeyneb hayatında böyle bir şey olduğunu hiç hatırlamıyordu. Kendisi de böyle hissetmiyordu.

Şu anda dua edebilecek durumda değildi. Eğer Tanrı'ya yakarmaya kalkarsa, hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başlayacak ve bir daha da duramayacaktı.

Amma, sana ihtiyacım var. Abba'ya ihtiyacım var. Kardeşlerime ihtiyacım var.

Zihninde cevap verecek kimse yoktu, bu yüzden Zeynep nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Saraydan herhangi bir haber var mı?"

Doktor başını salladı. "Duyduğum her şey delilik. İnsanlar başka bir Süleyman'ın gelip sihrimizi elimizden alacağını ve Yaradan'ın gazabını üzerimize indireceğini haykırıyor."

"Buna inanıyor musun?"

"Hayır." Subha ona karanlık bir bakış attı. "Bence tanrılar burayı uzun zaman önce terk etti."

Kapı aralığından gelen bir hareket dikkatini çekti ve ardından Aqisa içeri adım attı. Zeyneb'in arkadaşını görünce hissettiği rahatlama kısa sürdü. Aqisa'nın üstü başı kan içindeydi ve yüzü kül rengiydi.

"Aqisa!" Zeynep ona doğru gitmek için hareketlendi ama bir acı sarsıntısı ona Subha'nın hâlâ atelini bitirmekte olduğunu hatırlattı. "Ona yardım edin! Yaralandı."

"Ben değilim. Bu benim kanım değil," dedi Aqisa kısık sesle. Yaralı olmayabilirdi ama yine de kötü durumdaydı ve ölümcül kanıyla içeride sendeliyordu.

Grace duvara yaslanmaya gitti. Perili görünüyordu, daha çok Zeyneb'in, gururlu, kaba ve görünüşte korkusuz arkadaşının olabileceğini hayal ettiğinden daha fazla sarsılmıştı.

Kalbi yere çakıldı. "Onu bulmuşsun."

Aqisa başını iki yana salladı. "Ali değil. Lubayd'ı buldum. Onu bir ifrit öldürdü." Gri gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sırtına bir balta sapladı. Aptal herif. Bir ifrit tarafından öldürülmeye hiç hakkı yoktu."

Lubayd. Ali'nin gıdaklayan büyük ayı arkadaşı ve bir başka adam Zeyneb'in entrikaları olmasaydı Daevabad'da olmayacaktı. "Aqisa, özür dilerim. Çok özür dilerim."

Aqisa ona el salladı. "Bu sen değildin Zeynep. Bu ... bu hiçbirimiz değiliz."

Subha Zeynep'in bileğindeki ateli bitirmişti, havada kireç ve alçı kokusu vardı.

"Lubayd nazik bir adamdı," dedi Subha usulca. "Hastanede sigara içtiği için onu sürekli kovmak zorunda kalıyordum ama çocuklara karşı hep çok tatlıydı.

işçi çocukları."

"Bunu yapan yaratığı öldüreceğim. Tanrı'nın önünde yemin ederim." Aqisa gözlerini sildi ve sonra titrek bir nefes aldı. "Zeynep, kardeşin ... Bulabildiğim sağ kalanlarla konuştum. Hepsi aynı şeyi söyledi. Öldüren ifrit

Lubayd ... Alizayd'ı aldı."

"Ne demek onu *aldı*?" Zeynep sordu. "Nereye götürdü?"

"Bilmiyorum. Ortadan kaybolduğunu söylediler. Bir şimşek çakmış ve

ikisi de gitmişti."

Gitmişti. Bu kelime kafasının içinde çınladı. Zeynep ağzını açtı ama söyleyecek sözü yoktu. Ne durumda olursa olsun Ali'nin cesedini kendisi bulmayı tercih ederdi. Onu yakabilir ve halkının yolunda dua edebilirdi. En azından şehit olarak ölür ve gözlerini Cennet.

Şimdi bir insan efendiye uyanacaktı. Dünyasına o kadar hayran olduğu insanların ellerinde yüzyıllarca acı çekecekti.

"Bu benim hatam," diye boğuldu. "Hepsi benim hatam. Onu asla getirmemeliydim-"

"Zeyneb." Aqisa aniden oradaydı, omuzlarını kavrıyordu. "Beni dinle. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Şehrin saldırıya uğramak üzere olduğunu bilemezdin. Ve Alizayd hâlâ hayatta olabilirdi. Ne olduğunu bilmiyoruz.

ifrit onunla birlikte olmak istedi."

Zeyneb'in gözlerinde yaşlar yandı. "Onlar sadece tek bir şey isterler."

"Bunu bilemezsin," diye devam etti Aqisa. "İfrit çalışıyor olabilir Bu işin arkasında Daevalar var. Yoksa neden şimdi burada olsun ki?" Subha'nın nefesi kesildi. "Bunun arkasında Daevalar mı var?"

"Kralı öldüren ve halkımı hedef alan zehri salan o omurgasız büyük vezirdi." Aqisa tükürdü. "Onu da öldüreceğim."

Akisa'nın öldürücü açıklamaları Zeyneb'i kısa süreliğine Kederin uyuşturan bulutu onu tüketmekle tehdit ediyordu. Yas tutacak zamanı yoktu.

"Hepsinin Daevalar olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ne de olsa bizi uyaran Nahri'ydi. O ve Muntadhir sarayda kaldılar, böylece Geziri Mahallesi'ni uyarabilir ve ardından Ali ile Kraliyet Muhafızları'nı geri getirebilirdik. savaş."

Subha volta atıyordu. "Bu hiç iyi değil. Burada düzinelerce Daeva hastam var: Navasatem geçit törenine yapılan saldırının kurbanları. Eğer haber yayılırsa

Kale'nin başına gelenlerin arkasında Daevalar vardı..." Zeyneb'e baktı. "Sarayın dışında bize yardım edebilecek müttefikleriniz var mı? Herhangi bir akrabalar?"

"Babam ve büyükbabam tek çocuktü. Daevabad'da görev yapan birkaç uzak kuzenim ve amcam var ama ..." Zeynep boğazındaki yumruyu yuttu. "Sarayda ya da Hisar'da olmaları gerekirdi."

"Peki ya anne tarafınız?" diye sordu doktor. "Kraliçe buranın yarısını

finanse etti. Bağlantıları, akrabaları olmalı-"

"Çoğu onunla birlikte Ta Ntry'ye geri döndü." Bunu yüksek sesle söylemek Zeyneb'in kendini şiddetle yalnız hissetmesine neden oldu. Babası ölmüştü, annesi bir dünya uzaktaydı. Muntadhir ve Nahri şehrin öbür ucundaydı ve Ali . . .

Göğsündeki acıya karşı keskin bir nefes aldı. Hayır, Zeynep şu anda Ali'yi düşünmezdi.

"Yani hiç müttefikin yok," dedi Subha açık açık. "Gücü olmayan bir prenses sadece hastanede bir yatak işgal eden bir insandır. Kraliyet Muhafızları'ndan geriye kalanların buraya gelip Daeva hastalarından intikam almasını nasıl engelleyeceğiz?"

"Çünkü o prenses." Aqisa'nın gözleri parladı. "Kraliyet Muhafızları onu dinleyecektir. Zeyneb de kardeşleri gibi Zeydi el Kahtani'nin soyundan geliyor. Halkımız sadıktır. Onun arkasında toplanacaklardır."

"Sizinkiler muhafazakâr," diye karşı çıktı Subha. "Onu kendi güvenliği için bir malikaneye kapatma ihtimalleri daha yüksek. Babasının rejiminden geriye kalanlar ve şehir parçalanıyor." Aqisa bir tıslama sesi çıkardığında Subha alay etti. "Bana ters ters bakma. Ben kendi halkımı gördüm

Çatık kaşlı bir haydut tarafından korkutulamayacak kadar çok kez terk edildi." "Sana çatık kaşlı bir haydut göstereceğim-"

"Bu kadar yeter." Zeynep Aqisa'ya döndü. "Orada kiminle konuşuyordun?"

Aqisa doktora son bir kez bakarak cevap verdi: "Çoğunlukla askerler. Hayatta kalan birkaç düzine kişi var ama çok kıdemli kimse yok. Bir tane buldum. Altlarına işlemeye hazır görünen birkaç soylu, baş bahçıvan ve onurlu erzak bakanı."

"Onurlu hükümler mi?" Subha sordu. "Bu silah anlamına mı geliyor?" "Cüppe demek," dedi Zeynep zayıf bir sesle. "Misafirler için şeref elbiseleri."

"Ah." Doktor burnunun kenarını sıktı. "Hepimiz öleceğiz."

"Ölmeyeceğiz." Aqisa'yı kucaklayan Zeynep titreyerek ayağa kalktı. Bacakları acımayan yerlerinden lastiğe dönüşmüş gibi hissediyordu ve havayı kötü bir koku sarmıştı. Zeynep burnunu kırıştırdı ama kokunun kaynağının *kendisi* olduğunu fark etti. Elbisesi kirliydi; çamur, kan ve Tanrı bilir daha neler vücuduna alelacele sardığı koyu renk pelerini kirletmişti.

Neyse ki türbanı hâlâ sağlamdı ve kuyruğundan yüzünü örtecek kadarını kurtarabildi. "Gidip şu insanlarla konuşayım."

Aqisa ona baktı. "Gulyabani gibi görünüyorsun."

"Kraliyetten biri mi?"

Savaşçı kadın başını eğdi. "Belki mi?"

"Büyük bir teselli kaynağısınız. Bu yeterli olacaktır." Zeynep atel takılı kolunu kucaklayarak Aqisa'yı küçük odadan çıkıp hastanenin ana koridoruna kadar takip etti.

Avludan yüksek sesler geliyordu, Geziri ritmi tanıdık ama lanet olasıca anlaşılmazdı. Birkaç gizli öğretmene rağmen Zeynep babasının dilini asla öğrenememişti ve bu reddedilişin acısı hiç dinmemiştir.

Şimdi bunun, gücün dizginlerini eline almasını engelleyen bir zayıflık olmamasını umuyordu.

"Aptallar!" Tartışan cinlerin avlusuna girdiklerinde Aqisa Cinnistani dilinde havladı. Zeynep dil değiştirdiği için onu sessizce kutsadı.

"Ağlamayı ve dişlerinizi gıcırdatmayı bırakın. Prensesiniz sizinle konuşmak için burada."

Zeynep erkeklerin bu kadar çabuk susabileceğini bilmezdi. Aqisa'nın arkasından dışarı çıktı. Kanlı üniformalar ve yırtık giysiler giymiş bir düzine kadar Geziri ona bakıyordu. Tek bir yüz bile tanıdık değildi ve Zeynep geri çekilme içgüdüyle savaştı.

"Ekselansları," diye kekeledi burnu kırılmış bir adam. Gözleri yüzündeki şişmiş çürüğün üzerinde kocaman açıldı ve sonra Bakışlarını aniden indirdi ve canını acıtacak kadar hızlı bir şekilde tek dizinin üzerine çöktü. Yanındaki adama bir tokat attı ve sonra hepsi diz çöktü ve kimse ona bakmadı.

Bu da Zeynep'in kendini daha da yersiz hissetmesine yol açmaktan başka bir işe yaramadı. Muhtemelen onların kadınlarından bazılarını tanıyordu; haremde güvenle hükmedeceği eşleri ve kızları. Zeynep'in sahip olduğu güç buydu.

Kadınların dünyasında dolaşan ve bir tahtı devirebilecek emir komuta zincirlerine aşinaydı. Para, evlilik ve ticaret ittifakları, bir Dedikodu fısıltısı ... bunlar Zeynep'in ustalaştığı araçlardı ve saray mensuplarının kazanmak için çok uğraştığı o sevimli gülümsemesiyle bunları kullanıyordu. Bu gücü *seviyordu*. Ali'nin hayatını kurtarmak ve onu eve getirmek için kullanmıştı; kardeşleri arasında patlak veren savaşı çözmek için de kullanmaya çalışıyordu. Zeynep çoğu zaman rolünün fiziksel kısıtlamalarından nefret ederdi - ki bunun babasının onun güvenliğiyle ilgili endişelerinden kaynaklandığını biliyordu. ve şehri, *dünyayı* daha fazla görmek için can atıyordu. Ama rol en azından tanıdıktı.

Bunların hiçbirini tanıdık değildi. Zeyneb'in askerlere hitap edecek hali yoktu. Muntadhir olmalıydı; Ali olmalıydı.

Öyle olmalı ama olamaz, sadece sen olabilirsin. Ve harcadığınız her an onları daha da tehlikeye atıyor.

Zeynep omuzlarını dikleştirdi ve daha önce yaptığı her şeyi hatırlamaya çalıştı. annesinin yaptığını hiç görmemişti. Hatset her zaman erkeklerle uğraşır, soylu kadınları inzivaya çeken kraliyet geleneğine itaat ediyormuş gibi davranmaya zahmet etmezdi. "Ta Ntry'de kendi sarayımı yönettiğimi unutuyorsun sevgili kızım," demişti birden fazla kez. "Bu Daeva kayasının kendine özgü gelenekleri umurumda değil."

Amma, şu anda sana gerçekten ihtiyacım var. Cesaretimi topluyorum, Zeynep, sesinin rengini emirlere bırakarak konuştu. "Neler olup bittiğini duymak istiyorum. Saraya yapılan saldırı hakkında bildiklerimizle başlamak istiyorum."

Buruşuk bir kâhya ceketini giymiş yaşlı bir adam öne çıktı. "Hayır Çok özür dilerim Prens. Siz ve Leydi Aqisa kaçan tek cinler gibi görünüyorsunuz. Prens Alizayd bu akşam erken saatlerde Şafit bölgesine ve Geziri Mahallesi'ne barikat kurdu; biri içeri girmeye çalışıyordu haberimiz olurdu."

Zeyneb'in omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Barikat mı? Ne demek istiyorsun?"

Adamlardan birkaçı bakışlarını değiştirdi. "O kapıları kapattı midan," diye açıkladı kâhya nazikçe, Zeyneb'in kendini aptal gibi hissetmesine neden olan bir ses tonuyla. "Duvarları güçlendirdi ve nöbetçi kulübeleri kurdurdu. Bu bizim Geziri ve Şafit mahalleleri oldukça iyi korunuyor ve şehrin geri kalanından ayrılmış durumda. Bu da saraya saldıranlarla aramıza güçlü bir duvar ve askerler koyuyor ama-"

"Ama bu, diğer taraftaki herkesin kapana kısıldığı anlamına geliyor," diye sözlerini tamamladı Zeynep. "Bunların hepsi ateşe tapanların suçu," diye tısladı bir asker. "Bu Daeva savaşçıları sahilde. Onlar bize saldırmadan önce buradakilerden kurtulmalıyız."

"Bu hastanede Daevalara el kaldıran olursa, onu kaybedecek," diye tersledi Zeynep. Sesinde biraz babasının etkisi olmalıydı çünkü adamların yarısı hemen geri çekildi. "Bana gelen Banu Nahri'nin kendisiydi, böylece geri kalanınızı zehir konusunda uyarayabilirim. Ben yapmayacağım Kabilesine karşı küfür duydum." Tekrar erkek grubuna baktı, Aqisa'nın Hisar'a yapılan saldırıdan ne kadar az askerin kurtulduğuna dair söylediklerini hatırladı. "Yardıma ihtiyacımız var. Wajed saldırıdan önce Daevabad'dan ayrıldı ama fazla uzağa gitmiş olamaz. Aranızda gözcü var

mı? Biz olmayabiliriz

büyümüz var, ama eminim birkaç haberciyi tekneyle ve atla dışarı çıkarabiliriz."

Grubun üzerine ani bir huzursuzluk çökmüş gibiydi. Adamlardan birkaçı kıpırdandı ama kimse konuşmadı.

Harika, şimdi de Ghassan'a dönüşmüş ve onları korkutup susturmuştu. "Ne?" diye sordu, sesini daha az korkutucu çıkarmaya çalışarak. "Ne oldu?"

"Orada . . . hiç tekne yok, Prenses," diye cevap verdi askerlerden biri. "Dün gece iki ifrit geldi ve rıhtımları ateşe verdi. Hiçbir şeyi esirgemediler, küçük tekneleri bile ve alevleri söndürmeye çalışan birkaç adamı öldürdüler. Adadan ayrılmak için hiçbir yolumuz yok."

Aqisa yemin etti. "Sal yapamaz mıyız?"

Asker başını salladı. "Elbette. Bir sal yap. Seni ilk öldürenin ifrit mi yoksa göldeki marid mi olacağına dair bahse gireceğiz."

Zeyneb, diğer kadın şiddetli bir şeyle karşılık vermeden önce elini Aqisa'nın bileğine koydu. Erkeklerin bakışlarının korkunç ağırlığını hissedebiliyordu. Korkmuş ve emin değillerdi ve o bir Kahtani'ydi. Sorumluluğun onda olması gerekiyordu.

Ama Zeyneb'in böyle bir durumu nasıl idare edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Kardeşlerimden haber var mı?" Bunu sormaktan nefret ediyordu. Zeynep bunun onu ne kadar zayıf gösterdiğini tahmin edebiliyordu ama elinde değildi. Ailesini görmek, Muntadhir ve Ali'ye sımsıkı sarılmak ve bundan sonra ne yapacağına birlikte karar vermek için neredeyse fiziksel bir ihtiyaç duyuyordu.

Kâhyanın yüz ifadesi düştü. "Hayır, Majesteleri."

"Prenses Zeynep?"

Zeynep arkasına baktı. İri yarı, şafitli bir adam Beline tıbbi aletlerle dolu kanlı bir önlük bağlamış ve yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Bağışlayın beni," diye kekeledi. "Eşim Dr. Şen sizi almam gerektiğini söyledi."

Aqisa kılıcını yarı çekmiş halde Zeyneb'e yaklaşmıştı. "Neden?" diye sordu, sesi kuşkulu çıkıyordu.

"Saraydan kurtulan birini bulduk."

Çocuk küçüktü ve dizlerini göğsüne doğru çekmiş, battaniyenin altında sallanırken daha da küçük görünüyordu. Zeynep onun yaşı, giysisi, geçmiş hakkında çok az şey anlayabiliyordu.

Tamamen kan ve kül içindeydi, siyah gözleri kirli yüzünde geniş ve perili bir şekilde duruyordu.

Gözlerinin karanlığı onu şaşırttı. "Daeva?" diye fısıldadı Subha'ya, kocası Parimal çocuğun yanına dönüp hafifçe silmeye başlarken Yüzünü.

Doktor başını salladı. "Shafit, ama hayatını bir Daeva'ya borçlu. Görünüşe göre, saraya yapılan saldırıdan kurtulan tüm cinleri ve şafitleri toplayıp kütüphaneye götürüyorlar. Bir Daeva alimi Onu yakaladı ve çocuğun amcası olduğunu iddia ederek kaçırdı. Askerlerimiz onu Midan'da duvara tırmanmaya çalışırken buldu."

"Onu neden buraya kadar getirdin?" Parimal'in söylediğine göre hastanenin en üst katında iyi döşenmiş bir odadaydılar. Nahri'nin ofisi. Lotus çiçekleriyle dolu bir çeşme, pelüş işlemeli minderler ve karmaşık ahşap paravanlardan oluşan zarif bir pencere kenarı ile hoş bir yerdi ama travma geçirmiş bir çocuğu tedavi etmek için en doğal yer değildi.

"Söylediği başka şeyler yüzünden." Subha Zeynep'in bakışlarıyla karşılaştı ve doktor ilk kez endişeli görünüyordu. Subha'nın hortlaklar ve büyümlü salgınlardan bahsederken ne kadar sakin görüldüğü düşünülürse bu endişe vericiydi. "Sarayda gördüğünü iddia ettiği kişi."

"Kimi gördüğünü iddia ediyor?"

Subha tereddüt etti. "O çok genç ve kafası karışmış olabilir. Bakalım sana aynı ismi söyleyecek mi, o zaman devam ederiz."

Bu rahatlatıcı bir cevap değildi. Zeynep kendini toparladı ve küçük çocuğa yaklaştı.

"Selamün aleyküm," dedi nazikçe, onun yanına oturup örtüsünü kaldırırken. "Ben Zeyneb. Senin adın ne?"

Ona göz kırptı, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. "Botros," diye fısıldadı boş bir bakır fincanı tutarken.

"Neden sana biraz daha su getirmiyoruz Botros?" diyerek bardağı aldı ve Aqisa'ya işaret etti. "Sen iyi misin? Bir yerin acıyor mu?"

Titredi. "Duvara tırmanmaya çalışırken parmaklarımı incittim ama doktor onları sardı."

Küçük çocuk ellerini kaldırdı. Zeyneb çocuğun parmak uçlarındaki ketenden sızan kanı görünce irkildi. Kelimenin tam anlamıyla duvara tırmanmaya çalışmış olmalıydı. Onu bu kadar korkutan neydi? Kimi?

Boğazını temizledi. "Botros, sarayda ne gördüğünü bana anlatabilir misin?"

"Canavarlar," dedi duraksayarak. "Duman ve ateşten oluşan dev canavarlar."

Duman ve ateşten oluşan dev canavarlar mı? Zeynep, Botros'un omzunun üzerinden, elinde bir bardak suyla dönen Aqisa'nın gözleriyle karşılaştı. Savaşçı kadın sadece omuz silkti. Zeynep onu suçlayamazdı. Bu geceden sonra, duman ve ateşten dev canavarlar kesinlikle olasılık dahilinde görünüyordu.

Fincanı Botros'a uzattı. "Bana saldırganlar hakkında bilgi verebilir misin? Hiç asker gördün mü?"

Suyundan titrek bir yudum aldı. "Evet. Daeva olanlar."

Yine Daevas. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Kralı öldüren ve zehri serbest bırakan Kaveh'ti ve Daeva askerleri sahilde ifritlere eşlik ediyordu. Bu, babasının en büyük korkusu olan mezhepsel şiddet türüydü. Babasının uyardığı felaket

Daevabad'ın barışına yönelik bir tehdit: Kraliyet Muhafızları'nın bile bastıramayacağı bir kan dökülmesine yol açabilecek ve savaş sırasında Nahid Konseyi düştüğünde olmuştu.

Zeyneb'in şimdi önlemesi gereken bir felaket.

Subha çocuğun omzuna dokundu. "Kütüphanede ne gördüğünü ona anlatabilir misin?"

Botros'un gözleri hemen taze yaşlarla doldu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum küçüğüm, ama bu önemli." Doktor battaniyesini düzeltti. "Sadece dene. Burada güvendesin, söz veriyorum."

Tekrar titredi ama konuşmaya devam etti. "Depremden sonra askerler kütüphaneye gitmemiz gerektiğini söylediler. Herkes çılglık atıyordu. Savaşmaya ya da kaçmaya çalışan herkesi öldürüyorlardı. Ve sonra-ve sonra ... onlar

bizi kütüphaneye getirdi. . ." O kadar çok titriyordu ki suyun bir kısmı kucağına döküldü. "Onu gördüm."

Zeynep onun ellerini sabitledi. "Kimi gördüm?"

Gözleri onunkilere kilitlendi, geniş ve dehşet içindeydi. "Bela."

Ellerini bıraktı ve irkilerek arkasına yaslandı. "Yanılıyor olmalısınız. Afşin öldü. Prens Alizayd onu yıllar önce öldürdü."

Küçük çocuk battaniyesinin altına büzüldü. "Özür dilerim leydim. Sizi üzmem istememiştim."

Utanç onu sardı. Allah aşkına, Zeynep tek bir çocuğu bile teselli edemiyorsa, şehrin koca bir bölümünü nasıl teskin edecek ve huzuru sağlayacaktı? "Hayır, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Ama söylediğin şey ..."

Subha araya girdi. "Botros bana diğer Daevaların ona Afşin dediğini söyledi." Sesinde sessiz bir korku vardı. "Adamın parlak yeşil gözleri olduğunu ve yüzünde bir ok dövmesi bulunduğunu söyledi."

"Çok bağıırıyordu," diye ekledi küçük çocuk, yine titreyerek. "Hepsi Divasti dilindeydi ama sesi çok *kızgın* geliyordu. Emirle kavga ediyordu ve-"

"*Emir* mi?" Zeyneb'in nefesi kesildi. "Emir Muntadhir mi?"

Botros başını salladı. "Biz kütüphaneye girdiğimizde onu bağılıyorlardı. Scourge'a bağıırıyordu ve sonra Scourge ... bir çeşit uçan canavar yarattı." Bakışlarını yere indirdi. "Özür dilerim. Çok korkmuştum. I ağlamaya başladım ve işte o zaman Daeva bilginlerinden biri beni yakaladı."

Afshin burada. Dhiru Afshin'in elinde. Onun sırttan görüntüsü ağabeyi Zeyneb'in zihninde acımasızca çarpıtıldı. Muntadhir yalvarıyor hayatını. Muntadhir'in Afşin'in rezil belası tarafından diri diri derisinin yüzülmesi ... "Bu olamaz," diye fısıldadı. "Kesinlikle olamaz. Gördünüz mü? Banu Nahida?" diye sordu aceleyle. Ne de olsa Muntadhir karısıyla birlikteydi. Tüm bunlar olurken sözde Daeva müttefikleri Nahri hangi cehennemdeydi?

Botros başını salladı.

"Zeynep." Aqisa pencere kenarında duruyordu. Sesi çok yoğundu. "Buraya gel."

Kendini hasta hisseden Zeynep dengesizce ayağa kalktı ve pencerede Aqisa'ya katıldı.

"Saraya bak."

Zeynep pencerenin perdeli panelindeki elmas kesikten baktı. Yönünü bulmakta zorlanıyordu. Bu manzaranın diğer tarafında bir ömür geçirmişti: sarayın yüksek duvarlarından şehre bakıyordu.

Ama sonunda onu buldu. Sarayı. Evini. Antik Daeva zigguratı bir tepenin üzerinde gururla duruyordu, etrafı duvarlarla çevriliydi ve şdu heykelleri ve bir çift narin minare ve altın bir kubbe ile çerçevelenmiştir.

Ağzı açık kaldı. "Duvarlar *hareket ediyor* mu?"

"Yükseliyorlar," diye fısıldadı Aqisa. "Yavaş olduğu için başta emin olamadım ama kesinlikle boyları uzuyor."

"Ama bu mümkün değil," diye mırıldandı Zeynep. "Bizim sihrimiz yok."

Sonra, sanki görünmez bir el tarafından çekiliyormuş gibi, sarayı süsleyen tüm Kahtani sancakları düştü.

Abanoz kumaş yağmuru altında uçuşuyorlardı. Bakır direklerden sarkan dar standartlar ve duvarı örten daha geniş sancaklar. Onun

Ailenin bayrağı her zaman son derece sade olmuştu: müjdeciler, sözler ya da kişisel armalar yoktu. Zeydi el Kahtani ne de olsa halktan biriydi ve daha adil, eşitlikçi bir dünya için savaşıyordu.

Işık patlamaları ve narin altın dumanları arasında açılan yeni sancaklar sade değildi. Güzeldiler, göze çarpmak için yapılmışlardı. Parlak mavi ipek ve doğan güneşe doğru hırlayan pirinç renkli kanatlı bir aslan.

Nahidlerin bayrağı.

Aqisa da pankartı tanımış olmalıydı. "Onu öldüreceğim," diye yemin etti. "Lubeyd'in hançerini yalancı kalbine sokup çıkaracağım ve Afşin'e bir tabakta sunacağım."

Kime atıfta *bulunduğuna* dair çok az şüphe vardı. Ama Zeynep Nahid'in pankartlarına şaşkınlıkla bakarken, bir şeyler doğru görünmüyordu. "Bunun arkasında Nahri'nin olduğundan emin değilim."

Aqisa ona doğru döndü. "*Tanrı aşkına*, konu o kız olunca ailenizin nesi var? Tabii ki bu işin arkasında o var! Bu *onun* bayrağı. sarayın üzerinde uçuyor! *Her* Afshin evinizde insanları katlediyor!"

Zeyneb'in isteksiz Daeva yengesi hakkında bildiği her şey aklından geçti. Nahri hayatta kalmayı başarmış, zeki biriydi. Ghassan'ı alt etmiş ve Zeyneb'in her zaman sessizce hayranlık duyduğu şiddetli bir pragmatizmle halkını korumak için savaşmıştı. Kurnazdı, yetenekliydi.

Ama Zeyneb'e bir katil gibi gelmemişti. "Nahri'nin yaptığını sanmıyorum," dedi bu kez daha inatçı bir sesle. "Bunu onun planladığını sanmıyorum."

Aqisa'nın yüzünde sanki şimdi hançerini Zeyneb'in kalbine saplamayı düşünüyormuş gibi bir ifade vardı. "O zaman kim?"

"Bilmiyorum." Zeynep bakışlarını sarayın üzerindeki soluk gökyüzünde dalgalanan Nahid sancaklarına çevirdi. Aralarında Daevabad'ın geri kalanı uzanıyordu; bu puslu büyümlü adaya şiddet dolu bir hayat veren on binlerce insanın kepenklerini indirmiş evleri, dükkânları, okulları ve tapınakları. tarih ev. Kaç tanesi Kahtani bayraklarının indiğini görmüştü? Bu manzara yüreklerine korku salar, onları kimin yönettiğinden emin olamazlar mıydı?

Onları kimin yönettiğini umursamayacaklar. Yönetmek şu anda ne anlama geliyordu ki? Büyüleri yok olmuştu, binlerce kişi ölmüştü ve şehirleri kanlı bir enkaz. Halkı bugün hangi bayrağın dalgalandığını umursayacak gibi görünmüyordu. Çocuklarıyla birlikte saklanıyor ya da yiyecek almak için acele ediyor olacaktı.

ve fethedilmiş bir adada mahsur kalmanın gerçek kaosu ortaya çıkmadan önce erzak. Ölülerinin yasını tutuyor ve intikam planları yapıyor olacaklardı.

Daevabad önce gelir. Bu babasının değişmez mantrası, uyarısıydı ve Zeynep hayatında ilk kez bunun gerçekten ne anlama geldiğini anladı. Daevabad'ın *halkı* önce geldi. Zeyneb'in kardeşleri için endişelenecek zamanı yoktu. Babasının yasını tutmaya ya da annesi ve Vecid'in onları kurtarmak için geri dönmesi için dua etmeye.

Kimse onları kurtarmaya gelmiyordu.

"Pekâlâ," dedi, herkesten çok kendine. "Pekâlâ." Zeynep pencereden geri adım attı, hareketleri kesindi. "Kalan askerlerimizle konuşmak ve bizi koruyan bu sözde duvardan emin olmak istiyorum.

şehrin geri kalanı güvende. İntikam için yanıp tutuşan Geziriler Bu enerjiyi Hisar'dan geriye kalanları ve deprem sırasında yıkılan binaları arayıp hayatta kalanları bulmaya yönlendirmeliyiz. Yaralı olabilirler ve fazla zamanımız yok. Bu konuda sorunu olan varsa bize cevap verebilir."

"*Bize* mi?" Subha tekrarladı.

"Bize," dedi Zeynep kararlılıkla. "Gelin Doktor. Daeva hastalarınızla konuşmak istiyorum."

Muntadhir

Bu sahne *Altın İmparatorluğu'nun* sonunda yer almaktadır. Üç kitap için de spoiler içermektedir.

"Tanrım, ne kadar güzel bir manzara," dedi Muntadhir, evlilik sözleşmesi alevler içinde kalırken hayranlıkla.

Nahri çay fincanını onunkine vurdu. "Dünyanın en kötü siyasi evliliğinin sonuna."

"Ateşin çok fazla olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Hem Kartir'in hem de o imam hastanızın zaten işleri yasal olarak çözdüğünü düşünürsek?"

"Bence yangın, evliliğimiz hakkındaki hislerim için tam olarak uygun bir seviyedir."

"Sonunda bir konuda anlaştığımıza sevindim o zaman." Muntadhir sırtındaki ağrıyı hafifletmek için minderinin üzerinde kaydı. Daha iyi hissetmesine rağmen

Zindandan ilk çıktığında -kardeşi ve Cemşid onu kelimenin tam anlamıyla dışarı taşımak zorunda kaldıklarında- olduğundan daha zayıftı; vücudu hâlâ şok edici derecede çelimsizdi ve en ufak bir hareket bile onu soluk soluğa bırakıyordu.

Nahri fark etti. "Ye," dedi, sabahtan beri ona zorla yedirdiği ırmık lapası kâsesini, sanki seçici bir çocukmuş gibi iterek. "İskelete benziyorsun."

"Bu çok kaba. Şimdiye kadar en azından az da olsa çekici bir gulyabaniydim." Muntadhir ince bir bilek salladı. "Sanırım serbest bırakılmanın şartı buydu."

"Keşke birkaç gün daha hastanede kalsaydın. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"İki gün önce dağları taşıırken bayılan ve şimdiden işinin başına dönen kadın söylüyor bunu." Nahri ters ters baktı ve Muntadhir elini kaldırdı. eski karısı her zaman hafifçe korkuturdu.

onu. "Hemen köşedeki Zeynep'le kalıyorum. Bana göz kulak olacak ve ağzıma senden bile daha kaba bir şekilde yemek sokacak, yemin ederim."

"Güzel." Nahri'nin bakışları -eğer buna bakış denebilirse, çünkü Muntehir bu bakışlarda dünyayı yakıp yıkma isteğinden özellikle onu yakıp yıkma isteğine kadar çeşitli seviyelerde saldırganlık görmeye alışkındı- sonunda onun yüzünden uzaklaşıp çay fincanına döndü. "Ali ikinizle mi kalıyor?"

"Hastaneden ayrıldığından beri Zeydi'yi ne gördüm ne de ondan haber aldım, almayı da beklemiyorum. Sivil kaosun kendisini tükenmeye sürükleyebileceğine inanıyorum.

Vergi kanununu yeniden yazmak ve taht odasını aşevine çevirmek kardeşimin cennetidir."

"Mmm." Nahri, ne zevk ne de hoşnutsuzluk hissettirmek için çok dikkatli bir şekilde tasarlanmış bir ses çıkardı.

Muntehir'in dudakları, eğer bir daha gülümseyebileceğini hissetseydi, sırtıcağı gibi kıvrıldı. "Zeynep ikinizin hastane odasında el ele tutuştuğunuzu söylüyor."

Ah, işte oradaydı. Öldürücü bakışlar yine onun üzerindeydi. Ama yattığı en korkunç insanla dalga geçmek, Muntehir'in bozuk sağlığı, akıl sağlığı ve göremediği geleceği gibi daha tehlikeli konuları tartışmaya tercih edilirdi. "Çok tatlı olduğunu söylüyor. Uyandığında yaptığın ilk şeyin bu olduğunu söyledi."

"Muntadhir." Nahri'nin sesi buz gibiydi. "Dediğin gibi ... Artık dağları yerinden oynatıyorum. Beni kızdırma."

"Nahri, saçmalama. Her tarafınız eşit derecede düşmanca."

Gülümsedi, bakışları adamın omzunun üzerinden kayarken öfkeden daha da endişe verici bir tepkiydi bu. "Cemşid" diye selamladı Nahri, sesinde soğuk bir zafer notası vardı. "Oh, güzel. Bizimle daha önce tanışabildiğine çok sevindim.

Muntadhir gitti. Sadece seni özleyeceğinden endişelendiğini söylüyordu."

Muntadhir'in kalbi sıkıştı. Aslında Cemşid'i özlemeyi umuyordu. O Sevdiği ve babasını öldürttüğü adama ne diyeceğini bilemiyordu. Bir korkak gibi sıvışmak daha hafif bir suç gibi görünüyordu.

Nahri çoktan ayağa kalkmıştı. "Romantik hayatımdan uzak dur," diye tısladı onun kulağına. "Ve eğer kardeşime zarar *verirsen*, üzerine bir dağ Sen."

Cemşid onun yerine geçerken Muntehir uysalca, "Evet, Banu Nahida," dedi. Hastane bahçesinde dimdik duran Daeva'lı adam, her haliyle Baga Nahid'e o kadar benziyordu ki Muntadhir onu nasıl gözden kaçırdığını merak ediyordu. Cemşid, Manizheh'in gözlerine ve uzun burnuna sahipti, profili Muntadhir'in işkencesini yöneten kadının zarif ve ürkütücü bir yankısıydı. Konumları o kadar hızlı dönmüştü ki Muntadhir sanki dünya tersine dönmüş gibi hissetti. Aletlerle dolu, iksir ve külle kaplı bir şifacı önlüğü giymiş olan Cemşid, buradaki gerçek kraliyet mensubuydu, kendi şehrinde bir Nahid'di. Ataları. Artık parmaklarının ucuyla insanları onarabilir, acılarını, ıstıraplarını dindirebilirdi. Aksi takdirde sonsuza dek ayrılacak olan aileleri, arkadaşları ve sevgilileri yeniden bir araya getirebilirdi.

Cemşid gerçekten de Muntehir'in tam tersiydi. Emir'in karşı koyma içgüdüğü ne Zeyneb'in Geziriler ve Şafitlerden oluşan bloğunu birleştirirken gösterdiği cesaret ne de Ali'nin Marid'in önünde kendini feda etmesiydi. Hayır, Muntadhir düşmanlarına yalan, dolan ve intikamla karşılık vermişti ve kesinlikle kimseye şifa getirmemişti.

Cemşid, Nahri'nin boşalttığı yeri işaret etti. "Oturabilir miyim?" Muntadhir'in yüzü kızardı, gülünç bir tepkiydi bu. "Elbette."

Cemşid oturdu, hareketleri zahmetsizce zarifti. Muntadhir diplomat ya da politikacı olabilirdi, her hareketi eğitimli ve bilinçliydi ama Cemşid, Muntadhir'e her zaman neredeyse ruhani gelen bir tarzda hareket ediyordu. "Nasılsınız? hissediyor musun?" diye sordu Muntadhir'e.

"İyiyim," diye yalan söyledi Muntadhir. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Eski Cemşid gözlerini devirir ve emirine bu bariz yalanı yüzüne vururdu. Bu yenisi ise gözünü bile kırpmadı. "Peki ya gözün?" diye sordu, profesyonel ses tonu sadece bir şifacınınkiydi. "Gitmeden önce tekrar kontrol edebilirim."

"Hayır," dedi Muntadhir hızla. Cemşid'in parmaklarının yüzünde gezinmesi, Muntadhir'in henüz kabullenemediği yarasını nazikçe incelemesi düşüncesi bile Muntadhir'in toparlanmaya çalıştığı yüz ifadesini neredeyse kırmaya yetecekti. Eğer Cemşid ona gerçekten dokunursa, yıkılacaktı.

"Özür dilerim," dedi Cemşid, pişmanlık ifadesini yumuşatarak. "Keşke Nahri ve ben daha fazlasını yapabilseydik."

"Lütfen özür dileme. Benden özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Hem de hiç. Ve ben iyiyim." İyi değildi elbette. Gerçi Muntadhir

umutluydu, ama bir parçası hala Nahri'nin her şeyini öğrendiğinde yıkılmıştı.

yarası için yapabileceği tek şey enfeksiyonu önlemek ve temiz bir yara izi sağlamaktı; gözü temelli gitmişti. Ama sevdiği cesur insanlardan herhangi birine acısını yüklerse lanetlenirdi, bu yüzden Cemşid'e başka bir gerçeği söyledi. "Diğerleri

çok daha kötü bir bedel ödedi. Beni unut gitsin. Sen nasılsın?"

Cemşid ilk kez dengesiz görünerek bir nefes verdi. "Şey . . . Asla tanıyamayacağım ve yasını tutamayacağım bir zalim olan annemle tanıştıktan kısa bir süre sonra yetim kaldım. Ben üç şifacının en yenisiyim. Annemin sebep olduğu iç savaşın sonu gelmeyecekmiş gibi görünen kayıplarına bakmak. Ve tüm bunlar, sevdiğim adamın sözde öldürülmesinin yasını tutarken aylarca kilit altında tutulup idam edilmeyi bekledikten sonra oldu." O

ellerine baktı ve şaşkın bir ifadeyle hastane bahçesine baktı. "Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Ben bir Nahid'im.

Rüya. Evlilik sözleşmenizin gözlerimin önünde yandığından eminim, bu da başka bir rüya olmalı. Ama yine de bir kâbusun içinde yürüyormuşum gibi hissediyorum Müntehir. Çok kızgınım. *Kayboldum*. Asla cevaplayamayacağım bir sürü sorum var. Bağırarak, yalvarmak ve yakarmak istediğim şeyler var ama yine de ..." Muntadhir'le yüzleşmek için döndü. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sadece üzgünüm. Üzgün olmaya iznim var mı?

Çünkü olmamalıyım, değil mi? Bu iyi bir şey, değil mi? Kazanmış olmamız?"

Müntehir Cemşid'in eline uzandı ve onu sıkıca kavradı. "Üzgün olmaya hakkın var. Cehennemden geçtin ve geri döndün. Senin durumundaki herkes bir kâbusta kapana kısılmış gibi hissedirdi. Ve sen hâlâ o karanlıktan uyandıktan sonra kendini toparlamaya çalışıyorsun, hâlâ terliyorsun ve

Zor nefes almak ve kâbusun bittiğini fark etmek. Yas tutmanıza ve kızgın, mutlu, üzgün ya da neye ihtiyacınız varsa ona izin verin."

Ama Cemşid'in sesi daha da bitkin çıkıyordu: "Annemi bu gece alevlere geri götüreceğiz ve ben bunu yapabileceğimi bile bilmiyorum. onun yanında durmak. Bu tür bir sevgi ve tiksintiyi aynı anda hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum."

Muntadhir tereddüt etti. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Senden bunu istemezdim."

"Benden isteyemeyeceğin hiçbir şey yok."

Cemşid gözlerini sımsıkı yummuş, belli ki ağlamamak için elinden geleni yapıyordu. Muntadhir onu kollarına çekmemek için her şeyi yapmıştı. Ama Cemşid'in acısının en azından bir kısmının nedeni kendisiydi ve bunu daha

da kötöleştirmek istemiyordu.

Cemşid sonunda, "Bu olmaz, emir-joon," dedi.

Muntadhir'in kalbi kırıldı. "Emir değilsem bana artık öyle hitap edebileceğinden emin değilim."

"Sen benim için her zaman emir-joon olacaksın." Cemşid gözlerini sildi. "Nahri, Geziri Mahallesi'nde Zeyneb'le kalacağını söyledi?"

"Saraya geri dönemem," diye itiraf etti Muntadhir. "Henüz kardeşlerime söylemedim ama asla geri dönmek istemiyorum. Orada benim için sadece ölüm var."

"Oraya bir daha adım atmazsan hayal kırıklığına uğramış gibi davranmayacağım." Cemşid başparmağını Muntadhir'in parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Biraz yürümek ister misin?"

"Yürüyüş mü?"

"Konuşmamız gerekiyor ve bu konuşmayı yaparken çok sakın olacağımı sanmıyorum. Nahid olma konusunda yeniyim ama hastalarımın önünde hüngür hüngür ağlamanın pek de ilham verici olacağını sanmıyorum."

Muntadhir'in ağzı kurudu. Bunun nasıl bir konuşma olduğunu biliyordu. Ve Tanrı onu affetsin ama hazır değildi. "Korkarım şu anda kolunuzda çok çekici bir gezinti partneri olamayacağım."

Cemşid'in gözleri onunkilere kaydı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Sizi inciten şeyler hakkında şaka yapın."

Ama bu adam onu parçalara ayıracaktı. Muntadhir gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Başka bir yol bilmiyorum."

"Zekisin. Öğrenebileceğine inanıyorum." Cemşid kollarını bağladı Muntadhir'in omuzlarının altından. Cemşid'in vücudunun tanıdık baskısı ve Muntadhir'i nazikçe ayağa kaldırışı karşısında gözleri yaşardı.

Muntadhir zayıf bir sesle, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etti. "Yardıminızı hak etmiyorum."

"Muntadhir ..." Cemşid kısa bir süre onun yanağını avuçladı. "Lütfen sus. Sol elinle koluma yaslan ve sağ elinle bastonunu tut. Bunu yapabilirsin. Bacaklarındaki kasları hissedebiliyorum. Sadece biraz egzersize ihtiyaçları var."

Müntehir gözlerini şiddetle kırıştırdı, ağlamamaya kararlıydı. Cemşid'e yük olmayacaktı. *Yapmayacaktı.* "Bana şaka yapmamamı söyleyip sonra da

böyle bir şey. Nasıl uygun bir şekilde karşılık verebilirim?" "Daha az oyalama, daha çok yürüme." Cemşid tutuşunu sıkılaştırdı ve

Sıcaklık Muntadhir'in koluna doğru aktı. Sıcak bir dalga gibi üzerine çöktü,

Sanki bir düzine fincan kahve içmiş gibi ardında güç bırakarak.

Nefes nefese kaldı, her yeri titriyordu.

"Bunu yapabileceğimi bilmiyordun, değil mi?" Cemşid hafifçe sordu.

"Her şeyi bilen Baga Nahid'in bilgeliği önünde eğiliyorum." Ve Cemşid haklıydı. Yürüdükçe Muntadhir kendini daha güçlü hissediyordu. "Bırak da tek başıma deneyeyim."

Cemşid elini bıraktı ve Muntehir bastona giderek daha az yaslanmaya çalışarak yürüdüler. Zeyneb'e gidene kadar şu lanet şeyi bitirebilirse çok daha iyi olacaktı. Kız kardeşinin yapacak daha önemli işleri olduğunu bildiğinden, onun kendisi için telaşlanmasını istemiyordu.

Herkesin yapacak daha önemli işleri var. Zeyneb ve Ali, Cemşid ve Nahri. Sokaktaki rastgele tüccar ya da işçi. Yaratmak istedikleri bu yeni dünyada, eşitlik ve adalet üzerine kurulu bir Daevabad'da nereye uyduklarını görmek çok kolaydı. Muntadhir'in bildiği Daevabad değil; yalanlar, hileler ve babasının uzun zaman önce kafasına kazıdığı ölümcül siyaset anlayışıyla yönetilen Daevabad. Muntadhir savaştan sağ kurtulmuş olabilirdi ama onun için yetiştirildiği rol ölmüş ve gömülmüştü.

Cemşid onu eczanenin karşısındaki havadar bir odaya götürdü. Yapım aşamasında olduğu anlaşılan odanın zeminine limon sarısı fayanslar dizilmişti.

bitmemiş sedir rafların yanında. Güneş ışığı, kitaplarla kaplı bir masayı ve soluk mavi parşömenleri aydınlatmak için perdesiz odaya akıyordu Muntadhir, Nahri ve diğer şifacıların hasta notlarını kaydetmek için kullandıklarını fark etmişti.

"Gelecekteki ofisim," dedi Cemşid, odayı gezdirmek için elini sallayarak. "Beğendin mi?"

Muntadhir onun sesindeki hevesli gururu fark etmedi. "Bayıldım," diye içtenlikle cevap verdi. "Burada kendinize ait bir yeriniz olduğunu görmekten memnunum. Sen hak ediyorsun. Her mutluluğu hak ediyorsun."

"Bundan emin değilim." Cemşid ona baktı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?"

"Babanın Alizayd'ı karşılamak için verdiği ziyafeti hatırlıyor musun? Zehirlendiği geceyi?"

Cemşid'in sesinde Muntazır'ın çözemediği gergin bir enerji vardı. "Evet..."

Cemşid yüksek sesle yutkundu. Yanaklarında renk lekeleri oluşmuştu. "I . . . O bendim Muntadhir. Kardeşini zehirleyen bendim."

Muntadhir geri çekildi. Cemşid'in şu anda söylemesini beklediği son şey buydu. Ali'nin neredeyse suikasta kurban gittiği ziyafet başka bir çağa, başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu ama küçük kardeşinin boğazını pençelemesiyle çılgınlık içinde sona eren lüks ziyafetin ayrıntılarını hatırlamak için fazla bir şey gerekmiyordu. O sırada Muntadhir, birinin bu kadar yakından saldırmış olabileceğine hayret etmişti. Ailesi dünyanın zirvesinde görünüyordu, babasının varlığı onları dokunulmaz kılıyordu.

Ne kadar da safmışlar.

"Neden?" diye sorarken buldu kendini. Böyle bir hareket tanıdığı Cemşid'in yapacağı bir şey değildi. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Cemşid nefes verdi. "Çünkü korkuyordum. Senin için çok korkuyordum, Muntadhir, bu beni deliliğe sürükledi. Alizayd'ın senin konumunu çalmak için geri döndüğüne ve babanın seni korumayacağına ikna olmuştum. Ben de öyle yaptım. Ve yanılttı. Hatalıydım ve bu yüzden Benim yerime cezalandırılanların kanı hayatımın sonuna kadar ellerimde kalacak."

Muntadhir'i bir endişe kapladı. Daevabad'da bu tür sırların her zaman bir bedeli vardı. "Kimse-"

"Biliyor musun? Evet, biliyorum. Hem Nahri'ye hem de kardeşine itiraf ettim. Ama şimdi sana söylememin nedeni bu değil. Sana söylüyorum çünkü aramızdaki havayı temizlemem gerekiyor. aramızda. Çünkü benimle yargılanma korkusu olmadan konuşmana ihtiyacım var." Cemşid bir adım daha yaklaştı, siyah gözleri Müntehir'i durduğu yere sabitledi. "Babamın ölümü hakkında söylenenler doğru mu? Söyledikleri gibi sokaklarda mı ölmüş? Emrinizdeki Daeva soylularının ellerinde mi öldü?"

Müntehir, Cemşid'in bu soruyu kendisine yönelteceğini ve bunun aralarındaki ilişkiyi bitireceğini biliyordu. Yine de dürüstçe cevap verdi, "Evet."

Cemşid'in ifadesi hiç değişmedi; her ikisi için de onun zaten biliyordu. "Neden?" diye sordu onun yerine, Muntadhir'in daha önce Ali hakkındaki itirafına verdiği yanıtı yansıtarak.

"Çünkü başka bir yol göremedim." Muntadhir'in bacakları kısa bir süre dayanamayıp Cemşid'in masasının kenarına yapıştı. "Kaveh halkımı katleden zehri serbest bıraktı. Babamı. Kuzenlerimi. Her Geziri Çocukluğumdan beri sarayda öğretmenlerimden bardak taşıyıcıma kadar herkes beni tanırdı.

Kadınlar. *Bebekler*." Kelimede boğuldu. "Hatırlıyor musun fazladan Güney Am Gezira'dan gelen ve ev sahipliği yapmaktan gurur duyduğum gezginler? Sarayın bahçesinde kurduğumuz kamp ve pazar?" Kamptan

yüksek sesle bahsederken

Muntadhir'de kusma isteği uyandırdı. Onun korkunç kaderini tahmin etmesinin hiçbir yolu yoktu ama yine de suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu. "Ne olduğunu gördüm

Cesetleri yakmadan önce geriye kalanlar, Jamshid. İnsanlar kaçmaya çalışırken birbirlerini ezdiler. Elllerinde hâlâ şeker tutan küçük çocuklar vardı ve ben ..." Sonunda göğsünden bir hıçkırık koptu. "Özür dilerim."

"Yani bu bir intikam mıydı?" Cemşid usulca sordu.

Muntadhir başını salladı, hareket düzensizdi. "Bu sadece intikam değildi. Afşin saldırıdan sonra beni kendi tarafına çekmeye çalıştı, biliyor musun? Sanırım o ve Kaveh bunu kastetmişlerdi ama Manizheh'i çok iyi tanıyordum." Boğazında bir yumru oluştu. "Daevabad'ın ona ne yaptığını biliyordum çünkü bana da aynısını yapmıştı. Babama da aynısını yaptı. Şehirde canlı kalan Geziriler onun için her zaman bir tehdit olacaktı. Diğer tarafta serbest kalan kız kardeşim de bir tehditti. Tehditleri iltihaplanmaya bırakamazsın."

Şimdi hasta görünen Cemşit'ti. "Yani sen yapmadın."

"Hayır. Yapmadım. Daeva soylularına kendi tarafında ihtiyacı vardı. Onları kendi tarafıma çektim. Kas gücüne, Afshin'e ihtiyacı vardı. Ona suikast düzenledim." Muntadhir gözlerini kapatarak Cemşid'in bakışlarından kaçındı. "Ve babana ihtiyacı vardı. Bir bakıma başka kimseye ihtiyacı yoktu. Onun siyasi becerilerine ve varlığına ihtiyacı vardı. Bu yüzden fırsatı gördüğümde ..."

"Sen aldın." Cemşid'in sesi kalındı. "Daevabad önce gelir."

Bu, uzun bir süre aralarında kaldı; en başından beri ilişkilerine musallat olan sözler, onları şekillendiren inanç Muntadhir'in hayatı.

Cemşid sonunda tekrar konuştu. "Direnmenin başka bir yolu olabileceğini düşünmedin mi? Nahri ve Ali'nin dönebileceğini? Benim hayatta olabileceğimi?"

Muntadhir dürüstçe, "Hayır," dedi. Ve yapmamıştı da. "Belki ilk başta, ama beni o hücreye koyduğunda ..." Sözlerini yarıda kesti, kelimeler bulmakta zorlanıyordu. Cemşid'e o bitmek bilmeyen işkence sırasında başına gelenleri nasıl anlatacaktı?

Yüzyıllardır diğer mahkumların çürümeye terk edildiği ışısız kafeste geçirdiği günler? Muntadhir, halkını tehlikeye atacak bilgiler vermesi için kendisine işkence edileceğinden korktuğu için kendini öldürmeye çalışmış, boynunu bile oynatamayacak şekilde zincirlenene kadar kafatasını duvara vurmuştu. Yıllar süren ihmalden sonra nihayet namaza dönmüştü ama sadece kendi ölümü ve düşmanlarının ölümü için dua etmek için. Onun duaları

Tanrı tarafından değil, kafasının içinde vızıldayan ve ona en kötü paranoyak inançlarını fısıldayan iblisler tarafından cevaplandı. Ali ve Nahri'nin büyük olasılıkla onlara ihtiyacı olan bir Manizheh tarafından göle atılarak öldürüldüler.

gitmişti ama Afşin'i hâlâ sadıktı. Kardeşi gibi sevdiği kralına ve oğlu gibi büyüttüğü prensine sadık olan Vecid, Kaveh'in yaptıklarını öğrendiği anda intikam almak için Cemşid'i öldürecek. Muntadhir'in yeterince mücadele etmediğini, sarayda acı içinde ölen binlerce Geziri'yi kurtarmak için yeterince hızlı hareket etmediğini.

Yine de Zeyneb hayattaydı; bu gerçeği Manizheh'in onu avlama çalgınlığında görmüştü. Daevabad'ın ilk istiladan kurtulan diğer vatandaşları da hayattaydı. Ve böylece Muntadhir yas tutmamıştı. *Plan* yapmıştı. Kendisine saldırılmasına izin vermişti. Babasının ancak hayal edebileceği acımasız bir silahtı. Ve Darayavahoush onu serbest bıraktığında, tek düşüncesi hepsini en iyi nasıl yakabileceğiydi.

İyileştirmek için bu dünyaya gelmiş bir adama bunu nasıl söyler? "Nasıl karşılık vereceğimi bilmemin tek yolu buydu Cemşid. Dünyayı koruyabilmemin tek yolu

Geride kalan sevdiğim insanlar, hizmet etmem gereken şehir ... onları incitebilecek her şeyden kurtulmaktı, ne kadar acımasızca olması gerekse de

Bitti. Biliyorum. Bunun beni ne hale getirdiğini biliyorum." "Peki bu seni ne yapıyor?"

Bir canavar. Bir katil. "Babam," diye fısıldadı Muntadhir.

Cemşid ayağa kalktı, volta atarak uzaklaştı. Muntadhir onu suçlayamazdı. Aralarına mesafe koyduğu için diğer adamı suçluyordu ama kalbinin en bencil yerinde ağlama isteği uyandırıyor. Kendini Cemşid'in ayaklarına atıp dili tutulana kadar özür dilemek istiyordu.

"Öyle olmak zorunda değilsin, biliyorsun." Muntadhir başını kaldırdı ama Cemşid ona bakmıyordu, Baga Nahid'in sözleri duvara yönelmiş gibiydi. "Eğer istemiyorsan olmaz. İkimiz de istemiyoruz."

Cemşid'in sesinde anlam veremediği garip bir aciliyet vardı. "Ne demek istiyorsun?"

Cemşit arkasını döndü. "Benimle eve gelmeni istiyorum." Muntadhir gözlerini hızla kırıştırdı. "Anlamıyorum."

"Benimle eve gel, Emir-joon. Kendin söyledin.

saraya dönmek. Hayatın sana neler hazırladığını bilmiyordun. O yüzden benimle bir tane yap."

Muntadhir vurulmuş gibi hissetti. Cemşid'le bir hayat kurmak her şeyden çok istediği şeydi. Yıllardır istediği şeydi. Ama yine de bunu kabul edemezdi. Şimdi olmazdı. Bu şekilde olmazdı.

"Yapamam," diye boğuldu. "Senden böyle bir af dileyemem."

Cemşid onları ayıran boşluğu geçerek Muntehir'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve Muntehir sonunda gözyaşlarıyla olan savaşını kaybetti.

"Bir şey isteyen sen değilsin. *Ben* istiyorum." Cemşid gözündeki yaşları sildi. "Seni seviyorum. Belki bu beni dünyanın en kötü oğlu yapıyor ama yine de seni seviyorum. Seni her zaman sevdim. Benimle eve gel."

Muntadhir'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Bu imkansızdı. İmkânsızdı. "İnsanlar konuşacak."

"Umurumda bile değil. Biz ilk değiliz, son da olmayacağız ve eğer hayatımı bu şehre hizmet ederek geçireceksem, yanımda sevdiğim adam olacak."

Muntehir Cemşid'e baktı, özlem ve çaresizlik onu parçalıyordu. "Ben seni hak etmiyorum."

"Ve ailemin seçimleri yüzünden *seni* kaybetmeyi hak etmiyorum." Bir elini Muntadhir'in saçlarında gezdirdi. "Nahri'ye söylediklerinde ciddi miydin?"

O gece? Beni sevdiğini mi? Keşke benim için daha önce ayağa kalkmış olsaydım mı dedin?"

Muntehir farkında bile olmadan elini Cemşid'in göğsüne bastırmıştı. Onu yaklaştırmak mı yoksa uzak tutmak mı istiyordu?

Dürüstçe söyleyemedi. "Evet," diye kısık sesle cevap verdi.

"O zaman şimdi benim için ayağa kalk. Bizim için ayağa kalk. En azından ..." Cemşid bocaladı. "En azından deneyelim. Deneyebiliriz, değil mi? Bunu hak etmedik mi?"

Islak siyah gözlerinde içten bir yalvarış vardı. Muntadhir'in on yıl önce kendini kaybettiği gözler. Cemşid bir an bile düşünmeden onun için altı ok attığında bir daha asla açılmayacağından korktuğu gözler.

Tereddüt.

Sen benimsin, demişti Cemşid, aylarca ölümün kıyısında gezindikten sonra nihayet gemideki saldırıdan uyandığında halsizce. Muntadhir Allah aşkına ne düşündüğünü öğrenmek için yalvardı. Çılgına dönen Cemşid, Muntadhir'in emiri olduğu ya da görevi olduğu için böyle bir şey yaptığını söylememişti.

O sadece Cemşid'in bedeniydi ve ruhuydu.

Ve Baga Nahid bunu hak etmişti. Belki Muntadhir seçemezdi kendi çıkarı için, ama Cemşid için deneyebilirdi. Deneyecekti.

Alnını Cemşid'inkine bastırdı, teninin kokusunu içine çekti. "Senin için ayağa kalkacağım aşkım.

"Beni eve götür."

Altın İmparatorluğu'na

Alternatif Bir Sonsöz

Üç kitap için de spoiler içermektedir.

Darayavahuş e-Afşin savaşlara liderlik etmiş ve bir direniş hareketini yönetmişti. Bin yıldır hiçbir daeva'nın yapmadığı kadar rüzgârları dolaşmış ve Banu Manizheh e-Nahid'i mağlup etmişti. Cennet'in huzurunu kazanmaya ve işlediği suçların kefaretni ödemeye kararlı bir şekilde Cennet'ten uzaklaşmıştı.

Bunların hiçbirisi bu Yaratıcı'nın lanetlediği meyhaneye girmek kadar korkutucu görünmüyordu.

Dara yıkık kerpicin kemerli tavanında sinsice ilerledi. Zekice inşa edilmiş sazdan bina, insan sakinlerinin yaşadığı dönemde görölmeye değer bir manzara olmalıydı. Sazlardan oluşan devasa, sıkıca paketlenmiş sütunlar

geniş ve havadar bir oda yaratmak için bağlanmış ve kavislendirilmişti. Dokuma otlardan yapılmış narin perdeler pencere görevi görüyordu ve doğu duvarı

yanmış olsa da, mudhif insanların muhtemelen yeniden inşa edebilecekleri kadar sağlam görünüyordu - eğer cinler önce harekete geçmemiş olsaydı.

Aslında, şu anda Dara

üç günlük mesafede tek bir insan bile olmayacağına bahse girerdi.

Çünkü burası Fırat boyunca uzanan sıradan bir bataklık değildi: Burası Babil'i ydi, perili harabelerin, suç karakollarının gevşek konfederasyonuydu,

Uzun zamandır Daevastana ve Am arasındaki sınırın kalbi olarak kabul edilen gizli köyler, açılan gece pazarları ve gürültülü tavernalar

Gezira. Gürültülü oldu. Vahşileşti. Ve Dara'nın tecrübesine göre, insanlar

Geceleri görünmeyen ruhların uğultulu tartışmaları ve kahkahalarıyla dolu yerlerden çığlık atarak kaçmak.

Dara şu anda görünmeyen bir ruhun kendi versiyonu olarak kalıyordu. Babili'ye geldiğinden beri şekilsiz kalmış, etrafı süpürmeyi tercih etmişti. ve meyhane sakinlerini sıcak bir rüzgâr gibi gözetliyordu. O geçerken birden fazla cin ürpermişti ve güçlü bir rüzgârla kazara bir satranç takımını devirmişti - beyaz taşları dizen oyuncu ona teşekkür etmeliydi.

Şimdi çatının kenarına kadar süzüldü ve teneke hasırlar üzerinde mallarını dolaştırırken tüten toprak kaplar üzerinde gülüşüp dedikodu yapan üç tüccara imrenerek baktı. Dara umutsuzca bu özgürlüğü kendisi için istiyordu. Bir meyhaneye, bir kasabaya, bir köye girme cesareti istiyordu. Bir içki sipariş etmek ve yüzündeki Afşin izi insanları uzaklaştırmadan sohbet etmek istiyordu.

Daevabad'ı terk etmenizden nedenlerinden biri de buydu, değil mi? Dara Nahri'ye verdiği güveni hatırladı.

artık saklanmasına gerek kalmayacaktı. İfrit'i avlamayı ve halkına hizmet etmeyi seçerek, sonunda onlara yeniden katılabilecekti. Ve bazı küçük yollarla, Dara bunu başardı. Daevastana'nın uzak bölgelerine yaptığı seyahatler sırasında birkaç küçük yerleşim yerine uğramış ve yardım etmişti: bir çiftçi köyünün lahana tarlasına yuva yapan rukh'u kovalamış (bunun için kendisine -ne yazık ki- ev yapımı lahana likörüyle yüklü bir ödeme yapılmıştı) ve ıssız bir dağ kasabasında çobanları yiyen kurt suratlı bir devi öldürmüştü.

Ama burada avlanacak canavar yoktu, kime sorduğunuza bağlı olarak belki bir tane. Ve Babili, Daevabad'a getirdiği savaştan etkilenmemiş, dünyanın ucundaki küçük bir Daeva köyü değildi. Aksine, Babili büyüdü diyarın dört bir yanından gelen cinlere ve Daevalara ev sahipliği yapıyordu.

Burası bir yerdi

İnsanlar haber ve fikir alışverişinde bulunmak, takas etmek, ittifak yapmak ve savaşmak için geldiler. Savaş hakkında fikirleri vardı ve birçoğu şiddetin ortasında kalmıştı. Yolcular kaybettiklerinin anısına açıkça içki içiyor ya da dua ediyor ve onlara bu sefaleti yaşatan yöneticileri lanetliyorlardı.

Dara bilirdi - meyhaneyi gözetliyor ve onu takip ediyordu. beş gün boyunca sakinleri. Şimdiye kadar Daeva barmeninin adının Rudabeh olduğunu ve üçüncü yüzyılını serseri kocasından daha iyi biriyle geçirmeyi hak ettiğini biliyordu. Tüccarların mallarını depoya taşıyan hamalın içki sorunu olduğunu ve yeterince para kazanmayı hayal ettiğini biliyordu.

Sahrayn sahiline dönmek için para. Yaşlı Agnivanshi antilobu Yıldızlara kederle bakan bakıcının, bir kervan tarafından kiralanmadığı sürece sadece iki öğün daha yemek için yeterli parası vardı ve Rudabeh'in genç

Torun, sabah nehrin aşağısındaki köyünden ekmek getiren Geziri kızıyla flört edebilmek için süpürmeye erken geldi.

Savaşan ve Daevabad'daki çalkantılı yeniden inşadan bahsettiler ve Dara önemli bir yenilik duymadığı her seferinde sessizce Yaratıcı'ya şükretti.

şiddet olayları patlak vermişti. Nahri çoğunlukla övüldü, birden fazla Şafit gezginler onu gururla kendilerininmiş gibi sahipleniyordu ve göbeğinde korkunç bir yara olan bir tuz tüccarının "en azından hastanenin iyi işlediği" Daevabad'a doğru acele etmesini tavsiye ettiğini duymuştu. Bir grup kum denizcisi bir öğleden sonrayı komplo kurarak geçirmişti. Dara'nın Alizayd olduğunu varsaydığı "marid gözlü bağnaz" tarafından konulan yeni ithalat vergilerinden nasıl kaçınılacağı hakkında konuşurken, bir çift Daeva hacı Nahid'in shedu tahtının Tapınağa taşındığını görmenin sevincini yaşıyordu.

Dara kendisiyle ilgili çok az şey duydu. Bu da belki de bu kadar Geziriler ve Daevalar arasındaki gergin barış hattında yer alması gereken ileri karakol. Uzun nutuklar yerine, onun adı her türlü havayı anında yok eden acımasız bir fısıltıyı çağırıyordu. "Lanet olası trajedi," diye duymuştu bir kez. "Bela "yı ise çok daha sık duydu.

Dara topluma yeniden karışmadan önce duygularının yatışması için birkaç yıl beklemek akıllıca olabilirdi. Birkaç on yıl. Ancak Dara, Vizaresh'i ve çalınan gemileri bulmak istiyorsa böyle bir zamana sahip olmadığını zor yoldan öğreniyordu. Peşine düşeceği söylentilere ihtiyacı vardı:

Doğal olmayan şimşekler ve sıra dışı yeteneklere sahip insan hikâyeleri. Dara daha güçlü olabilirdi ama ifrit izlerini gizleme konusunda ondan binlerce yıl öndeydi. Dara'ya daevaların orijinal büyüleri hakkında bildiği az şeyi öğretenler Vizaresh ve Aeshma'ydı. Onlara karşı böyle bir büyüü nasıl kullanacağını hayal bile edemezdi.

Beş gün daha bu çatıda volta atarsanız Vizaresh'i nerede bulacağınıza dair daha iyi ipuçlarına sahip olamazsınız. Dara derin bir nefes aldı. İşler kötü giderse her zaman tekrar rüzgâra kapılabilirdi, değil mi?

Bu pek de ilham verici bir izlenim yaratmazdı ama itibarı daha da kötüye gidemezdi.

Cesaretini toplayarak aşağı uçtu ve normal bir Daeva erkeğinin giyebileceği pantolon ve botların üzerine gece mavisini bir pelerin çekerek

yeniden şekillendi. Yüzünü örtme dürtüsüne karşı koyarak -bu hiçbir zaman işe yaramadı-

düz tepeli kasketini başına yerleştirdi ve Afşin işaretini gölgeleyecek şekilde eğdi.

Mudhif'in etrafından dolanırken kalbi hızla çarpıyordu. Dara çok geç fark etti. Normal gezginler en azından bir miktar eşya taşırdı; erzak çağırarak için sadece kadim büyü kullanmazlardı. Ama o çoktan kapıdan içeri adımını atmıştı.

ve bu onun sorunlarının en küçüğü gibi görünüyordu.

Dara durup etrafı kolaçan etti ve tavernayı potansiyel düşmanlık açısından dikkatle değerlendirdi. Meyhane sakinleri potansiyel düşmanlık açısından değerlendirildiklerinin farkında değil gibiydiler. Ya da değerlendirildiklerinin. Ya da şu anda heceleyerek *değerlendirme* yapabilecek durumdaydılar. Çoğunluk sarhoştu. Uzun, şaşırtıcı derecede gümüşi sakallı bir adam elinde tuttuğu dumanla sallanıyor ve şarkı söylüyordu. Karşısında üç Geziri leş yiyici tartışıyordu. işaretleri kayan ve değişen, bilinmeyen bir ülkenin sınırlarını yeniden düzenleyen yıpranmış bir harita üzerinde. Cinlerden ve Daevalardan oluşan daha büyük bir grup bir çift adamın etrafında toplanmışlardı. Mücevherlerle süslü zarlar, bırakıldıklarında minyatür zarlar gibi canlı mor ve bronz kıvılcımlar saçıyordu.

Havai fişekler.

Bu tablonun anlamı şuydu: Kimse onun yüzüne bile bakmıyordu. Dara da Rudabeh'in içkilerini koyduğu uzun tezgâha yaklaşırken bakışlarını aşağıda tutarak devam etti. Çalıntı bir insan teknesinden yapılmış gibi görünüyordu, gövdesi ters çevrilmiş ve sağlam bir yüzey oluşturmak için iki bodur ağaç gövdesi üzerine yerleştirilmişti.

"Sana defalarca söyledim: Bardakları temizlemek için sadece alkole güvenmek yerine gerçekten fırçalaman gerekiyor." Daeva barmen Dara'ya doğru ilerledi. "Ateşler senin için ışıl ışıl yansın, yabancı. Ne istersin?"

Dara seçeneklerini gözden geçirdi. Seçtiği içkinin hurma şarabı olduğu ona birden fazla kez söylenmişti.

Alkol problemi olan yaşlı teyzelerin dedikodusunu yapmak, onu tamamen rahatsız eden bir görüştü, ancak tahmin ettiği kadarıyla bu görüş, hurma şarabını tozlu bir güzergâhtaki kaba saba bir su barında popüler hale getirmiyordu.

Daevastana ve Am Gezira.

"Açık şarabınız ne olursa olsun," diye cevap verdi sert bir şekilde, aksanını gizlemeye çalışarak. Çoktan geçmiş bir çağın başka bir kalıntısı.

"Yeterince kolay." Neşeli pembe boyası daha iyi günler görmüş bir dolaptan hırpalanmış seramik bir fincan aldı ve yarısı toprak zemine

gömülü büyük kil amforadan biraz şarap doldurdu. Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Nereye *geliyorsun-oh!*"

Rudabeh bir ıgılkla geri çekildi ve bardağı dışırdı. Dara'nın eli onu yakalamak için fırladı.

"Daevabad," diye açıkça cevap verdi. Yalan söylemenin pek bir anlamı yoktu. Dara onun dehşete dışmış şaşkınlığını okuyabiliyordu.

Tahta kepçe avucunda çılgınca titriyordu. "Yaradan adına," diye fısıldadı. "Sen osun. Sen *Afşin'sin*."

Eğer ciyaklaması zaten dikkat ekmemişse bile, bu tek kelime Dara'nın mümkün olduğunu dışnemeyeceği bir hızla sarhoş kahkahaların ve hararetili iş görüşmelerinin olduğu meyhaneyi susturdu. Kumarbazlardan biri

zarını dışırdı ve zarlar l, şok edici sessizlikte çatırdayan neşeli parıltılara dönüştü.

Dara gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Merhaba," diye beceriksizce selam verdi, etrafındaki cinler onu sersemletmeden önce bu sersemletici andan faydalanmaya çalışıyordu.

silahlara uzandı. Elini sallayarak kaldırmaya başladı ve sonra Hareket birkaç kişinin sıçramasına neden olunca hemen durdu. "Sadece buradan geçiyordum ve kimseye zarar vermek istemedim." Zorla gülümsedi. "Sorun yok değil mi?"

Uzun bir sessizlik anı yaşandı ve ardından Geziri ls ayağa kalktı szszce ayağa kalktılar. Kadınlardan biri haritayı çantasına atarken, bir diğerini bitmemiş fincanlarına bir avuç bozuk para attı.

Ancak hiçbiri silah çekmedi ve nefret dolu bir şekilde onu vurmakla yetindiler. daha ölümcül bir şeyden ziyade, tavernadan çıkarken attıkları bakışlardı. Dara tepki vermemeye çalıştı, içini sıcak bir utanç kapladı. Gezirileri dışmanlıklarıyla yargılayamazdı. Manizheh'in Daevabad'da akrabalarına yaptıklarından sonra olmazdı.

*Ne yapmasına izin
verdiğini. Kendin ne
yaptın.*

Yüzü daha sıcak bir şekilde yandı ve parmak uçlarında alevler canlandı. Dara onları çabucak bastırdı. Yaratıcı, sarhoş olmak istiyordu. İsteksizce fincanı yere bıraktı ve cebini karıştırıyormuş gibi yaparak birkaç altın para çıkardı. "Zahmetin için Rudabeh. Kim ne isterse benden."

Barmen kıpırdamadı. "Adımı nereden biliyorsun?"

Beş gündür seni takip ediyorum. "Ben ... ah ... geçerken duymuş olmalıyım." Dara paraları öne doğru itti. "Lütfen."

Rudabeh paraya biraz daha acımasızca baktı. "İki katını ver, ben de kimsenin seni rahatsız etmemesini sağlayayım."

Kimse korkusunu çabuk atlatamaz mı? "Tamamdır," diye kabul etti Dara ve bir avuç altın daha topladı.

Barmen başını saygıyla eğdi ve parayı eteklerinin arasına süpürdü. "Afşin ne isterseniz sipariş edin diyor," diye anons ederek dolaptan birkaç cam şişe çıkardı. Bir tanesi gümüşle boyanmıştı, bir diğeri ise mücevherlerle süslenmiş mavi porselendi. "Bu onun hediyesi."

Tavernada tur atmaya başladı ve Dara bakışlarını indirdi, fincanının üzerine eğildi. Şaraptan bir yudum aldı ve dilinin arkasında ekşi bir tat bıraksa da çok kötü değildi. Kulakları dedikodudan yanıyordu ve meyhanedeki tüm gözlerin sırtına dikildiğini hissedebiliyordu ama en azından hiç kan dökülmemişti. Henüz.

Bunu yapabilirsin, dedi Dara kendi kendine, şarabını yudumlarken ve sonra Rudabeh'in kepeğini almak için tezgâhın üzerine eğilerek kendine bir fincan daha doldurdu. Her türlü eğitim gibi, değil mi? Küçük adımlar falan. Belki bu gece gizemli ifrit manzaraları hakkında işe yarar bir bilgi öğrenemeyecekti ama en azından içkisini bitirebilir, sosyetenin kısa bir tadına bakabilir ve huzur içinde ayrılabilirdi.

Gerçek bir insanla kibarca sohbet etmesi gerekmiyordu. Düşman.

Zeyneb el Kahtani bir ara vermek için başka bir isyana önderlik edebilirdi.

Her yeri ağrıyordu, belindeki krampı azaltmak için eyerinde kaydı ve bacakları uyuştuğunda neredeyse kayıyordu. atı düzgün bir şekilde kavradı. Homurdanarak kendini yeniden ayarladı ve bir ağız dolusu kumu tükürdü. Zeyneb kumun yüzünün alt kısmını örten kumaştan nasıl geçtiğini bilmiyordu. Bu savaştan yaklaşık şu anda vazgeçmişti

Aynı anda başı kulaklarında duyabileceği kadar korkunç bir şekilde çarpmaya başladı.

Tanrım, şu anda bir banyo ve düzgün bir yatak için neler vermezdim. Zeynep, Aqisa'nın durumunun daha iyi olup olmadığını görmek için başını kaldırıp baktı. Az ileride, savaşçı

Zeyneb'in atının yarısı büyüklüğünde bir antilobun üzerine eyersiz binmiş, tek eliyle tembelce bir boynuzu tutuyordu. Antiloptan çıkan toz fırtınası Toynakları üzerinde, vücudu zarife sallanırken, yoldaşı insanların kâbuslarındaki gizemli doğaüstü savaşçının her parçasına benziyordu. öpe atılmış cübbesi rüzgârda dalgalanıyor, dağınık saç örgüleri arkasından akıyordu. Güneş ışığı

Sırtına bağı iki kavisli kılıç parıldadı ve onları tutuşturdu.

Aqisa'yla ilgili hiçbir şey şimdi ya da hiçbir zaman bir molaya ihtiyacı olduğunu göstermiyordu ve Zeynep umutsuzluğa kapılmamaya çalıştı. Babili'ye o kadar da uzak olamazdı, değil mi? Aqisa gün batımına kadar karakola varacaklarına yemin etmişti ve güneş şu anda ufuk çizgisini zar zor aşıyordu. Diğer kadını etkilemeye hevesli olan Zeynep, en azından *bir* günlük yolculuğu fazladan dinlenmeye ihtiyaç duymadan atlatmak istemişti.

Aileniz yerine macerayı seçerseniz başınıza bunlar gelir. Zeynep iyi bir evlat olsaydı, tam tersi yöne gider ve Am Gezira'nın batı kıyısına yönelirdi; orada Ta Ntry'ye giden bir gemiye binip annesini ve anavatanlarını ziyaret edebilirdi. Hakkında hikâyeler dinleyerek büyüdüğü uzak akrabalarıyla tanışacak ve Shefala'daki atalarının kalesinin koridorlarında dolaşacaktı.

Hiç şüphe yok ki

annesinin kalbini ve yükünü büyük ölçüde hafifletti.

görevlerini ve Ayaanle'nin devrim akışındaki bir Daevabad ile olan hassas ilişkisini yeniden yönlendiren çalışmaların bir kısmı.

Ama Zeynep bunu yapmamıştı. Yapamazdı, henüz değil. Bir gün Siyasete, mücevherlerinden saçına ve gülümsemesine kadar her şeyin dikkatle inceleneyeceği bir dünyaya geri dönmek, çılgılık atmak istemesine neden oldu.

Son zamanlarda birçok şey çılgılık atma isteği uyandırıyor: Daevabad'ın sokaklarındaki savaşın kana bulanmış kâbusları ve ölmeyi beklediği zindanda işkence gören mahkûmların feryatları. Halıların gümbürtüsü ve demirci aletlerinin zıngırtısı onu binalarla ilgili anılarına geri götürüyordu ailelerin üzerine çöküyor ve bıçaklar eti kesiyor.

Bu yüzden annesine abuk sabuk bir mektup yazarak ve Aqisa'nın Daevabad'da Bir Nabat'ı ziyaret ettikten sonra birlikte seyahat etmek istediklerine dair söylediklerinde ciddi olması için dua ederek kaçmıştı. Ali, bir zamanlar kendisine kucak açmış olan vaha kasabasının sıcaklığını ve huzurunu anlatırken abartmamıştı. Birbirine son derece sıkı sıkıya bağlı bir topluluktu.

Zeynep uzaktaki bir prenesten çok geri dönen bir kıza benziyordu. Akisa da aslında onun kızlarından biriydi ve bir sürü akrabası onun üzerine titriyordu.

Ama arkadaşı da gitmek için can atmaya başladığında Bir Nabat'a geleli daha bir ay bile olmamıştı. "Lubayd burada her yerde," demişti Aqisa sessizce.

Zeyneb'le yalnız kaldıkları bir gece, yüksek insan mezarlarından birinin tepesinde itiraf etti. Şaşırtıcı bir yerdi burası, bir kule kadar yüksek, oyulmuş bir kaya cephesi ve göklere tırmanıyor gibi görünen bir dizi

basamak.

"Annelerimiz en yakın arkadaşlardı ve o doğduğumuz andan itibaren benim gölgemdi. Onu sürekli görmeden burada kalamam."

Zeynep diğer kadının yüz ifadesine baktığını hatırladı, yüzünün sert çizgileri ay ışığıyla yumuşamıştı. Haftalardır ilk kez baş başa kalmışlardı ve bunun farkına varmak onu gergin bir duyguyla doldurmuştu.

Anlamadığı bir belirsizlik. "Onu seviyor muydun?" diye ağzından kaçırmıştı.

Aqisa Zeynep'le yüzleşmek için yan dönmüştü. "Evet. O benim için bir kardeşti." Gri gözleri okunmuyordu. "Neden sordunuz?"

Zeynep -sözlerini bir silah gibi kullanmak üzere yetiştirilmiş, her zaman zekice bir yanıtı, keskin bir cevabı, karizmatik bir sataşması olan prenses-bu soru karşısında telaşlanmıştı. "Ben, şey ... iyi bir eşleşme gibi görünüyordunuz."

Aqisa'nın bakışları o kadar anlaşılmas kalmıştı ki Zeynep'in tüm yüzü ısındı. Dayanılmaz derecede uzun bir süre sonra cevap verdi. "Artık böyle düşünmek zorunda olmadığını biliyorsun. Eşleşmeler hakkında. Aşkın bir tür sözleşme olduğunu."

Elbette haklıydı. Ama kaderi siyasi bir evlilik yapmak olan Zeynep romantik düşüncelerle yetiştirilmemişti. Sevgiyi yabancı bir asilzadeden önce ailesine ve halkına borçluydu.

Bir gün ittifakların en mahremine yönetmesi gerekecekti. Başka bir seçeneği düşünmesine izin vermemişti, denerse sadece kalp ağrısı çekeceğini düşünüyordu.

"Başka bir yol bilmiyorum," diye itiraf etti Zeynep. "Ben böyle bir hayat yaşamadım."

Bunun üzerine Aqisa'nın dudakları bir gülümseme olabilecek şekilde kıvrıldı. "Hayatın sana silah eğitimi için de pek fırsat vermedi, ama yine de bunu çabucak düzelttik." O sırada elini kaldırdı ve Zeynep onunla ne yapacağını merak ettiğini hatırlıyordu. Eğer Aqisa onun yüzüne dokunabilirse, onları ayıran dar alanı geçebilirse.

Ama bunun yerine Aqisa elini bıraktı, gri gözlerinde bir isteksizlik vardı. "Biraz zaman tanı Zeynep," dedi, biraz sert bir sesle, sanki kendine de hatırlattı. "Öğreneceksin."

Konuşmayı orada bırakmışlardı ama ertesi sabah Aqisa eşyalarını toplamaya başladı ve sonra ikisi birlikte yola çıktılar. Hatta Aklında doğru düzgün bir hedef yoktu, sadece "uzakta". Zeynep kendisine yük olmayacağına dair sessizce yemin etmişti. Aqisa evini terk etmişti. ona eşlik edecek, Zeynep de onun yükünü çekecekti. Avlanmayı öğrenecekti.

ve savaşmak, yıldızları okumak ve her ikisi için de kahve hazırlayacak kadar erken uyanmak.

Ancak şu anda, daha ne kadar dayanabileceğinden bile emin değildi. bu eyerde dik durmak. Neyse ki, tam yere yaklaştığı sırada Aqisa antilobunu yavaşlattı.

"Babili," diye duyurdu Aqisa, Zeynep'e durmasını işaret ederek.

Zeynep gözlerindeki tozu ve zihnindeki sisi temizlemek için gözlerini kırıpıştırdı. Güneş nihayet batmıştı ve geriye kalan çıplak kızıl parıltı, karanlık bataklıkların ve parıldayan suların yayılmasını aydınlatmak için çok az şey yaptı. Yasaklayıcı bir manzara oluşturuyordu ve Zeynep bir yerleşim yerine benzeyen hiçbir şey göremedi, sadece dikenli ağaçlar ve pençeler gibi gökyüzüne doğru uzanan çalılar vardı.

"Orası bir kasaba mı?" Zeynep homurdandı.

Aqisa hâlâ dolu olan su matarasını uzattı. "İ. Ve hayır, tam olarak değil. Babili bir kasaba değil. Daha çok bir grup cin ve Daeva'nın çeşitli kalıntılar üzerinde hak iddia ettiği ve yolcuları nehirden geçirme hakkı için savaştığı - ya da ruh haline bağlı olarak onları soyduğu- bir yer olarak düşünün."

Zeyneb'in ağzı yine kurudu. "Dinlenmek istediğiniz yer burası mı?"

"Babili gibi Bir Nabat'tan daha çok yer var prenses. En iyisi alişkını. İleride bir taverna olduğunu hatırlıyorum. Bir şeyler yiyebilir, akşam namazını kılabilir ve bizi ilgilendirebilecek haberleri takip edebiliriz."

"Gelişimizin bu haberin bir parçası olmadığından emin olabilir miyiz?" Zeynep kirli sarığını çıkarıp salladı.

"Deneyebiliriz." Aqisa onu izliyordu ama göz göze geldiklerinde savaşçı hızla gözlerini kaçırdı. "Oldukça unutulmazsın."

Zeyneb'in parmakları türbanı karıştırdı. *Neyi tercih ederim?* Ama Aqisa çoktan atından inmiş ve nehir kıyısındaki devasa kamış yapıya doğru yürümeye başlamıştı.

"O zülfikarı yakınında tut," diye seslendi Aqisa omzunun üzerinden.

"Burası 'önce bıçakla, sonra soru sor' tarzı bir yer."

"Beni en iyi yerlere götürüyorsun," diye mırıldandı Zeynep ama söyleneni yaptı ve zülfikarının kabzasına bastırdı. Kabza soğuktu. O ve Ali, ayrılmadan önce mümkün olduğunca çok ders sıkıştırmışlardı ama Zeynep henüz ailesinin kılıcından alev çıkarmayı başaramamıştı. Aqisa'yı takip etti, sandaletleri pütürlü toprakta ve ezilmiş çimenlerde ıtırđıyordu. Hava bulanık su ve biraz da duman kokuyordu.

"Tuhaf," diye düşündü Aqisa tavernaya doğru giderlerken. "Daha canlı olduğunu hatırlıyorum. Daha gürültülü."

Üç cin, tavernanın gölgelerinden ayrılmış, sanki yola çıkmak istiyormuş gibi antilopları yönlendiriyordu. Aqisa'yı gören adamlardan biri onlara doğru kaçmaya başladı. Zeynep hareketsiz kaldı. Bu bir "önce bıçakla" durumu muydu?

Ama adam kibarca selamlamak için sadece kalbine ve alnına dokundu. "Barış üzerinizde olsun, kardeşlerim." Cinnistani'si kabaydı ve Aqisa'ninkine benzer bir kuzey Geziri aksanıyla süslenmişti. "Size başka bir yeri ziyaret etmenizi önerebilir miyim?

Bu gece mi? Bu meyhanedeki arkadaşlık arzulanan bir şey değil."

Aqisa kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Adam iğrenmiş bir ses çıkardı. "Bela burada. Sanırım Sonunda saklandığı o iğrenç çukurdan çıkmaya karar verdi." "*Bela* mı?"

Zeynep inanamayarak tekrarladı. "Herhalde-" "Afşin burada mı?" demek istemiyorsun. Aqisa sordu. Sesi alçak ve ölümcüldü. "Bu Scourge? Emin misin?"

"Keşke olmasaydım. İçeride içki içiyor. Elllerinde binlerce insanın kanı var." Diğer cin başını salladı, öfkeli görünüyordu. "Bu dünyada adalet yok."

Aqisa sırtındaki kılıçları tek bir hareketle çekti. "Olabilir." Zeynep hâlâ kafasını şu gerçeğe yormaya çalışıyordu Darayavahoush e-Afshin - savaştığı düşman, dünyanın en kötü şöhretli -ama pek de kaçak olmayan- eski general, hemen önlerindeki yasak, harap meyhanedeydi. Aqisa'nın sözlerindeki niyeti çok geç fark etti.

"Aqisa, bekle-"

Ama Aqisa beklemiyordu. Meyhaneye doğru ilerledi ve birinin kapıya gönülsüzce astığı soluk perdeyi yırtıp attı. Zeyneb'in peşinden içeri daldı.

Tavernanın içi loştu ama odanın gökyüzüne bakan bir köşesinde neşeyle çıtırdayan ateşle sıcaktı. Yağ lambaları sadece bir Bir avuç masa ve "masalar" abartılı olabilirdi, çünkü bunlar devrilmiş sandıklar, kırık bir metal varil ve şüphesiz yasaklanmış bir içkinin boşaltılmış fiçilerinden oluşan bir koleksiyondan biraz daha fazlasıydı. Bu Işık, yaklaşan geceyi kovmaya yetmemişti ama Zeyneb'in daha önce hiç görmediği bir sürü şeyi ortaya çıkarmaya yetmişti. Bir adam, kabuğuna mumlar yerleştirilmiş büyük bir kaplumbağayla çay içerken, başka bir çift cin de masa oyununa benzeyen bir şeyle uğraşıyordu.

hareketli tırtıklı diş parçalarıyla oynanan bir masa oyunu. Zeynep ileri doğru yürüdü ama geri çekildi: horlayan bir adamın yumuşak eline basmıştı

bir yığın ayakkabının içine kıvrılmış.

Ama meyhane ne kadar kalabalık olursa olsun, Zeyneb bu hareketliliğın hiçbirinin, sırtını kapıya dönmüş, bir fincanın üzerine eğilmiş iri yarı bir adamın tek başına oturduğu odaya dokunmadığını fark etmedi. Koyu mavi bir ceket ve Daeva pantolon giymişti, yünlü ceketinin altından dumanlar çıkıyordu.

şapkası siyah saçlarını tutmakta pek başarılı değildi. Hiç silah görmedi. Bunun bir önemi yoktu.

Bir yaşındayken silaha ihtiyacın yoktu.

"Scourge," diye tısladı Aqisa dişlerinin arasından. "Keyifli bir akşam geçiriyor musun?"

Darayavahuş sertleşti ve sonra arkasına baktı. Zeyneb gerildi. Afşın'ı babasının sarayında intikamcı bir davetsiz misafir olarak görmüştü ve Manizheh'in katil generali. Onu kendi boğazını kesmeye çalışan kırık bir köle olarak görmüştü ve Nahri'nin evindeki azarlanmış, rahatsız bir misafir olarak

Başucunda.

Bu Afşın sadece yorgun görünüyordu. Zeynep'e onları gördüğüne bile şaşırmadığını düşündüren bir şekilde yorgun, sanki daha kötüsüne çoktan razı olmuş gibiydi.

Darayavahuş bardağının geri kalanını içti ve sonra bir gümbürtüyle yere bıraktı. "*Öyleydim.*" Yarım bir tencereden çıkan kepçenin sapına uzandı. gömülü kil amfora. "Bir şeyler içmek ister misin? Huyuna iyi gelebilir."

"Umursadığım tek şey boğazına bir kılıç dayamak."

şimdi taverna tepki verdi, öfkeli, silahlı Geziri savaşcısı belki de en şaşkın zihinleri bile sersemliklerinden çıkarmaya yetti. Oyun taşları birbirine çarptı, oyuncular geri çekilirken hırladılar ve kaplumbağalı adam devasa hayvanı göğsüne kaldırarak kabuğunu koruyucu bir şekilde kavradı.

Yamalı elbise giymiş yaşlı bir Daeva kadını barın arkasından çıkarak Afşın'ın elinden kepeyi aldı. "Dışarı. İkiniz de."

Zeynep Aqisa'ya doğru ilerledi ve arkadaşının kolunu yakaladı. "Haydi." Ama Aqisa bir kaya gibi hareketsiz duruyordu.

Darayavahuş da olduğu yerde kaldı. "Sana zarar vermek niyetinde değilim," dedi dikkatle. "Söz veriyorum. Ben sadece ..." -parlak gözleri Aqisa'dan uzaklaşıp Zeynep'e kilitlendi, içlerinde alarm çiçekleri açtı -"Prenses *Zeynep*?"

Kelimeleri taşıyabileceği kadar yüksek sesle söyledi ve Zeynep meyhanedeki tüm kafaların ona doğru döndüğünü hissetti.

"Git dedim mi?" Barmenin ifadesi o kadar hızlı değişti ki, yerini tamamen başka bir kadın almış olabilirdi. Darayavahoush'un fincanını çabucak doldurdu ve ardından gülümseyerek gizli bir dolaptan iki tane daha çıkardı. "Kal! Israr ediyorum."

Zeynep cevap vermedi. Birden Darayavahuş'un zümrüt bakışlarından gözlerini ayırmakta zorlanmaya başladı. O bakışları nasıl hatırlayabiliyordu?

teslim olurken hastanenin öbür ucundan yanan gözleri onunkilerle buluştu. Kendisi. Bunu takip eden uzun yürüyüş, hayatının geri kalanı boyunca peşini bırakmayacaktı. İnancılı biri olan Zeynep başını dik tutmuş ve zihninde iman ikrarını tekrarlamıştı. Halkının önünde idam edilmeyi, Daevabad'ın son düşüşünde bir şehit olmayı bekliyordu.

Ama ölmemişti. Ne sokaklarda ne de zindanlarda. Darayavahoush da ölmemişti. Ve şimdi buradaydılar.

Dikkatle sağındaki minderleri işaret etti. "Otur," dedi usulca. "Lütfen. Artık barış içindeyiz, değil mi?"

Aqisa kılıçlarını indirmemişti. "En iyi arkadaşımın küllerini daha yeni gömdüm." Sesi Zeyneb'in hiç duymadığı bir şekilde titriyordu. "İfritlerinizden biri sırtına bir balta sapladı. Sizin 'barışınız' onu daha az ölü yapmaz."

Darayavahuş irkildi ve Zeynep içeri girdi. Afşin'le karşılaştığında yaşadığı şok azalıyor, yerini onun burada ne halt ettiğini öğrenmeye yönelik yeni bir kararlılık alıyordu.

Darayavahoush'un Daevabad'ı tartışmalı koşullar altında terk ettiğini söylemek hafif kalır. Kime sorduğunuza bağlı olarak, Afşin adaletten kaçan bir canavar ya da kefaret yolunu seçen trajik bir kahramandı. Zeynep eğrinin hangi tarafına düştüğünü biliyordu. Saraya yapılan saldırıda babasını ve düzinelerce sevdiğini kaybetmiş, yıkık Hisar'ın dehşetini kendi gözleriyle görmüştü. Ve bu, revirden geçerek ölüm yolunu açmasından önceydi. Daha önce

Manizheh'in onu yakalamak için yaptığı son saldırı, Zeyneb'in asla görmeyeceği bir katliamdı. Çok aileli evler tuğla tozu ve kemiğe dönüşmüştü. Ayaanle bölgesindeki akademi, içindeki öğrencilerle birlikte havaya uçurulmuştu. Ve bir yanı son saldırıdan tamamen onun sorumlu olmadığını kabul etse de

-Manizheh tarafından köleleştirilmişti.

Banu Nahida'yı daha önce ele verseydi birçok hayat kurtulabilirdi.

Ama şu anda kişisel duygularının bir önemi yoktu. Darayavahuş kaçtığından beri ortalıkta görünmüyordu ve Zeynep ailesinin atalarından kalma düşmanı hakkında faydalı bilgiler edinme fırsatını geri çevirecek biri değildi. Aqisa'ya doğru eğildi. Zeyneb'in Geziriyye'si iyi değildi ama birkaç kelimeyi ve birkaç pratik cümleyi kullanabiliyordu.

"*Bilgi*," diye fısıldadı kendi halkının dilinde. "Eve dönmek için. Evet?"

Aqisa ona yakıcı bir bakış attı ama sonra silahlarını kucağında tutarak oturdu.

Zeynep de oturdu ve Daeva'nın barmenine en zarif gülümsemesini takındı. "Kahve alabilir miyim? Arkadaşım ve ben şarabı tercih etmiyoruz."

Kadın eğilerek selam verdi. "Hemen, Majesteleri."

Darayavahuş dikkatini tekrar şarabına vermişti. "Neydi onun Adın ne?" diye sordu, başını fincanından kaldırmadan. "İfrit tarafından öldürülen arkadaşın."

Zeynep yarı yarıya Aqisa'nın bu soru yüzünden onu bıçaklamasını bekliyordu. Ama bunun yerine Akisa kılıçlarını o kadar sert kavrayarak cevap verdi ki eklemlerinin rengi solmuştu. "Lubeyd."

"Lubeyd," diye tekrarladı Darayavahuş. "Kaybınız için çok üzgünüm. Gerçekten." "Siktir git." Ama Aqisa kılıçlardan birini kınına soktu ve Zeynep

bunu olumlu bir işaret olarak kabul etmek.

Bir başka gergin anın ardından Darayavahuş tekrar konuştu. "Söylemeliyim ki Daevabad'ın prensesi belki de burada görmeyi beklediğim son kişidir.

Babili tavernası. Daevastana'ya seyahat ederek ne yapıyorsun?"

Sesinde bir parça şüphe vardı. Zeynep onu suçlayamazdı. Muhtemelen bu kuytu yerde, yanında sadece Aqisa varken kötü bir şekilde gizlendiği için deli gibi görünüyordu. Hayır, muhtemelen bir casus gibi görünüyordu. anavatanında alçakça eylemler.

"Uzaklaşmam gerekiyordu," diye yanıtladı Zeynep, gerçekte alaycı bir yanıttan daha az zarar görüyordu. "Taze, daha az anısı olan bir yere, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"İstediğimden de fazla," diye mırıldandı.

Barmen elinde dumanı tüten iki fincanla döndü. "Müesseseden," diye ısrar etti. "Belki kardeşine söyle, iş geldiğinde bizi aklında tutsun.

yeni karavan ücretleri belirlemek için, değil mi? Maliye Bakanlığı görevini devralacağını duyduk."

Darayavahuş içkisine kaşlarını çattı. Zeynep diğer kadına coşkuyla başını sallamaya çalıştı. "I . . . Bunu yapacağım," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. Kahve harikulade acıydı, Zeynep'in hoşuna gitmişti, yine de alkol yasağını çiğnemenin tüm bu karşılaşmayı daha az garip hale getirip getirmeyeceğini merak etmekten kendini alamadı.

Barmen tekrar gitti.

"Maliye Bakanı mı?" diye tekrarladı Afşin. "Şu anda kendini nasıl meşgul tuttuğunu mu hesaplıyor?"

Aqisa homurdandı. "Eminim Nahri'yle birlikte bir sürü başka yol bulmuşlardır. -"

Zeynep ayağını yere vurdu. "Evet, maliye bakanı. Nahidler de iyi gidiyor," diye ekledi ve konuyu onun daha çok ilgileneceğinden şüphelendiği bir konuya çevirdi. "İnanılmaz derecede *meşguller*. Ama Nahri

Mutluydu. O, Subha ve Cemşid ilk sınıflarına tıp öğrencilerini almışlardır ve hepsi de bu konuda oldukça heyecanlıdır. Ve onun da kendi Büyükbabasıyla birlikte onardığı, hastaneye yakın küçük bir ev."

Darayavahoush bunun üzerine başladı. "Nahri büyükbabasını mı buldu?" Zeynep başını salladığında gözlerini duygu kapladı. "Yaradan'a şükürler olsun. Bunu duyduğuma sevindim. Her şeyiyle. O her mutluluğu hak ediyor. Teşekkür ederim."

Zeynep sadece başını salladı. "Bir şey değil."

Bakışlarını içkisine çevirdi. "Sana bir özür borçluyum. Sen O gece ormanda Banu Manizheh'le ilgili söyledikleriniz doğrudu ve keşke tavsiyenizi daha geç değil de daha erken dinleseydim. I . . ." Elleri titriyor gibiydi. "Bu gecikmenin bedelini hayatımın sonuna kadar taşıyacağım."

"Olması gerektiği gibi," diye mırıldandı Aqisa.

Zeynep tereddüt etti. "İnsanlar senin Daevabad'ı telafi etmek için terk ettiğini söylüyor. İfrit'in peşinden gitmek için. Bu doğru mu?"

Darayavahoush yüzünü buruşturdu, şarabını doldururken koltuğunda sallanıyordu. "Deniyorum. Eğer avım saklanma, kendi büyüm ve var olma konusunda benden birkaç bin yıllık bilgiye sahip olmasaydı işim daha kolay olurdu.

genel iğrençlikler." "Yani

hiç şans yok mu?"

Afşin fincanını yere çarptı ve Zeynep birkaç meyhaneciyi fark etti Patronlar atlıyor. "Bütün ipuçlarını kaybettim. Vizaresh'i takip ederek

ama bu, tam olarak açamadığım gözlerimi kullanarak bir gün sonra soğuyan bir izi takip etmeye benziyor."

Zeynep ürperdi. "Tapınaktan kapları çalan kişi Vizareş'ti, değil mi?"

"Evet." Darayavahuş'un sesi perili gibiydi. "Onların insan efendilere, Manizheh'in bana yaptığı gibi her hareketlerini kontrol edecek efendilere teslim edildiğini düşündüğümde ..." Gözlerini sıkarak kapattı. "Ve tek yapabildiğim rüzgârda savrulmak, bir gün sonunda ona rastlamayı ummak."

"Sanırım onları gerçekten *avlamak* bizim için yeni bir meslek. Akıllı olan her cin ya da Daeva diğer tarafa kaçır." Zeynep kahvesinden bir yudum daha aldı. "Perilerden ya da Maridlerden herhangi biriyle nasıl iletişime geçebileceğinizi biliyor musunuz? Belki onu görmüşlerdir."

Darayavahoush yine kaşlarını çatı. "Bir marid çağırma çabalarım, peşimden bir gelgit dalgası gönderilmesiyle sonuçlandı. Periler de ortadan kayboldu. Nahri'nin onları aşağılamasından sonra hâlâ yaralarını sardıklarından şüpheleniyorum."

"Onların diyarlarını ateşe veremez ve karşılık verene kadar sakinlerini katledemez misiniz?" Aqisa sordu. "Genelde bu şekilde işler bitti."

"Hedeflerime ulaşmak için daha az ölümcül yollar bulmaya çalışıyorum." Darayavahuş bir elini meyhanenin etrafında salladı. "Bu yüzden buraya geldim. İnsanların seyahatleri sırasında garip bir büyü görüp görmediklerini öğrenmek için ticaret merkezlerine sorabileceğimi düşündüm."

Zeyneb hâlâ kaplumbağasını kucaklayan adama baktı; kaplumbağa canlı bir kobalt mavisine dönmüştü. "Sanırım cinlerin büyüü düşünmesi için çok şey gerekiyor.

"garip." Ama aklına bir fikir geldi. "Eğer gemilerin ve onları köleleştiren ifritlerin peşindeyseniz, büyü hakkında sorduğunuz şeyin *insanlar* olması gerekmez mi?

Ne de olsa Vizareş gemileri insan efendilere bıraktıysa, pek de ketum sayılmazlar. Gidip hangi küstah hizmetkârların birdenbire krallarının yerini aldığını ve kimin insanları kendine aşık eden yeni bir gülümsemeye sahip olduğunu öğrenin."

Darayavahoush sustu. "Bu ... kötü bir fikir değil." Yüzü düştü. "Ama insanlarla konuşmak şöyle dursun, onların önünde kendimi gösteremem. İhtiyacım olan konuşmaları yönlendirmek için hiçbir yolum olmaz."

Ah. "O zaman Şafit'i tamamen yabancılaştırmış olman çok yazık," diye belirtmeden edemedi Zeynep. "Muhtemelen biri sana yardım edebilirdi."

"Bir insanın karşısına çıkmak için şafit olmanıza gerek yok," dedi

Aqisa. Sesi aniden daha az alaycıydı.

Zeynep şaşkınlıkla ona baktı. "Biliyorum, ama yine de inanılmaz derecede nadir bir yetenek, değil mi? Bunu yapabilen kimseyi tanımıyorum."

"Kesinlikle yapamam." Afşin daha fazla şarap almaya çalıştı ve Sonra kepçe boş çıkınca suratını ekşitti. "Ve şimdi de şarap bitti. Ne yazık ki, bunu siz ikinizle olan sohbetimi başladığımızdan biraz daha az dikenli bir notla bitirmek için bir işaret olarak kabul edeceğim." Ayağa kalktı Zeyneb'in onu hatırladığından çok daha az zarif bir şekilde ayağa kalktı ve selam vermeye çalıştı. "Seyahatlerinizde iyi şanslar."

Zeyneb onun meyhaneden sendeleyerek çıkışını izledi. Onu durdurmaya çalışmak gibi garip bir görev hissetti ama neye yarayacaktı ki? Rüzgâra dönüşebilirdi. İç çekerek kahvesine döndü.

"İnsanların karşısına çıkabilirim," dedi Aqisa sessizce.

Zeynep sıcak sıvının içinde boğuldu. "Ne yapabiliyorsun?"

"İnsanların önüne çık. Onlarla konuş. Uzun süre değil, ama ..." Aqisa boğazını temizledi. "Yeterli. Kısa konuşmalar için yeterli."

Zeynep'in aklı karıştı. "Hiçbir fikrim yoktu." Tuhaf bir şekilde incinmişti. Buna hakkı olduğundan değil. Aqisa'nın ona sır borcu yoktu. Sanki öyle değillerdi. . . "Nasıl?" diye sordu, düşüncelerini hızla yeniden yönlendirerek.

Aqisa başını salladı. "Bu benim öğretebileceğim bir şey değil. Belli bir yeteneğe ihtiyacın var.

doğuştan insan dünyasına yakınlık. İnsan büyüdükçe gerçek büyüye daha fazla maruz kalır ve bu fırsat kaçır." Durakladı ve Tekrar konuştuğunda kelimeleri özenle seçilmiş gibiydi. "Ateşe dönüşen ve rüzgârda uçan asırlık bir Daeva asla bir insanla konuşamaz."

"Aqisa" dedi Zeynep yumuşak bir sesle. "Ne öneriyorsun?"

Aqisa titriyordu. "Yemin ettim Zeyneb. Lubeyd'in intikamını almak için yemin ettim. Bunu benim için yapacaktı."

Zeynep tereddüt etti ve sonra Aqisa'nın ellerinden birini avucunun içine aldı. Avuçları sert ve sıcaktı. "Darayavahuş'un ne dediğini duydun. Onun arayışı

neredeyse imkansız. Birbirinizden nefret ediyorsunuz. Ve ifritler tehlikeli. Bunu sürdürmek istediğinizden emin misiniz - *gerçekten* emin misiniz?"

"Hayır ama ifritten ya da o iğrenç adamdan korktuğum için değil."

Aqisa birbirine dolanmış parmaklarına baktı. "Bu... bu sadece- şey, bu sensin."

"Ben mi?"

"Sen." Aqisa onun gözleriyle buluştu. Acı içindeydiler, savaşçı kadın

Zeyneb'in onu hiç görmediği kadar savunmasız görünüyordu.
"İstemiyorum

yanından ayrılamam. Ama bu konuda beni takip etmeni isteyemem."

Zeynep ona baktı. İlk tanıştıklarında onu çok korkutan ve eğitim bıçaklarını Zeyneb'in yumuşak, görkemli Kraliyet dairesi, onları yatağın üzerine bıraktı ve hayatını silahlı muhafızlarla çevrili olarak geçiren prensesin kendini nasıl koruyacağını öğrenmesi gerektiğinde ısrar etti. Zeyneb'e olan güveni bir kez bile sarsılmamış olan kadın, Zeyneb'in kendisi yönetme yeteneğinden, halkını bir arada tutma ve Manizheh'in ezici savaşından sağ çıkma yeteneğinden şüphe ettiğinde bile.

Ona hayatta siyasetten ve aile görevlerinden daha fazlası olabileceğini düşündüren kadın. Belki, sadece belki, Zeynep keşfedebilirdi. Kaybolabilirdi.

Aşık olmayı öğrenebilirdi.

Zeynep ayağa kalktı ve kahve fincanının yanına birkaç bozuk para bıraktı. Aqisa'yı ayağa kaldırdı. "Gel bakalım. Yetişmemiz gereken bir Afşin var."

"Zeyneb-"

Zeynep onu susturdu ve elini kısa bir süreliğine diğer kadının yanağına götürdü. "Aqisa, sana hayatımı ve özgürlüğümü borçluyum. Benden hiçbir şey istemiyorsun."

Gökyüzü artık tamamen siyahtı ve yıldızlarla doluydu, güneşin kızıl sıcaklığı ufuktan kaybolmuş ve hava soğumuştı. Meyhanenin dışında kimse görünmüyordu ve tek ses bataklıkların arasından hışırdayan bir esintiydi. Zeynep gökyüzüne baktı ama ay ışığını yansıtan birkaç cılız bulut dışında gökyüzü bomboştı.

Onlardan biri Darayavahoush muydu? Bu işler böyle mi yürüyor? "Afşin!" Zeyneb gökyüzüne doğru bağırdı. "AFŞİN-"

Tavernanın arkasında bir hışırtı duyuldu ve ardından gözle görülür bir şekilde sinirlenen

Darayavahoush ellerini kulaklarına götürerek gölgelerin arasından çıktı.

"Lütfen kes şunu."

Zeynep kaşlarını çatı. "Çalıların arasında ne yapıyordun?"

Ona kuşkulu bir bakış attı. "Size meyhaneleri ziyaret etme konusunda bir ders verebilir miyim? İnsanlara çok içtiklerinde nereye gittiklerini sormayın." Kadın

Kızardı, karanlıktan memnun oldu ve Afşin devam etti, "Daha da önemlisi, neden beni takip ediyorsun ve adımları gökyüzüne haykırıyorsun?"

Zeyneb kendini yukarı çekti, kirli seyahat kıyafetlerini Kraliyet otoritesine elinden geldiğince yaklaştı. "İfrit'in peşinde size katılıyoruz," diye ilan etti.

Darayavahuş uzun, anlaşılmaz bir an boyunca ona baktı.

"Hayır." Sonra döndü ve uzaklaştı.

Zeynep yetişmek için acele etti. "Ne demek hayır?"

"*Hayır* kelimesi kafanızı karıştırıyor mu, Majesteleri? Büyürken bu kelimeyi pek duymadığınıza eminim. Ama açıklığa kavuşturmak gerekirse, hayır, benimle gelmiyorsunuz. Daevabad'da değiliz ve öyle olsaydık bile Qahtanis."

"Bir nesil daha geçsin," diye mırıldandı Aqisa. "Nahid olacaklar."

Darayavahoush ona doğru döndü. "Biliyor musun-"

Zeynep aralarına girdi. "İnsanlarla konuşabiliyor." O da ters ters baktı. "Yalan söylüyorsun."

"Ben değilim." Zeynep olduğu yerde kaldı, kendini iki savaşçının arasında tuttu, bu durumun kendisini çok sık bulacağından şüpheleniyordu. "Hayatı boyunca onlarla birlikte yaşadı."

"İnsan kanını kirletici olarak görmemenin faydaları var," dedi Aqisa küstahça. "Onların karşısına çıkabilirim. Onlarla konuşabilirim. Senin yapamadığın her şeyi."

"Elinizde ipucu olmadığını kendiniz söylediniz," diye ısrar etti Zeynep. Darayavahoush tartışabilirdi. "Bilgi mi istiyorsun? Binlerce yıllık bilgi birikimine sahip yaratıkları avlayabilmek mi istiyorsun? O zaman yardıma ve bir gün bu yaratıklara çarpacağınızı ummayan bir plana ihtiyacınız var.

Vizareş bir esinti gibi davranırken."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni küçümsüyorsun," dedi açıkça. "Şimdi de birlikte ava mı çıkmak istiyorsun? Bir hafta içinde birbirimizi öldürürüz."

"Yapmayacağız," diye ısrar etti Zeynep. "Kaç kişi olduğu hakkında bir fikrin var mı? Manizheh'in savaşı sırasında bir arada tuttuğum korkmuş, travma geçirmiş insanlar mı? Sizinle başa çıkabilirim. Ayrıca hepimiz aynı şeyi istiyoruz: gemilerin geri dönmesini."

"Ve Vizareş öldü," diye ekledi Aqisa şiddetle. "Arkadaşımı öldüren ifrit oydu. Eğer bu onun intikamını almak anlamına geliyorsa, sana bile katlanabilirim."

Darayavahuş dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı. "Bu delilik." O dikkatini Zeyneb'e çevirdi. "Eğer kardeşlerin seni yanıma aldığımı öğrenirlerse..."

"Hiçbir şey yapmak için *kardeşlerimin* iznine ihtiyacım yok," dedi Zeynep. tersledi. "Telaflı etmek istediğini söylemiştin, değil mi Afşin? Vizareş'i bulmana yardım etmemize izin ver. Tabii tüm bunlar Daevabad'dan kaçmak için bir oyun değilse."

O kadar hızlı yaklaştı ki Zeynep bir adım geri çekildi. Gözleri parladı, ateş yeşilin içinde dönüyordu ve Zeyneb'in, ailesini devirmek umuduyla iki kez savaşa girmiş olan bu adamın önünde kraliyet ilanlarını yeniden gözden geçirmesi gerekip gerekmediğini düşünmesine neden oldu.

Ama büyülü bir yay çekmedi ya da bir duman bulutu içinde kaybolmadı. Onun yerine tek bir kelime söyledi:

"Dara." "Ne?" Zeyneb şaşkınlıkla sordu.

"Eğer uyanık olduğumuz her anı birbirimizin yanında geçireceksek Canavar avlamak ve muhtemelen onlar tarafından öldürülmek... Bu unvanın hatırlatılmasını istemiyorum. *Ya da* diğer unvanın," dedi Aqisa daha ağzını açmadan. "Bana Dara diyeceksin. Ve bu sadece bir kez olacak,

Anladın mı?" diye ısrar etti, parmağını sallayarak. "Vizaresh'i bulacağız ve sonra kendi yolumuza gideceğiz."

"Dara olsun," dedi Zeynep cömertçe. Aqisa'ya baktı. "Bu senin için uygun mu?"

Aqisa kaşlarını çatı. "Sana Afşin demeyeceğim. Ya da Scourge."

"Güzel." Zeynep uzanıp Aqisa'nın elini tekrar tuttu ve içinden bir heyecan geçerek sıktı. "O zaman gidip biraz insan bulalım."

Nahri

Bu sahne *Altın İmparatorluğu'ndan* yaklaşık bir buçuk yıl sonra geçmektedir. Üç kitap için de spoiler içermektedir.

Gününü bitiren Nahri masadan geriye doğru itildi.

"Ve bu sabahki ameliyatlı hasta Yusuf'u kontrol edin. Kanat parçalarını sırtından çıkardım ama omurgaya o kadar yakınlar ki enfeksiyon kapmaması için ekstra özen göstermek istiyorum. Ameliyat ekibinden biri Öğrenciler bandajlarını incelesin ve kireç önleyici bir solüsyon uygulasin." Hastanın parşömenini Cemşid'e uzattı. "Hepsi bu kadar olmalı."

Karşısında, kolları bu tür başka parşömenlerle dolu olan Cemşid şüpheyle bakıyordu. "Bunun bir öğrencinin yapabileceği bir şey olduğuna emin misin?"

"Cemşid, öğrencilerimiz yaklaşık bir yıldır burada. Evet, bence hepsi bir bandajın altından bakıp, başka türlü bir zararsız bir çözüm." Nahri ayağa kalktı. Öğleden sonra güneşi pencereyi örten ahşap perdelerin arasından süzülüyor, ofisinin havası papirüslerin ve çeşmede yetişen Mısır nilüferlerinin zengin toprak kokusuyla tatlı ve güzel kokuyordu. Masanın çekmecelerinden birinden küçük kadife bir çanta çıkardı. "Ben çalışmadığım zamanlarda sana yardım etmelerine izin ver. Ve sakın Subha'yı rahatsız etmeye kalkma. Bugün onun izin günü."

Cemşit ona yaralı bir bakış fırlattı. "Subha'yı asla rahatsız etmem. Ancak sen ailedensin ve bu yüzden seni beni çocuklarla birlikte terk etmekle suçlarken kendimi çok daha rahat hissediyorum. Öğrenciler. Her neyse."

"O 'çocukların' çoğunun senden büyük olduğunu biliyorsun, değil mi?" Nahri masanın etrafından dolandı ve ayak parmaklarının üzerinde durarak

onun alınından öptü. "Öğrenmeyi

Delege, kardeşim. Bu, doktor olmanın kritik bir parçasıdır."

Cemşid kayıtsız bir homurtu çıkardı. "O ne?" diye sordu, eliyle çantasını işaret ederek.

"Bir hediye."

"Bir hediye mi?" Başını eğdi, ifadesine biraz neşe karıştı. "Daha sonra verilemeyecek bir hediye mi? Herkesin önünde?"

"Seni hiç ilgilendirmeyen bir konu," dedi alaycı bir tavırla. "Şimdi ... ben gitmeden önce *hastaneyle ilgili* başka bir şey var mı?"

Cemşid bir süre daha eğlenen bir merakla çantaya baktı. "Hayır. Ama parti için zamanında döneceksin, değil mi?"

"Şüphesiz onur konuğumuzla birlikte." Nahri bir el-bir hastanın kendisine verdiği örgü şalı omuzlarına doladı ve kapıya yöneldi.

Ofisinin yanındaki kütüphane bu öğleden sonra çoğunlukla boştu, sadece birkaç öğrenci kitaplara gömülmüştü. Nahri onu fark edenlere başını salladı ama sözünü kesmedi; uzun süredir ders çalışan insanların şaşkın bakışlarını iyi biliyordu.

yüzler. Güneşten sıırıslık olmuşt bıkondaki yuvasında, Tapınak'tan ödünç aldığı paha biçilmez antika bir halıyı parçalayarak yaptığı yuvasında olan Mishmish'e doğru ilerledi.

Nahri diz çöktü ve ellerini shedu'sunun kalın yelesine gömüp kulaklarının arkasını kaşdı. "Merhaba, benim küçük cesur gökkuşağı kediciğim," diye mırıldandı

Arapça, öğrencilerinin önünde saygınlığını korumak için sesini alçak tutuyordu. Mishmish cevap olarak mırıldandı, yeri inletecek kadar yüksek bir sesle

titriyordu. Kocaman kanatlarını gerdi ve Nahri'nin karnını okşayabilmesi için yuvarlandı. Nahri bir an için mecbur kaldı, sonra "Gezintiye çıkmak ister misin?" dedi.

Nahri her zaman bir şehirlinin ruhuna sahip olacağından şüpheleniyordu. itibaren Kahire'nin sürekli koşuşturmasından Daevabad'ın hiç bitmeyecekmiş gibi görünen sokaklarında dolaşmaya kadar, Nahri şehirdeki evlerinin bitmek bilmeyen enerjisinden keyif alıyordu.

Her zaman tanışacak yeni biri ya da keşfedecek yeni bir yer vardı. Artık Ghassan'ın tutsağı olmayan Nahri, kurtarmak için kalbine buzdan bir hançer sapladığı şehri keşfetmeye atılmıştı ve bu ona hayal edebileceğinden çok daha büyük bir keyifle geri dönmüştü. Çocukluğunun yemeklerini ve geleneklerini deneyimlemek için Ali ve Fiza'yı büyükbabasının Mısırlı şafitlerden oluşan kalabalık apartman dairelerinde

düzenlenen iftarlara götürmüş, Subha'yla birlikte tapınağında puja yapmaya gitmiş, bir halk ve inançla tanışmıştı

Varlığından bile haberdar değildi. Nadiren izinli olduğu akşamlarda Cemşid ve Münteher'in onu çeşitli aşiret mahallelerindeki soyluların evlerine resital ve şiir okumaları için götürmesine izin veriyordu.

Ancak bu, Daevabad'ın duvarlarının ötesindeki vahşi doğaya ara sıra kaçmaktan hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu.

Mishmish dağların zümrüt gibi genişliği üzerinde süzülüyordu. Onun sırtına oturan Nahri gözlerini kapadı, temiz bahar havasının ve rüzgârdan başka hiçbir şeyin sesinin tadını çıkardı. Şehrin pirinç duvarlarının birkaç bölümü yıkılmış olsa da

açılmış olsa da, dışarıda inşa edilen parklar ve evler hâlâ Daevabad'a sıkı sıkıya bağlıydı. Cinlerin ve Daevaların büyük çoğunluğu

Eski adayı kaplayan damlayan ormanlar ve büyümüş kalıntılar -onları sisten ayıran gizemli yeni nehirden bahsetmiyorum bile-

Kefenlenmiş Marid Gölü. Nahri, shedu'sunu derin bir ormanlık alana inmesi için teşvik ettiğinde, şehirden herhangi bir iz çoktan kaybolmuştu. İleride, karanlık ağaçların arasından kıvrılan kumlu bir patikanın çıplak çizgileri belli belirsiz parlıyordu.

Yürüdüler, ayak sesleri kuş cıvıltılarına karışıyordu. Nahri, Süleyman'ın yüzüğünü kalbine alıp manzarayı yeniden düzenlemeden önce Daevabad'ın ormanının neye benzediğinden emin değildi ama ağaçların tuhaf karışımı arasında -kırağı tutmuş çamlar

Muz palmiyeleriyle ve minik kanatlı yılanlar ve mücevher dişli firavun fareleri gibi tuhaf hayvanlarla aynı alanı paylaşan bu vahşi doğayla ilgili her şey sihirle doluydu. Yıllar önce bu onu endişelendirebilirdi. Şimdi ise kendi ruhunun içinde yürüyormuş gibiydi. Sarmaşıklar geçmesine izin vermek için ayrılıyor ve en utangaç dumanlı gözlü ceylanlar bile kaçmıyordu. Onun insanları

herkesin eşit olduğu bir siyasi sistem oluşturdu, ancak adanın kendisi Nahid'ine sıkı sıkıya bağlı bir gelenekçi olarak kaldı.

Nehre yaklaştıkça bu bağlantı zayıfladı. Uzaktan akıntı seslerini duyabilse de, bu kısım bugün sakin görünüyordu.

Ama Nahri bunun pek bir şey ifade etmediğini biliyordu: Ali'nin nehri herkesin bildiği gibi

çalkantılıydı, akıntıları günden güne yön değiştiriyordu. İlk ziyaretinde tam da bu nokta, yüzeyden kalkarak düzgün bir halka şeklinde dönen devasa bir su hortumuna ev sahipliği yapmıştı. Ali sakalını çekiştirirken ve yüksek sesle "Acaba ne yapmam gerekiyor?" diye düşünürken, şafak renginde, spiral boynuzlu yunus balıkları döngüden şakacı bir şekilde atlıyordu.

Araya girdi. Görünüşe göre Sobek ona yeni doğan nehirlerin kendi vahşi

gençlerini aşması gerektiğini söylemişti; Nahri'nin bile ne diyeceğini bilemediği bir tavsiyeydi bu.

Ama artık yerçekimine meydan okuyan bir büyü yoktu. Papirüs ve kedi kuyrukları, zambak yastıkları ve altın lotuslardan oluşan bir ot yumağının ötesinde nehrin

yüzey sakindi. Ali ortalıkta görünmüyordu ama sandaletleri ve düzgünce katlanmış gömleği, dağılmış tuğlalardan oluşan bir çemberin yakınındaki bir kayanın üzerine bırakılmıştı. O sırada

Nahri yanından geçerken, Ali'nin yakmak için kullanmış olabileceği çakmaktaşıyla birlikte bir ateşin kalıntıları gördü. Gördüğü manzara karşısında midesi bulandı. Onun böyle bir şeye ihtiyaç duymasından nefret ediyordu.

Mişmiş, Ali'nin eşyalarını karıştırmak için onun yanından ayrıldı.

"Bugün sana meyve getirdiğini sanmıyorum Mişmiş. Biz beklenmedik misafirler." Nahri ayakkabılarını tekmeledi, şalını ve çantasını çıkardı ve sonra suya yaklaştı. "Alizayd al Qahtani, sandığından çok daha az kurnazsın," diye seslendi sessiz nehrin ötesinden. "Burada saklanarak bugünden kurtulamazsın."

Yanıt gelmedi. Ali bir sonraki kıvrımda yüzüyor olabilirdi ya da dünyanın öbür ucundaki bir okyanusta yüzüyor olabilirdi. Ama Nahri, onun nehirde olup olmadığını hissediyor gibi görüldüğünü öğrenmişti, bu yüzden bir adım attı

Sazları iterek suya girdi. Dokunduğunda su titriyor, ayak bileklerinden dışarı doğru dalgalanıyordu. Su o kadar berraktı ki, dibi oluşturan parıltıya çakıl taşlarına ve yosunlu kayalara bakabiliyordu. Orada burada Tiamat'ın parıltıya pullarından birini gördü, suyun dibinden yukarı doğru sürüklenmişti.

Göl. Ali onları gördüğünde çalıların arasına fırlattı. "Tiamat bir nehir koruyucusu değil," derdi inatla, Sobek gibi konuşarak. "Burası onun değil."

Hayır, Daevabad'ın Nahri'nin olduğu gibi onun da nehriydi. O ve Ali birkaç kez nehrin kaynağını bulmaya çalışmışlar, büyülerıyla ulaşmaya çalışmışlar ve değiştirilmiş dünyalarının sınırlarını keşfetmeye çalışmışlardı. Sanki yaratılışın kendisi onlara bilgilerinin sınırlarını hatırlatıyormuş gibi, kendilerini her zaman ormanda başladıkları aynı noktaya geri dönmüş buluyorlardı.

Nahri biraz daha derinlere daldı ve mavi çizgili yüzgeçleri olan küçük gümüş balık sürüsünü ürküttü. Nehir dizlerine geldiğinde durdu ve yüzünü ağaçların arasından süzülen güneş ışığına doğru kaldırarak nadir bulunan huzurun tadını çıkardı. Nahri

bir zamanlar yüzmeyi sevmişti, ne kadar kadınsı ve daha sonra ne kadar Daeva gibi bir hobi olabilirdi. Bu duyguyu çok sevmişti.

Yüzmeye eşlik eden ağırlıksızlık, yüzeyin altında her şeyin sessizliğe bürünmesi. Daevabad'daki en kötü yıllarında

Hamamda tek başına ağlayıp yüzüyor, gözlerini kapatıyor ve başka bir yerde olduğunu hayal ediyordu.

Ama yüzmek, Qandisha'nın Nahri'yi Nil'de boğmaya çalıştığından ondan çaldığı bir aşktı. Nahri artık bırakın "vahşi bir gençlik" geçirirken bir nehirde yıkanmayı düşünmeyi, başını küvete bile sokamıyordu. Yeni su korkusu utanç vericiydi, nefret ettiği ve üstesinden gelemediği bir zayıflıktı.

Ve yine de ... su bugün çok sakindi, akıntı bir okşamadan daha fazlası değildi. Nahri, Banu Nahida'ydı, Tanrı aşkına. O üstlenmişti Peris, Ifrit ve katil teyzesi. Elbette bunu atlatabilirdi.

Bir adım daha attı, sonra bir adım daha, ta ki su dizlerine gelene kadar. Beline. Nahri sakın kalmak için suyun yüzeyinde desenler çizdi. Dibi kaygan ve engebeliydi ve onu tutmak bir mücadeleliydi. Ayakları sabitti. Derin bir nefes almak için bir an durdu, çamurlu havanın zengin kokusu ve tatlı kuş sesleriyle dikkatini dağıttı. Yakındaki ormanda. Bu o kadar da kötü değildi.

Devam etti, su elbisesini ıslattı ve sonra göğsünün üzerine çıktı. Omuzlarını yaladı ... ve sonra aniden çok fazla geldi. Nahri hızla geri adım attı - çok hızlı. Nehir yatağını oluşturan kayalardan birkaçını yerinden oynattı ve kaslı, yılan gibi bir vücut bacaklarının arasından geçerek ayak bileklerine çarptı.

Sadece bir su yılanıydı. Bunu biliyordu; Nahri onun yüzerek uzaklaştığını *görebiliyordu*. Ama anılar çoktan üzerine hücum etmeye başlamıştı. Batarken yanan tekneleri ve Nil'in başının üzerinde kapanışı. Gulyabanilerin ölü parmakları

Onu aşağıya sürükleyen ve ciğerlerindeki yanma, karanlığın içine kapanmasından önce sadece bir nefes daha, bir an daha için savaşıırken.

Nahri sudan çıkmak için çaresizce geriye doğru çırpındı. Ayağı kaydı. Nehrin yüzeyi onu almak için hızla yükseldi.

Bir çift kol onu yakaladı. "İyisin," dedi Ali usulca.

Utanç ve öfkeyle gözyaşlarına karşı gözlerini sıktı. "Ben bir korkağım."

"Sen korkak değilsin. Tanıdığım en cesur insansın." Ali, Nahri'nin yüzündeki saçları geriye doğru okşayarak göğsüne yaslanmasına izin verdi. "Sadece nefes al."

Sesi yatıştırıcı bir mırıltıydı, ağaçların sesine karışıyordu. Akıntıya kapılan ve bu yüzden kollarına sarılan Nahri, nefes alarak bunu yapmaya çalıştı.

sürekli girip çıkıyordu. Güvendeydi. Ifrit yoktu, ghouls yoktu. Kaçması gereken askerler ya da savaşması gereken savaşlar yoktu.

Sonunda kalbi duracak gibi oldu. Ali onu sözsüz bir şekilde ayağa kaldırdı ve ayağa kalkarken bir elini belinde tuttu. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Onunla yüzleşmek için döndü ve tutarlı bir yanıt vermek için derhal kayboldu. Ali onunla göz hizasında durmak için eğilmişti, nehir omuzlarının üzerinden sıvı bir pelerin gibi akıyordu. Suyun parıltısı gözlerine yansıyor, siyah benekli altının üzerine gümüşü bir pus çöküyordu. Nahri uzun zaman önce

Değişen görünümüne alışmıştı ama nehrinde Ali düpedüz başka bir dünyadaydı ve buna alışmak mümkün değildi. Ali'nin gövdesinden çıkan sis kıvrıla kıvrıla etraflarını sarıyordu ve Ali birdenbire Ellerini ıslak elbisesine bastırdı. Yakındaydı, o kadar yakındı ki dudaklarındaki su taneciklerinin tadını alabilir, bacaklarını beline dolayabilirdi ve sonra ...

Süleyman'ın gözü, atalarınızın bir kısmının Sobek'le karşılaştıktan sonra Nil'de boğulmasına neden olan şeydir.

Nahri ürperdi ve paniğinin yerini alan arzu sisinden kurtulmaya çalıştı. İkisinin de faydası olmamıştı ve Ali'ye onun nehirde ne kadar çekici olduğunu henüz söylememişti. Muhtemelen can sıkıcı ve aşırı bir şey yapacaktı

Mişmiş'in uygun bir refakatçi olmadığı konusunda ısrar etmek gibi onurlu.

Ya da kendini ona bırakabilirsin. Ama Nahri, Ali'nin suda basit bir buluşma istemediğini biliyordu. Daha fazlasını istiyordu, çok daha fazlasını. Ve Nahri'nin de öyle olduğunu düşündüğü zamanlar oldu - eğer biriyle birlikte olmanın hayalini kuruyorsa

Eve döndüğünde ona kötü bir çay yapacak ve tembel bir günde yatakta kitap okuyacak biri, onu tam da bunu kaybedebileceği tüm korkunç yolları hayal eden bir sarmala göndermedi. Nahri hâlâ büyükbabasını Nahid'e Ayda bir kez muayene oluyor, onunla karşılaşmanın ömrünü kısalttığına yarı yarıya inanıyordu. Ali ile kurmaya cesaret edebileceği şey . . yüksek sesle konuşmak bir yana, umut etmek için bile çok kırılgan görünüyordu.

Ama bunu yüksek sesle söylemenize gerek yok. Bugün değil. Nahri kıyısında bekleyen kadife çantanın amacı da buydu. Küçük bir adım olacaktı, hâlâ iyileşmekte olan kalbinin henüz söylemesine izin vermediği kelimeler için bir duruş.

"Daha iyi," diye cevap verdi sonunda, yüzüne rahat bir gülümseme getirmeye çalışarak. "Ne zamandır beni gözetliyorsun?"

Ali onun yalan söylediğini biliyormuş gibi görünüyordu ama üzerine

gitmedi. "Casusluk yok, yemin ederim. Göldeydim ve senin suya girdiğini hissettim ama o sırada

Akıntıdan kurtulmakta zorlandım. Sonra bir tür sarsıntı oldu - sanırım senin sıkıntın? Ve aniden buradaydım." Başını iki yana salladı. "Marid büyüsünü asla anlayamayacağım. Muhtemelen seni düşündüğüm için şanslıyım. beni doğrudan Nil'e göndermedi."

"Eminim Sobek çok heyecanlanırdı."

Gözlerini devirdi. "Gölde bulunmamın sebebi Sobek'ti. 'Akrabalarım'la' daha fazla zaman geçirirsem, yeteneklerimi daha iyi kontrol edebileceğimi söylüyor."

"Peki nasıl gidiyor?"

Ali'nin ağzı mahcup bir sırıtışa dönüştü. "Sanırım bir kurbağa kırmaya çalıştı aklıma girdi. Etrafta zıpladığım ve sinek yediğim tüm bu anılar vardı ..." Öğürür gibi bir ses çıkardı. "Şöyle diyelim, ben senin yanına çağırdı."

Nahri kahkahalara boğuldu. "Sizce konsey üyeleri 'marid ile ilişkimizi sürdürmek' için haftada bir kez terk etmek zorunda kalmanın bir kurbağanın zihnine girmeyi içerdiğine dair bir fikriniz var mı?"

"Umarım öyle olmaz. Muhtemelen fikirlerimi daha az ciddiye alırlar." Gözleri parladı. "Kıyıya kadar yürümeye hazır mısınız?"

Baş döndürücü nehir büyüsü hala etraflarında dönerken, Nahri Ta Ntry'de sırtının altında gömleksiz kalmasına neden olan durumu yeniden yaratmakla çok daha fazla ilgileniyordu - kanlı ameliyat ve marid ultimatom. Ama Ali o zamanlar evlilik dışı fiziksel bir ilişki hakkında ne düşündüğünü açıkça belirtmişti ve Nahri buna saygı duymaya çalışıyordu. Çoğunlukla.

"Elbette," dedi sesine sahte bir neşe katmaya zorlayarak.

Nehir kıyısına doğru yol aldılar. Nahri ona bakmamak için kendini zor tutuyordu -Ali'nin başörtüsü takmadığını fark etmemiştir. Normalde gövdesini kaplayan sürüngen zırhını giymiştir ama sazlıkların arasından ilerlerken o kadar kötü titriyordu ki, kız bunu fark etmekten kendini alamadı.

"Üşüdün mü?" diye sordu gömleğine doğru koşarken.

"Her zaman," diye yanıtladı, başının üzerinden çekerek. "O zamandan beri... şey, bilirsin işte."

Nahri'nin bakışları tekrar ateş yakmak için kullandığı çakmak taşına takıldı ve kalbi burkuldu. "Senden aldıkları için Marid'lerden nasıl nefret etmiyorsun anlamıyorum."

"Çünkü nefretten bıktım ve bunu neden yaptıklarını anlıyorum. Ayrıca ..." Mishmish'in kulaklarının arkasını kaşıdı ve sonra onun yanına döndü. "Marid'in karşılığında bana bahsettiği yeteneklerin kendi kutsamalarını taşımadığını inkâr edemem."

Nahri o kadar affedici değildi ama bugün Ali'nin fedakârlığı üzerinde durması için uygun bir gün değildi. Onun yerine şalını uzattı. "Al şunu... hayır, *al* şunu," diye ısrar etti ve Ali itiraz edemeden giysiyi onun omuzlarına doladı. "İnat etmeyi bırak. Ona ihtiyacım yok ve Daevabad'a dönmek için uzun bir yolumuz var. Eminim seni almaya gönderildiğimi biliyorsundur."

Altın rengi gözlerinde alarm parladı. "Beni getirmek mi?" "Gerçekten öğrenmeyeceğimizi mi sandın?"

"Evet." Ali inledi. "Dhiru'ya bunu kendine saklaması için yalvardım. Söz verdi." "Ah, Ali, kardeşinle tanıştın mı? Yalan söyledi." Nahri sırtıttı.

"Mutlu

çeyrek yüzyıl, dostum." Ali sadece daha da üzgün görüldüğünde, kadın hafifçe koluna vurdu. "Neyin var senin? Sakın bana Doğum gününüzü arkadaşlarınızla kutlamak yerine sinek yiyen bir kurbağa ile zihinlerinizi değiştirerek mi geçirmek istediniz?"

Ali ürperdi. "Ben doğum günü insanı değilim. Herkesin benim için yaygara koparmasından hoşlanmıyorum; bu çok garip ve hak edilmemiş bir şey. *Özellikle de* benim için çeyrek yüzyıl. İnsanların evlilikle ilgili yaptıkları şakaları bilirsiniz ve- aman Tanrım." Dehşet yüz ifadesini aydınlattı. "Beni *getir* dedin. Muntadhir bir parti veriyor, değil mi?"

"Biz konuşurken o evimi dekore ediyor. Haftalardır bunu planlıyor ve sen de şaşırmış ve mutluymuş gibi davranıp eğlenmeye çalışacaksın." Ali daha da şaşırmış görüldüğünde, Nahri uzanıp yüzünü avuçlarının içine aldı eller. "Alizayd al Qahtani, seni seven insanların olduğu bir partiden ve bazı uygunsuz şakalardan daha ölümcül düşmanlarla karşılaştın. Bunu atlatabilirsin, güven bana." Parmak eklemlerinin arkasını sakalına değdirdi ve yüzünde beliren protesto ifadesi telaşa dönüştü.

Onun elini tuttu. "Eviniz mi? Umarım rahatsız etmiyoruzdur."

"Israr ettim. Bunun konuk listesini küçük tutacağınızı biliyordum; bana borçlu olduğun bir iyilik. Bunu da borcuna ekle." Nahri kaçmasını önlemek için kolunu Mişmiş'in kolunun altına sıkıştırdı ve Mişmiş'e kendisini takip etmesini işaret etti. "Gel bakalım. Dönüş yolu sana kendini toparlamak için zaman kazandıracaktır."

Nehri arkalarında bırakarak dar patıkaya geri döndüler. "Bu sabah davan

nasıl gitti?" Ali sordu.

"Oldukça iyi. Hala Yusuf'un nasıl kanat yapmayı başardığını bilmiyorum. Ama öğrencilerimden birkaçı teorilerin peşinde koşuyor." Nahri başını salladı ve eğitim gören doktorlarını sevgiyle andı. "Her gün Yaradan'a şükrediyorum, beklemek yerine onları işe aldık.

daha uzun. Onlar harika bir grup. Hani ve Rufaida şimdiden mezun olduklarında şehrin diğer bölgelerinde klinikler kurmaktan bahsediyorlar."

"Bu harika olurdu. Bu, kesinlikle Avrupa'daki hastane zaten." Ali ona baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Ve umarım kendi yükünü de hafifletirsin. Senin için endişeleniyorum, Nahri. Senin için

Büyükbabam bana bazı geceler ofisinizde uyuduğunuzu söyledi." "Bunu konsey toplantılarında bayılan adam söylüyor."

"Bu farklı. O bitmek bilmeyen toplantılar sırasında uyanık kalmak için yaşayan en uyanık insana bile meydan okuyabilirim."

Ali sözleri hafifçe söylemişti ama sesindeki yorgunluğu duyabiliyordu. Aptal değillerdi; Daevabad'ı yeniden inşa etmenin zor olacağını, ömür boyu sürececek bir iş olduğunu her zaman biliyorlardı. Ama bu işin gerçekten yorucu olduğu, bırakın siyasi istikrarı, barış vaadinin bile çok uzak görüldüğü günler vardı.

Nahri onun elini sıktı. "Her şey daha iyi olacak," diye söz verdi. "İkimiz için de. Zaten düzeldi. Ve bu gece bunların hiçbiri için endişelenmene gerek yok."

Yürümeye devam ettiler. Güneş gökyüzünde alçalmış, ağaçların arasından süzülerek ormana sıcak bir parıltı yayıyordu. Nahri onlar geçerken parmaklarını yosunlu bir kaya parçasında gezdirdi ve dokunuşunun ardından minik mavi çiçekler patladı.

Asla tanıyamayacağı babasından bir hediye. Nahri hâlâ anne ve babasının kaybıyla ilgili öğrendikleriyle, yani ellerinden alınan birlikte yaşamlarıyla barışmaya çalışıyordu. Pek çok umut verici başlangıç yok olmuş gibiydi.

Kırılgan aşkları. Babasının ülkesine dönme hayali

Daevabad ve Nahri'yi kendi çocuğu gibi yetiştirmek. Duriya'nın Mısır'da bir araya getirdiği küçük evi ve hayatı. Ailesi, Duriya'nın evini inşa etmek için çok çalışmıştı.

bir şey, sadece her şeyin yıkıldığını görmek için. Ya da, daha doğrusu, parçalandığını.

Ama en azından deneyecek cesaretleri vardı - Nahri şimdi çantasının askısını kavrayarak cesaretini toplamaya çalışıyordu.

"Yani" diye başladı. "Annen bugün için çok heyecanlı olmalı. Muhtemelen aylardır listeler hazırlıyor ve adayları inceliyordur."

Ali ona şaşkın bir bakış attı. "*Adaylar mı?*"

Ah, Yaratıcı ... onun umursamazlığı ve kendisinin endişesi arasında, Nahri bu konuşmanın verimli bir şekilde ilerlediğini hayal edemiyordu. Konuya daha doğrudan yaklaşarak, "Artık evlenebilirsin, değil mi?" diye sordu.

"Zeyneb'in Aqisa ile dünya çapında maceraya atılmaktan daha memnun görüldüğü düşünülürse, Hatset'in torunları için en iyi umudu sensin."

Homurdandı. "Mektuplarımı okuyor olmalısın. Mektuplarında ima etmekten açıkça onun yaşını, benim yaşımı ve yaşlandığım yılları hatırlatmaya başladı.

Onu torunlarından mahrum bırakmak. Yine de aday yok. Sanırım ona isteklerimi açıkça ifade ettim."

"Oh?"

"Evlilik için zamanım yok."

Bekle, ne? Nahri sarsılarak durdu. "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum... Çalışmak için çok fazla zaman harcadığımı düşünüyorsun ve şimdi de sonsuza kadar

vergi oranlarını ayarlayarak yalnız ölebilmek için mi bekarlığa veda ediyorsun?"

"Ekonomiyi küçümsemeniz beni rahatsız ediyor." Ama Ali de durmuştu.

"Ve hayır, evliliği sonsuza kadar ertelemeyi ummuyorum. Sadece şu anda sahip olduğum azıcık boş zamanı kurbağalarla zihin takası yaparak geçirmeyi tercih ediyorum.

Çok özel bir Banu Nahida'nın kitaplarını dengeliyor." Sesi yumuşadı.

"Bunu kaybetmek istemem."

Gözleri yaşardı. Belki de o kadar da umursamaz değildi. "Peki ya kitaplar gerçekten dengesizse?" diye fısıldadı. "Ya kitapları yıllarca uğraşacak mısın?"

Ali gülümsedi ve Nahri kendini düşmüş hissetti. Kendini o gülümsemenin tatlılığına kaptırmak ve sonsuza dek içinde kalmak istedi.

"Muhasebede çok iyiyimdir ve bir Nil lordunun sabrına sahibimdir." Ali bir adım daha yaklaştı. "Nahri, iyileşmen için bir son tarih yok. Su korkunu yenmek ya da başka kararlar almak için. Gerçekten. Bu sadece hikâyemizin başlangıcı. *Senin* hikayenin. Ve ne olmasını istiyorsan onu yapabilirsin."

Umabileceği en umut verici cevap buydu ve yine de Nahri bir an için tereddüt etti, hâlâ emin değildi. Şu anda ikisi de hâlâ Konunun etrafında dans ediyordu. Eğer çantasını teslim ederse-

Ailenin sahip olduğu cesarete sahip ol.

"O zaman sana bir hediyem var." "Hediye mi?"

Nahri başıyla onayladı ve Ali'nin elini tutarak onu patikanın hemen ötesindeki büyük, düz bir kayanın üzerine, yanına oturttu. "Bu senin

doğum günün için, ama ben

herkesin önünde sana vermek istiyorum. Beğenmezsen diye. Ya da kullanmak istemezsin."

"Benim için seçtiğin herhangi bir hediye beğenmemeyi hayal bile edemiyorum," diye cevap verdi Ali. "Yine de bu kadar zahmete girmene gerek yoktu. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum."

"Hastaneyi restore etmekle meşgulken ofisimi tasarlamak için şehirdeki Mısırlıların yarısını takip *ettiniz*."

Ali yine sırtıttı. "Bu farklıydı. Sana borçluyum."

Nahri onun gülümsemesine karşılık verdi ama kalbi boğazına kadar yükselince gülümsemesi soldu. Normalde kelimeleriyle ilgili hiçbir sorunu yoktu; en tatlı dilli düzenbazları ve tehditkâr tiranları bile kızdırabilir, küfredebilir, emredebilir ve kandırabilirdi. Ama kalbinin bu şekilde dökülmesi yine de çok zordu.

Ama daha önce ona içini dökmüştün. Bu yüzden şimdi buradasın.

"Aslında bu fikri bana ofis verdi," dedi. "Sen

"O gece hastanede Mısır'ı özleyerek kendimi aptal durumuna düşürdüğümde bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. Hastanenin açılışını kutladıkları o son huzurlu geceyi o kadar çok şiddet izlemişti ki açılış. "İnsan memleketini özlemekle aptallık etmediğini," dedi yumuşak bir sesle. "Onlar senin köklerini ve seni sen yapan da onlardı."

"Daevabad'da ilk defa biri bana böyle bir şey söyledi.

Gerçekten tek zaman. Beni gerçekten gören, her şeyimi gören ve birbiriyle uzlaştıramadığım parçalarımı -Mısırlı ve Daeva, Shafit ve Nahid, hırsız ve şifacı- birlikte daha güçlü bulan ilk kişi sendin." Nahri derin bir nefes aldı ve kendini Ali'nin bakışlarını tutmaya zorladı. "Ben de senin için aynısını yapmak isterim."

Ali yüksek sesle yutkundu. Her ikisi de onun neden bahsettiğini biliyordu. Ali ailesinin halkları arasında kaldığını hissetse bile, bu şu anda içinde bulunduğu durumla kıyaslanamazdı. Maridler ve cinler arasında elçi olarak hayatının geri kalanında içinde bulunacağı durum.

"Pekâlâ," diye nefes aldı, sesi titriyordu. "Şaşırtıcı derecede güçlü bir çanta olmalı."

Nahri gergin bir kahkaha atmaktan kendini alamadı, göğsündeki endişe düğümü biraz olsun gevşedi. "Çantanın *içinde* ne var. Bir süre önce bir hastam vardı, Ta Ntry'den bir sanatçı, kaya tuzundan her türlü tılsım ve mücevheri yontuyor. Parçalar göz kamaştırıcı; bana çok güzel bir kolye verdi ama sudan uzak tutmam konusunda beni uyardı. Çok fazla nem, çok fazla ısı olursa çözülürmüş. Ben de ona senin için bir şey yaptırdım."

Ali ona şaşkın bir bakış attı. "Ayaanle bağlantısını görebiliyorum ama suda çözünen bir şeyle uğraşmam gerektiğinden emin değilim."

"Çözünmesi gerekiyor," diye açıkladı Nahri, çantayı uzatırken kalbi hızla çarpıyordu. "Geziri kısmı bu."

Ali hâlâ şaşkınlıkla kaşlarını çatarak çantayı aldı. Görünüşe göre Sonsuzluk, onu kapalı tutan bağları çözmesini sağladı, ama sonra içine yerleştirilmiş olan ipek sarılı paketi çıkardı. Kumaşı çözdü.

Tamamen hareketsiz kaldı.

Som pembe tuzdan ustalıkla oyulmuş bir maskeydi. Binlerce yüzü olan bir mücevher gibi güneş ışığında çılgınca parlıyordu. Yıldızlar, elmaslar, elmalar ve iris çiçeklerinden oluşan girdaplı bir desen, gözler için kemerli oyukların ve bir burnu barındıran zarif eğimin üzerinde parıldıyordu.

Ali'nin boğazı sesli bir şekilde düğümlendi. "Bu mu ..."

"Bu bir evlilik maskesi," diye kekeledi. "Ya da en azından öyle olabilir. Tahta olanlar gibi yanıp kül olmaz ama marid yeteneklerini kullanırsan çözünmesini sağlayabilirsin diye düşündüm." Yüzü utançtan yanıyordu ama devam etti. "Ateş sihrinden vazgeçtiğin için böylesine önemli bir Geziri düğün geleneğini kaçırman adil görünmüyordu."

"Bana evlilik maskesi almışsın," diye tekrarlardı Ali, sesi şok olmuş gibiydi. Gözleri hediye kilitlenmişti. "Aklında bunu takacak biri var mıydı?"

Evet! Kalbi, böylesine açık bir açıklama karşısında dehşete kapılsa da şarkı söylüyor gibiydi.

Nahri bunun yerine, "Hâlâ zamana ihtiyacı olan biri," dedi. "Birisi Mutlu olduğunda her şeyin parçalanacağı korkusuna rağmen burada bir hayat kurmaya çalışıyor, gerçekten çalışıyor." Gözleri yaşardı ve utanarak gözyaşlarını hızla sildi. "Ama henüz söyleyemese bile duygularının açık olmasını uman biri."

"Ah, Nahri." Ali onun eline uzandı. "Ağlasam mı yoksa seni öpsem mi bilemiyorum. Biri muhtemelen oldukça endişe verici bir tepki olurdu ve diğeri yasak." Sonunda onun bakışlarıyla buluştu ve ne derse desin gözleri çoktan ıslanmıştı ve Nahri orada yanan arzuyu kaçırmadı. "Duyguların açık, ışıgım," dedi Arapça. "Umarım benimkiler de öyledir."

Omuzlarından bir ağırlık kayıyor gibiydi - kayıyor, tamamen düşmüyordu. "Emin misiniz? Eğer beklemek istemiyorsan bunu anlarım. Beklemek istemezsen anlarım.

oyulmuş isimler . . ."

"Bu maskenin üzerine benimkinin yanına kazınmasını istediğim tek bir isim var." Kuralları biraz esnetmeye karşı koyamadığı belli olan Ali, elini onun ağzına götürdü ve hafifçe, o kadar hafifti ki rüzgârın bir fırçası bile olabilirdi, parmak eklemlerini öptü.

Dudaklarının kısa süreli sıyrılışı, karnında haksız bir ısı yayılmasına neden oldu. "Yaradan'a şükürler olsun," diye nefes aldı. "Çok gergindim."

"Gergin olmana gerek yok." Ali diğer eliyle maskenin kenarını yokladı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en nazik, en düşünceli hediye.

Bana verilen. Onun için güvenli bir yer bulacağım. Acele etme. Ve hazır olduğunda ..." Ayaklarının etrafında dolaşan küçük sis bulutları fırtına gibi dalgalanıyordu ama şimdi durulmuş, tenine buğulanıyordu. "Hikâyemizi yazacağız."

Nahri paniğin kendisini ele geçirmesini bekledi. Genellikle kuş sesleri ve daldan dala konan çeşitli büyüğü hayvanların cıvıltılarıyla dolu olan orman sessiz ve yumuşak bir hal almıştı. Bu an çok tatlıydı, çok Umut verici. Ama kendini ondan uzak tutma, kalbine duvar örme ve kendini gelecekteki herhangi bir acıdan koruma dürtüsü gelmedi ve bunun kendisi bir

Umut verici bir işaret.

Yine de yarı alaycı bir tavırla, "Sence mutlu bir evlilik olacak mı?" diye sormadan edemedi.

Ali ona gülümsedi. "Seviyorum."

Teşekkür

Bu heyecan olmasaydı asla bu kadar ileri gidemezdim. harika okuyucularımın coşkusu. Beni şımarttığınız için teşekkür ederim. Umarım Nahri, Ali, Dara ve Daevabad ekibinin geri kalanına bu genişletilmiş vedayı beğenmişsinizdir. Jen, eğer son zamanlarda söylemediysem, menajerim olduğun için çok şanslıyım ve benim saçmalıklarımda bir proje görecektir kadar mantıklısın. paylaşılabilir.

Roshani, karakterlerime trajik olmayan romantik sonlar vermeye çalışmam için beni erkenden cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Tasha, Rowenna ve Sam. Son dakika paniğiyle yaptığınız okumadaki yardımlarınız için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Bunker dostları, siz en iyisi olmaya devam ediyorsunuz ve umarım kitaplarınız dünyayı ele geçirir.

Shamik ve Alia'ya her zamanki gibi sevgilerimi sunuyorum.

Amina Al-Sirafi'nin Maceralarından Bir Alıntı

Shannon Chakraborty yepyeni bir fantastik seriyle okurları açık
denizlere götürüyor!

Bir alıntı okuyun

Amina Al-Sirafi'nin Maceraları

2023 İlkbaharında Geliyor

* * *

Gelecekte Olacaklar Hakkında Bir Söz

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. O'nun şerefli Peygamberi Muhammed'e, ailesine ve takipçilerine salât ve selam olsun. Hamd, yüceliğiyle yeryüzünü ve onun çeşit çeşit topraklarını, dillerini, halklarını ve dillerini yaratan Allah'a mahsustur. Bu muazzam mucizeler içinde

İnsan gözü bir zerreden daha fazlasına bakamazken, O'nun ihtişamının kanıtı değil midir?

Mucizelere gelince... Nahudha Amina al-Sirafi'nin maceralarından keyif alalım.

Evet! Evet! *Şu* Kaptan Amina al-Sirafi. Kaçakçı, korsan. Kaptan Amina al-Sirafi. Edebiyatçıların deniz canavarı kocasına insan kalbi sunmakla suçladıkları kâfir ve büyücü -büyücü *olmalı*, çünkü hiçbir kadın yasak büyüler kullanmadan bir gemiyi bu kadar ustalıkla yüzdüremez- görünüşü bir şekilde hem baştan çıkarıyor hem de itiyor. Adil kıyılarımızdaki tüccarlar, sanki çağrılabilir bir cinmiş gibi onun adını anmamaları konusunda uyarıyorlar - ancak garip bir şekilde, vücudu ve onun hakkında kötü söylentiler yaymak söz konusu olduğunda çok az vicdan azabı çekiyorlar. cinsellik: erkeklerin arzuladıkları şeyden nefret ettiklerinde ve sahip olamayacakları şeyi arzuladıklarında takıntı haline getirdikleri bu şeyler.

Eminim onun hakkında konuşulduğunu duymuşsunuzdur. Ne de olsa, ümmetimizin seyyahları için dünyanın harikalarını paylaşmak bir gelenektir.

özellikle de bu yolculuklar korkunç kadın haydutların dedikodularıyla renklendiğinde. Bu tür gezginlerin çoğu, anlattıklarının alay etmek ya da eğlendirmek için yazılmadığına yemin edeceklerdir -Tanrı korusun!

her şeyden önce inananların kalplerini güçlendirmeyi ve

Tanrı'nın yaratışının vaat edilen ihtişamının kanıtını sağlar. Yine de

Müslümanlar olarak bize dürüstçe konuşmamız söylenmiyor mu?

Gerçeğin ne olduğunu tespit etmemiz ve yalanları yaymaktan sakınmamız?

Ve sevgili kardeşlerim... ne yalanlar.

Çünkü bu yazar bu hikayelerin çoğunu okudu ve bir ders daha çıkardı: kadın olmak, hikayenizin yanlış hatırlanması demektir. Atılmış.

Çarpıtılmış. Avlu masallarında kadınlar, ihanetleriyle kocalarının ölümcül bir deliliğe sürüklenmesine neden olan zinacı eşler ya da gerçek kahramanları doğuran cefakar annelerdir. Biyografi yazarları, yetenekli, acımasız kraliçelerin sivri uçlarını cilalarlar ki

Azizler olarak anılırlar ve coğrafyacılar inanan erkekleri, denizde cilveleşen ve yabancıların ırzına geçen iffetsiz yerel kadınlarla ilgili skandal hikayelerle falanca yerden uzak durmaları konusunda uyarırlar. Kadınlar unutulmuş eşler ve isimsiz kızlardır. Sütanneler ve hizmetçiler; hırsızlar ve fahişeler.

Cadılar. Evdeki arkadaşlarınıza anlatabileceğiniz iç gıcıklayıcı bir anekdot ya da bir uyarı.

Amina al-Sirafi hakkında bunun gibi pek çok iftira hikayesi var. Onun çok acımasız olduğunu söylüyorlar. Çok hırslı, çok vahşi; *tamamen*

uygunsuz ve yaşlı! İnanabiliyor musunuz, bir *anne*! Ah evet, gençlikten belli bir ölçüde asilik beklenir. Bu yüzden hazine arayan prenseslerin ve savaşçı kadınların ara sıra mutlulukla biten hikayeleri vardır. Ama bu hikayelerin çocukla *bitmesi* beklenir.

Prens, denizci, maceracı. Kızlığını alacak, ona çocuk verecek, onu bir eş yapacak adam. Onu tanımlayan adam. Belki de destanına devam edebilir - gerçekten de yeni eşler alabilir ve yeni çocuklar yapabilir! -Ancak kadınların hikayelerinin, eğer anlatılırlarsa, bir evcimenlik sisi içinde eriyip gitmesi beklenir.

Amina'nın hikayesi bitmedi. Gerçekten de hiçbir kadının hikayesi bitmez. Bu mütevazı yazar -ah, kendimi tanıtmalıyım: adım hala aklımdan çıkıyor

bazen, ama bana Jamal diyebilirsin. Jama al-Hilli. Ve ben tanıştım Yeni iş kuran büyükanneler, fetih savaşları veren yaşlı kraliçeler ve eline ilk kez kalem alan genç anneler.

Gerçekten de Amina'nın hikayesine sadece bir anne olduğu için sahip olabiliriz. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca sürekli kızından bahsetti. Ve cesur bir varsayım olsa da ... kızıyla konuştu. Böylece çocuğu annesinin yaptığı seçimleri anlamaya başladı. Amina evini terk edip denizdeki hayatına dönmeyi seçtiğinde, bir korsandan daha fazlası olmuştu. Bir cadıdan daha fazlası.

O bir efsane oldu.

Bu hikaye kulağa inanılmaz gelecektir. Toplanabilen kanıtlar ve belgeler çoğaltıldı, ancak nakhudha söz konusu olduğunda, bu yazar Amina'nın kendi adına konuşmasına izin vermenin en iyisi olduğunu düşündü. Sözlerini şekillendirme ve düzenleme dürtüsüne direnmek için. Ancak dürüstlük adına, başka bir gerçek itiraf edilecektir. Onun maceraları sadece Tanrı'nın mucizelerinin kanıtı olarak anlatılmıyor.

Onlara eğlenmeleri söyleniyor.

* * *

Tanrı şahidim olsun ki, Salalah'taki o iki aptal olmasaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Onlar ve haritaları.

-Ne? "Bir hikayeye böyle başlanmaz" da ne demek? A

Biyografi mi? Biyografi mi istiyorsun? Kim olduğunu sanıyorsun?

Mekke Baş Müftüsü'nü mü anlatıyorsun? Benim halkım sizinkiler gibi soy hakkında şiirsel ağıtlar yakmaz. Biz gerçek Sırafileler bile değiliz. Babamın babası

-Ummanlı bir yetim korsan bu ismi romantik bulmuş.

-Sence de öyle değil mi?

Dediğim gibi. Aptallar ve haritaları. Şimdi hazine avcılığının cazibesini anlıyorum, gerçekten. Ne de olsa evlerimizi kayıp şehirlerin kalıntıları üzerine inşa ediyor ve gemilerimizi unutulmuş kralların boğulmuş sarayları üzerinde yüzdürüyoruz. Herkes falancanın tarlasını ekerken bir kavanoz dolusu Sasani sikkesi bulduğuna ya da bir inci dalgıcıyla tanıştığına dair bir hikâye duymuştur.

Deniz dibinde parıldayan zümrütler. Bana Mısır'da hazine avcılığının çok popüler olduğunu ve katılımcıların şu şekilde örgütlendiğini anlattılar

profesyonel loncalar, her biri kendi özel numaralarını yakın tutuyor ... yine de doğru fiyat için, birisi size bazı tavsiyeler vermeye istekli *olabilir*. Hatta size bir harita satmayı bile teklif edebilirler! Böyle servetler için bir rehber hayal bile edemiyorum.

Haritaların -bunu ne kadar vurgulasam azdır- sahtesini yapmak son derece kolaydır. Size nasıl yapıldığını bile anlatabilirim: sadece bir parça parşömen ve biraz zaman. Kağıdı koyulaştırmak ve sarartmak için tonikler uygulanır, ancak ne yazık ki çoğu idrar gerektirir ve en iyisi elde edilir bir yarasanın safrasından. Ama yine de yapılabilir. Haritanın kendisi özenle çizilmeli, bazı coğrafi konumlar yeterli ayrıntıya sahip olmalıdır. tanınabilir (ideal olarak işareti harita yapımcısının kaçmak istediği yönün tersine yönlendirmek). Semboller herhangi bir sayıda alfabeden alınabilir. Birçok kalpazan mistik çağrışımları nedeniyle İbranice'yi tercih eder, ancak bence eski bir Sabaeen mezarındaki metin daha gizemli harfler oluşturur. Her şeyi buruşturun; kenarlarını yıpratın, birkaç delik açın, yazıyı soldurmak için ince bir sandarac tabakası uygulayın ve işte bu kadar. "Hazine" haritanız en yüksek teklifi verene satılmaya hazır.

Müvekkillerimin o gece ellerinde bulundurdıkları harita, en yüksek teklifi verene satılmış gibi görünmüyordu. Amaçlarıyla birlikte belgeyi de gizlemeye çalışmış olsalar da -gece yarısı gezileri Antik kalıntılar ortak bir talepti; haritaya bir göz atmak, orta halli bir çalışma olduğunu ortaya çıkarmaya yeterliydi, belki de ciddi bir suçlu genç.

Ama bu tür fikirleri kendime sakladım. Onları buraya getirmem için beni tutmuş olmaları bir lütuftu, balık tutarken yakaladığım şans eseri bir işti. Görevleri için birincil aday gibi görünmüş olmalıyım: yalnız bir yerli kadın, biraz ve ne yaptıklarını umursamayacak kadar aptal oldukları neredeyse kesindi. Harabelerin hortlaklar tarafından lanetlendiği ve çevredeki lagünün cinler tarafından lanetlendiği konusunda onları uyarmak için uygun sesler

çıkardım, ancak

Genç adamlar kendi başlarının çaresine bakabileceklerine dair bana güvence verdiler. Bölgede birçok gece balık tuttuğum ve doğaüstü şeylerin kokusuna bile rastlamadığım için gerçekten endişelenmedim.

-Pardon? Bu 'biraz safça görünüyor' mu? Nasıl tanıştığımızı hatırlamıyor musun, ikiyüzlü? Konuşmayı kes ve yahnini ye. Buranın tuzu mükemmeldir ve sen elindeki kaleminden daha kalın değilsin. Başka bir ve hikayeler için taciz edecek başka bir nakhudha bulabilirsin.

Her neyse. O geceye dönelim. Büyüleyici bir akşamdı. Yıldızlar dışarıdaydı, khareef sırasında nadir görülen bir manzara, yaz musonu tipik olarak bizi sise boğar. Ay, lagünün karşısındaki yıkık kalenin üzerinde pırl pırl parlıyordu; yıkık dökük tuğlaları, uzun yıllar önce inşa edilmiş bir kaleden geriye kalan tek şeydi.

Yerlilerin söylediğine göre terk edilmiş bu şehir bir zamanlar hareketli bir ticaret limanıydı. Dünyanın bu bölgesi her zaman zengin olmuştur; Romalılar bir zamanlar denize erişimimiz, güvenilir ticaret rotalarımız ve zenginliğimiz nedeniyle bize Arabia Felix, "Kutsanmış Arabistan" derlerdi. kazançlı buhur bahçeleri. Yerel halk *ayrıca* kayıp şehrin hazinesinin - hala altınla dolu - bir deprem sırasında gömülen kalıntıların altında saklı olduğunu söylüyor ve bu hikayenin gençleri cezbedtiğini varsayıyorum.

Ta ki içlerinden biri, biz hâlâ lagündeyken bir katırı durmaya çağıran bir adam edasıyla bana yüksek sesle dilini şaklatana kadar. "Burada dur," diye emretti çocuk.

Etrafımızı çevreleyen siyah suya, biraz uzaktaki sahile şüpheli bir bakış attım. Gün boyunca flamingoları ve yunusları kendine çeken hoş bir yerdi. Rüzgâr ve gelgit uygun olduğunda, su gayzerler halinde kayalardan fişkirir, çocukların ve

piknik yapan aileler. Ancak böyle sakın bir gecede gelgit sırasında, dalgalara karşı kırılan dalgalar ılımlıydı, deniz ve kıyı arasında çok az ayırım yapan sürekli yatıştırıcı bir çarpışma ve parıldayan beyaz sprey.

Müşterilerim, zar zor görülebilen bir yere kadar yüzebileceklerini düşünselerdi ortaya çıkarmayı umdukları hazineden beni daha iyi haberdar etmek için, düşündüğümünden daha da aptalmışlar. Ve sanırım ne kadar açık olduğumu Aptalca, onları düşündüm.

"Henüz harabelere varmadık," diye belirttim.

"Burası yeterince uzak." İkili küçük teknemin diğer ucunda birbirlerine sokulmuş, haritayı dizlerine yaymışlardı. Çocuklardan birinin elinde aydınlatmak için bir kandil, diğerinin elinde ise yanan bir demet kuru yasemin vardı.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı gençlerden biri. Bir süredir sessiz fısıltılarla tartışıyorlardı. Aksanları bana Adeni gibi gelse de

kulak, isimlerini bilmiyordum. Oldukça dramatik bir şekilde, isimlerini vermek yerine, bana takdirim için ek bir dirhem ödeyeceklerini beyan etmişlerdi ve aslında umursamadığım için, ekstra ödeme hoş bir sürpriz. "Harita burası olduğunu söylüyor..." Eliyle gökyüzünü işaret etti ve o haritada yazılanların şimdiye kadar gördüğüm hiçbir yıldız haritasıyla alakası olmadığı için kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Eski şehre gitmek istediğinizi söylemişsiniz." Elimle tepeyi işaret ettim - ya da en azından öyle yapmaya çalıştım. Ama lagünü besleyen ve muson yağmurlarıyla taşan nehirden (wadi) aşağıya doğru yuvarlanan yoğun bir sis tabakası etrafımızı sarmıştı ve ne harabeler ne de tepe görünüyordu. Bunun yerine, ben izlerken, kıyının kendisi tamamen kayboldu, böylece uçsuz bucaksız, sisle örtülü bir düzlükte süzülüyormuşuz gibi göründük.

Gençler beni görmezden geldi. "Sözleri söyledik," diye karşı çıktı kandili tutan. "Ödemesini aldık. Ortaya çıkmalı."

"Ama yine de yapmadı," diye itiraz etti diğer çocuk. "Sana *söylüyorum*, bizim ... yapmamız gerekiyor."

Ama her ne yapmaları gerekiyorsa birdenbire beni ilgilendirmemeye başladı. Çünkü bütün gece denizden esen meltem bir anda kesildi, hava ölü ve düz bir hal aldı. Kıpırdamadan durdum, ter damlacıkları omurgamdan aşağı süzüldü.

Ben bir denizciyim ve hava durumundan daha yakından izlediğim çok az şey vardır. Pelerinimden yıpranmış bir tutamı kaldırdım ama hiçbir rüzgâr ipliği karıştırmadı. Sis, teknenin gövdesine çarpan her su sesini gök gürültüsüne dönüştüren boğucu bir sessizlik eşliğinde yaklaşıyordu. Dünyada bu tür işaretlerin şiddetli ve tehlikeli bir fırtınanın habercisi olabileceği yerler vardı ama burada zaman zaman etkili olan tayfunlar genellikle bu kadar beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmazdı. Ve su yumuşak kaldı, gelgit ve akıntı değişmedi. Öyle bile olsa . .

. Küreklerime uzandım. "Sanırım gitmeliyiz."

"Bekle!" Genç adamlardan biri ayağa kalktı ve heyecanla sise doğru el salladı. "Deniz köpüğünün üzerindeki şu gölgeyi görüyor musun?"

Karanlıkta gözlerimi kısarak baktığımda deniz köpüğü *olduğunu* fark ettim. Yıllardır okyanusun üzerinde güneşin parıltısı görüşümü zorlamaya başlamıştı ve geceleri net görmekte zorlanıyordum. Ama çocuk haklıydı. Yaklaşan sadece sis değildi. Teknemi yutacak kadar yüksek deniz köpükleriydi. O sırada yaklaşıldığında, maddenin kırmızımsı sarı bir renk aldığı görülebiliyor ve çürüyen et ve içi boşaltılmış balık gibi oldukça kötü bir koku alınabiliyordu.

"Parasını ver," diye ısrar etti Yağ Lambası Çocuk. "Çabuk!"

"Ödememi unut ve yerine otur," diye emrettim, ikinci genç cüppesinin içine uzanırken. "Biz-"

Çocuk elini çekerek büyük bir kırmızı akik parçasını ortaya çıkardı ve çok hızlı bir şekilde iki şey oldu:

Birincisi, bunun *benim* ödemem olmadığını fark ettim.

İkincisi, ödemeyi yapan şey bizi sisin içine sürükledi.

Karnelianı tutan çocuk, köpük onu yutmaya başlamadan, boynunu ve göğsünü yalayıp hevesli bir aşık gibi kalçalarına dolanmadan önce haykırmak için ancak zaman bulabildi. Boğazından bir feryat koptu ama bu hiçbir ölümünün ağzından çıkabilecek bir çığlık değildi.

Daha ziyade bir gelgit dalgasının kükremesi ve martıların ölüm çığlıkları gibiydi. "Khalid!" Diğer çocuk şok içinde lambayı düşürdü, bizimkini söndürdü.

sadece ışık.

Ama neyse ki - neyse ki mi? - görünüşte canlı ve muhtemelen kötü niyetli deniz köpüğü parlıyordu. Işığı zayıftı ama Halid bir kurt gibi dişlerini gösterip kendini arkadaşının üzerine atarken onu aydınlattı.

"*Bana sahip* olamayacaksın," diye tısladı, diğer çocuğun boynunu elleyerek. "Seni lanetleyeceğiz! Seni yiyip bitireceğiz! Seni alevlerin içine atacağız!"

Diğer çocuk kendini kurtarmak için çabaladı. "Khalid, lütfen!" diye boğulurken, şimdi kan kırmızısı olan deniz köpüğü ikisinin de üzerine yayıldı. Yüzeyi boyunca korkunç bir mürekkep balığının dokunaçları gibi sivri dişli emiciler fişkırıyordu.

Tereddüt etmediğimi söylemek isterdim. Ölümcul tehlikedeki iki genci görünce hemen harekete geçtim ve kötü niyetli deniz köpüğünün onları yemeye doyup beni ve teknemi yalnız bırakıp bırakmayacağını merak etmedim.

Bu yalan olur. Tereddüt ettim. Ama sonra onlara bolca küfrettim, ayağa kalktım ve bıçağıma davrandım.

Şimdi, kılıçlara düşkünüm. Büyükbabamın khanjar'ı ve hak etmeyen bir soyludan çaldığım kötücül güzellikteki Şam palası. Ayak bileği kılıfında saklanan küçük düz bıçak ve bana fırlatmayı öğrettiğine pişman olmayı öğrenen ikinci kocamdan gerçekten mükemmel bir bıçaklı disk.

Ancak bu gibi durumlar için tek bir silah var, kendi yaptığım ve yanımdan hiç ayrılmayan bir silah. Saf demirden yapılmış, en keskin bıçağı değil ve ağırlığı onu kullanışsız hale getirebilir. Pas lekeleri kutsal Zemzem suyundan gece kutsama biberinde üzerine serpiyorum

kırmızı pullar, metale özenle kazınmış kutsal ayetleri ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. Ama bıçağın güzel olmasına ihtiyacım yoktu.

Diğer, daha dünyevi silahlar başarısız olduğunda etkili olması için ona ihtiyacım vardı.

Halid'i yakasından yakaladım ve diğer çocuktan ayırdım. Boğazıma sarılamadan önce mübarek kılıcımı onunkine dayadım.

"Git buradan," dedim.

Çılgınca kıpırdandı, deniz köpükleri uçuştı. "Bana sahip olamayacaksın. *Bana sahip olamayacaksın!*"

"Seni istemiyorum! Şimdi Tanrı adına, git buradan!"

Bismillah dudaklarımdan çıkarken bıçağı daha sert bastırdım. Eti tepki olarak cızırdadı ve sonra yere yığıldı. Vücudunu saran deniz köpüğü bir an havada asılı kaldı . . . ve sonra kendini bana fırlattı.

Sanki bir koçbaşı çarpmış gibi düştüm, başım teknenin dibine çarptı.

Kemik gibi keskin uçları olan buzlu parmaklar kulaklarıma batıyor, büyük bir ağırlık beni yerime mıhlıyordu. Ama Tanrı'nın lütfuyla, hala kutsanmış bıçağımı tutuyordum. Çılgınca vurdum ve bıçak havada asılı *kaldı*. Bir çığlık koptu; pençelerin deniz kabuklarını kazması gibi şeytani, doğal olmayan bir ses ve ardından göğsümün üzerine çömelen pullu canavar dalgalanarak göründü. Parlayan gözleri sintine suyu rengindeydi, kirli saman gibi saçları midyelerle keçeleşmişti.

Tekrar çığlık attı ve iğneye benzeyen dört dişini ortaya çıkardı. Kemikli elleri Şarap karası göğsüne saplanmış hançeri çıkarmaya çalışırken benimkini tırmaladı. Gümüş rengi kan fokurdadı ve yaradan damlayarak ikimizi de ıslattı.

Gençler hıçkırarak ağlıyor ve merhamet için Tanrı'ya yalvarıyorlardı. İblis bilinmeyen bir dilde feryat figan ediyordu. Bıçağı daha derine ittim ve hepsinin duyabileceği şekilde bağırdım.

"Tanrım!" diye bağırdım. "O'ndan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur. Daima Yaşayan, Daima Sürdüren!" Hançeri sıkıca tutarak ayet el-kürsi'ye, hayatım boyunca bana öğretilen Kur'an pasajına başladım beni koru.

Göğsümdeki iblis acı içinde uludu ve kıvrandı, iskelet elleri pullu kulaklarını örtmek için uçtu.

"O'nu ne uyku tutar ne de uyuklama! Göklerde ne var, yerde ne varsa hepsi O'nundur, *çekilir misin üzerimden?*" Yaratığa sertçe dirsek attım ve o da yüzüme tükürdü. "Kim olabilir ki

O'nun izni olmadan O'na şefaet edebilir miyiz? O, önümüzde ne olduğunu bilir.

ama hiç kimse O'nun bilgisinden hiçbir şey kavrayamaz.

-O'nun diledikleri hariç!"

Derisinden dumanlar çıkan iblis artık canına tak ettiğine karar vermiş olmalı. Sırtından yarasaya benzer bir çift kanat çıktı. Sert bir çırpınıyla kendini bıçaktan çekti ve gitti, gecenin içinde kayboldu.

Nefes nefese, doğruldum. Sisler çoktan dağılmıştı, gençler hâlâ teknenin diğer tarafında birbirlerine sarılıyorlardı. Hançeri sıkıca tuttum ve geri çekilen siste başka bir şey olup olmadığını araştırdım. Korku içimde dolaşıyordu,

O tanıdık kahkahayı beklerken kalın ve boğucu. Ateşli siyah gözleri ve fazla kısık sesini.

Ama hiçbir şey yoktu. Yıldızların sıçradığı lagün ve gelgitin yumuşak mırıltısından başka bir şey yoktu.

Çocuklara döndüm. "*Hazine* peşinde olduğunuzu söylemiştiniz."

Khalid kızardı, kireçli teninde renk lekeleri belirdi. "Hazine, ... hayır, bekle!" diye bağırdı, haritalarını ve akik taşını kaptığım gibi suyun üzerine fırlattım. "Yapma bunu!"

Parıldayan kırmızı mücevheri bir elimle fırlattım ve yakaladım. "Bana numara yapma evlat," diye uyardım. "Bir daha yalan söylersen ikinizi de denize atarım. Ödemeden ve bir isimden bahsettin. Ne çağırmaya çalışıyordun?"

Haritayı suya daldırdığımda "Denemiyorduk-Bidukh!" diye bağırdı. "Kuzenim bana ondan bahsetti. O ..." Yüksek sesle yutkundu. "O, İblis'in kızlarından biri."

Ağzım açık kaldı. "Cehennemin efendisinin kızını mı çağırmaya çalışıyordun? On tekne mi?"

"Zarar vermek istememiştik!" Ay ışığı geri gelmişti ve onun sinmiş olduğunu görebiliyordum. "Eğer onu memnun ederseniz, kulağınıza aşkın sırlarını fısıldayacağı söylenir."

Khalid arkadaşının kollarında sallandı. "Hasta olacağım."

Tanrım, bana sabır ver. "Kayığıma atla ve yüzerek kıyıya dön. İblis'in kızı. . . ikiniz de lanetlenin." Haritayı ve akik taşını lagüne fırlattım.

Yolcularımın protestosu arasında gürültülü sıçramalarla gözden kayboldular. "Hey!" diye bağırdı çocuk. "Bu eşyalar için çok para ödedik!"

"Bunu hayatlarınızla ödemediğiniz için Tanrı'ya şükretmelisiniz." Kollarına fazladan bir kürek ittim. "Kürek. Belki biraz dürüst çalışma aklını başına getirir."

Neredeyse küreği bırakacaktı, ben yer değiştirirken gözleri fal taşı gibi açıldı, bu hareket pelerininin altında gizlediğim diğer silahları ortaya çıkardı. I

Demir bıçağı silerek temizledim ve kendi küreklerimi çekmeden önce kınına geri yerleştirdim.

Her iki çocuk da şimdi yüzlerinde şok ifadesiyle bana bakıyorlardı. Onları suçlayamazdım. Bir iblisle savaşıp, gerçek boyumu ortaya çıkarmak için etkilendiğim kamburluğumu bırakmış ve şimdi tüm gücümle kürek çekiyordum.

Onları buraya getirmeyi gönülsüzce kabul eden sessiz, kambur yaşlı balıkçı kadından.

"Sen de kimsin?" Khalid boğuk bir sesle sordu.

Diğeri aval aval baktı. "Nesin sen?"

Lagün çekiliyordu ama havada hâlâ bir ağırlık hissettiğime yemin edebilirim. Bir an için kayalık sahile sıçrayan su, sanki Kaybolan deniz köpüğünün sarıya çalan kızıllığı, dokunaçlar gibi kayalıkların üzerinde dans eden gölgeler.

"Büyünün bedelini çok iyi bilen biri." Başka bir şey söylemedim, onlar da sormadı.

Ama buna gerek yoktu. Çünkü hikayeler taşır ve gençler kendi planlarını itiraf etmekten utansalar bile, mütevazı bir adamın hikayesi Bir iblisle Tanrı'nın savaşçısı gibi dövüşen balıkçı kadın mı? Belinde bir cephanelik ve bir Amazon gibi bir form ortaya çıkarmak için yırtık pırtık pelerininini kim attı?

Abartılı ama iyi bir hikaye söz konusu olduğunda gerçeğin pek önemi yok. Tavernalarda ve tersanelerde yayılan türden bir hikaye. Zengin kadınların haremlerine ve hizmetçilerinin mutfaklarına.

Aden'de çok çaresiz bir kadının kulağına.

Yazar Hakkında

S. A. CHAKRABORTY eleştirmenlerce beğenilen ve uluslararası çok satan Daevabad Üçlemesi. Eserleri bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve Hugo, Locus gibi ödüllere aday gösterilmiştir, World Fantasy, Crawford ve Astounding ödüllerine layık görüldü. On üçüncü yüzyıl dolandırıcıları ve Abbasi siyasi entrikaları hakkındaki kitaplara gömülmediği zamanlarda yürüyüş yapmaktan, örgü örmekten ve gereksiz yere karmaşık Ortaçağ yemekleri. Onu internette sachakraborty.com adresinde ya da tarih hakkında konuşmayı sevdiği Twitter ve Instagram'da @SACHakrabooks adresinde bulabilirsiniz, siyaset ve İşlam sanatı. Halen New Jersey'de kocası, kızı ve sayıları giderek artan kedileriyle birlikte yaşamaktadır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.